

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІЯНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 3 (6)
липень—серпень—вересень
2023 р.

Поширюється
безплатно

«...Нехай буде кожна людина швидко послуhati, забарна говорити, повільна на гнів» (Як. 1:19).

Як часто ми не вміємо, а часом просто не бажаємо чути інших, і як часто ми поспішні на слова та на гнів. Сьогодні так багато ораторів та балакунів і так мало робітників. Від слів до справи переходять небагато людей, а якщо й переходять, то значною мірою заради власної вигоди. Тих, хто гарно розмовляє, сьогодні хоч греблю гати. Водночас красиво говорити навчилися не лише деякі політики, а й деякі церковні лідери. І ті й інші нібито борються за добро та обстоюють інтереси простих людей, однак і в тому, і в

голод, і мор, і землетруси, і повставав народ на народ, та і лжепророків вистачало. Усе це справді було, і до того ж не раз. Однак ніколи ще не було виконано те пророцтво, яким Ісус Христос підсумував кінець світу. Він сказав: **«І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!»**

Кожен, хто хоч трохи цікавився історією людства, міг помітити просту річ: ніколи ще не було настільки проповідане Євангеліє у всьому світі, як це сталося буквально за останні два десятиліття. Двері для місіонерів відкрилися практично скрізь. Сьогодні, мабуть, немає та-

людськими заповідями, трактуючи водночас Писання так, як вигідно для маніпуляцій. Барви світу захоплюють і забирають значну кількість християн. До лав вірян усе частіше вступають, як раніше вступали до комсомолу... Ісус Христос, будучи на землі, висловлював таку думку: **«Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?»** (Лк. 18:8).

Мені здається, що сьогодні, як ніколи, усьому християнському народу варто серйозно замислитися над тим, що кінець світу вже не за горами. Остання ознака того, що це незабаром станеться, уже на стадії свого завершення. Напевно, все-

ОЗНАКА ОСТАННЬОГО ЧАСУ

іншому разі ці інтереси так і залишаються незадоволеними. Політики хоч і брешуть багато в чому, але не прикриваються Богом. Набагато гірші справи сьогодні з вірянами, бо обман на релігійній основі — найстрашніший обман, оскільки його прикривають ім'ям Ісуса Христа. Сьогодні із чистою репутацією, на жаль, дуже мало лідерів церков, оскільки багато в чому їхні особисті інтереси стоять над Божими, а звідси й багатослів'я нескінченний потік. Господь попереджав, що буде в останні часи: **«Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: "Я Христос". І зведуть багатьох. Ви ж про війни почуєте, і про воєнні чутки, — глядіть, не лякайтесь, бо "статись належить тому". Але це не кінець ще. Бо "повстане народ на народ, і царство на царство", і голод, мор та землетруси настануть місяцями. А все це — початок терпіння породільних. На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення Моє. І багато-хто в той час спокусяться, і видаватиме один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти. Постане багато фальшивих пророків, — і зведуть багатьох. І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, — той буде спасений! І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!»** (Мт. 24:4-14).

Той, хто читає пророцтво Ісуса Христа, може сказати, що це не має стосунку до сьогодення, тому що все, що сказано, було практично у всі віки. Бо були і війни, і

кого місця, куди б не долинула Гарна звістка. Навіть у найвіддаленіших від цивілізації племенах уже неодноразово побували місіонери.

Господь сказав: **«А про день той й годину не знає ніхто: ані ангולי небесні, ані Син, — лише Сам Отець. Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, "коли Ной увійшов до ковчегу", і не знали, аж поки потоп прийшов та й усіх забрав, — так буде і прихід Сина Людського»** (Мт. 24:36-39).

Вражає, бо всі сьогодні живуть саме так, як жили за часів Ноя перед потопом, тобто зовсім не надають жодного значення тому, що за всіма ознаками кінець світу дуже близький. Так, дійсно, про той день і час не знає ніхто, крім Бога. Однак саме сьогодні і треба бути готовим до зустрічі з Ним. Остання ознака наближення кінця світу практично здійснилася, оскільки Євангеліє вже донесли до найвіддаленіших куточків землі. Але Бог і тут виявив до всього людства Свою турботу та милість, бо дав можливість почути Гарну звістку вже практично всім. Ніхто Його тепер не зможе докорити тим, що нічого не чув про Євангеліє. Сьогодні, як ніколи, усім вірянам треба пильнувати та молитися. Як мовиться, **«тому будьте готові й ви, — бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!»** (Мт. 24:44).

Чи може все це статися сьогодні або завтра? Так, згідно з останньою ознакою, це може статися будь-якого дня та будь-якої хвилини. Цей прихід буде тріумфальним. Ісус Христос чітко ска-

зав, як виглядатиме Його прихід на землю, щоб забрати Свій народ: **«Бо як блискавка та вибігає зо сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського»** (Мт. 24:27).

Як шкода, що сьогодні більша частина людства живе так само безтурботно, як жили люди за часів Ноя. Ба більше, складається таке враження, що люди сьогодні ніби божеволіють. Прагнення більшої частини людей, зокрема і вірян, зосереджено на збагаченні матеріальними благами. Люди почали багато говорити про любов, але водночас зовсім не вміючи любити інших. Їхні вуха налаштовані тільки на солодкі лестошки, а ось головного вони не чують. Бажання земних благ затуманює сьогодні в багатьох розум. Люди просять у Бога багато чого, але водночас нічого не дістають. Апостол Яків у своєму посланні дуже ясно висловлює причину людських бід. Він говорить: **«Бажаєте ви — та й не маєте, убиваєте й задрите — та досягнути не можете, сваритеся та воюєте — та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте — та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої. Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається. Чи ви думаете, що даремно Писання говорить: "Жадає аж до задрости Дух, що в нас пробуває"? Та ще більшу благодать дає, через що й промовляє: "Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать". Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, — то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться**

до вас. **Очистьте руки, грішні, та серця освятить, двоєдушні! Журіться, сумуйте та плачте! Хай обернеться сміх ваш у плач, а радість у сум! Упокоріться перед Господнім лицем, — і Він вас підійме!»** (Як. 4:2-10).

Апостол Яків у своєму посланні до вірян дає дуже яскраву настанову. Він називає все своїми іменами та чітко вказує на недоліки, які мають місце серед вірян. Сьогодні багато християн залишаються без відповіді на свої молитви, бо, так само як і тоді, просять у Бога не на добро, а щоб вжити для власних жадань. Апостол відкрито називає таких християн двоєдушними та радить очистити їм свої руки й виправити серця. Ще різкіше він називає їх перелюбниками, цим підкреслюючи їхню розбещеність і дружбу зі світом. Сьогодні картинка життя багатьох християн мало чим відрізняється від картинок тієї вікової давності, коли апостол Яків викривав вірян. Ба більше, сьогодні багато церков використовують віру в Бога як НЛП (нейролінгвістичне програмування), завдяки якому людей перетворюють на покірних рабів. Для багатьох церковних лідерів світські інтереси стали набагато вищими за інтереси Божі. Про Бога та про любов сьогодні говорять дуже багато, проте багато в чому це лише гарні слова. Сам Господь говорив про це через пророка Ісаю: **«Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене. Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук — людських заповідей»** (Мк. 7:6-7).

На жаль, сьогодні в багатьох церквах Божі заповіді все частіше замінюють

такі час усім християнам переходити від слів до справ. Достатньо вже сперечатися та ворогувати один з одним, доводячи, чия церква є істинною, а чия — ні. Господь позначив для всіх лише одну істинну церкву — християнську, де в основі лежать як фундамент лише дві заповіді: возлюби Бога та ближнього (Мт. 22:37-39). І лише спираючись на цю основу, християни дійсно зможуть знайти вічне життя. Ніщо не наближає так до Бога, як виконання цих двох заповідей.

«Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття. День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розмечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять» (2 Петр. 3:9-10).

«Бо ти кажеш: "Я багатий, і збагатий, і не потребу нічого". А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голлий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перечищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити. Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся! Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною. Переможеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своім сів на престолі Його. Хто має вуха, хай чує, що Дух промовляє Церквам!» (Об'яв. 3:17-22).

І. ГОРІК.

ВАШІ ЛИСТИ

стати єдиною з волею Божою подібно до того, як воля Ісуса стала єдиною з волею Отця, коли Він молився в Гетсиманському саду: *...не Моя воля, а Твоя нехай станеться воля!* (Лк. 22:42). Це має бути життєвим правилом кожної людини-християнина. Незнання волі Бога призводить до гріховних вчинків.

Гріх розділяє Бога з людиною. Тому, якщо той, хто грішить, не кається, Господь забирає Свій захист, і в життя людини приходять князь світу цього та руйнує його. Через це кожній людині потрібно подбати про спорудження стіни, яка захищає від

гріха, щоб ворог зі своїми думками та бажаннями не проник у наше серце. Такою стіною є молитва, вивчення Біблії та спілкування з Божою церквою. Хто ж сподівається на власні сили, а не на Бога, той неминуче зазнає поразки. Слово Боже каже, щоб ми *будувалися в дім духовний, на священство святе* та перевіряли кожну думку. Якщо ми не перевірятимемо свої думки та впускатимемо їх у свій розум і серце, не дотримуючись духовних принципів на так званій свободі, то ми будемо подібні до будинку, побудованого на піску.

Господь — наш маяк. Без Нього ми нічого не зможемо. Тому треба дивитися на Ісуса та не давати мирським уявленням і тілесним бажанням панувати в нашому розумі. Ми ведемо війну з ворогом, який атакує нас щохвилини. Ми завжди маємо бути готові відбити напад цього супротивника. Хто виявляє малодушність у битві з ворогом, той програє та віддає перемогу ворогові. Противник позбавляє всього прекрасного та забирає саме життя. Тому пильнуватимемо й охоронятимемо наші кордони, щоб ворог не проник у наше серце. *Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світлоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби* (Еф. 6:12).

З любов'ю Ісуса Христа й молитвою за всіх вас ваш друг і брат

Михаїл КУТАЙ,
Михалковский С/С, 70,
ИК-20, отряд 19,
Мозырский р-н, Гомельская обл., Беларусь, 247755.

Здійснюючи гріхи, ми не замислюємося про наслідки, а треба було б...

Вітаю, шановна редакціє «В'язня»! Мир вам у нашому Господі!

Мені передали конверт, на якому були ваші реквізити. Дуже зраділа, бо чекала та вірила, що й мені приділять увагу, відгукнуться. Дякуємо за номер «В'язня»! У вашому виданні я знаходжу дуже багато необхідного, зокрема хорошу, повчальну інформацію.

Ігорю, у статті «Вибір і ціль» ви пишете: «В'язниця — це те місце, де людина вперше починає замислюватися над сенсом життя та занурюватися в себе...» Як же я з вами згодна! Справді, так і є. Там, на волі, у метушні, ми ніколи так глибоко не замислювалися над такими серйозними речами, як мета, сенс життя, храм Господній, Христос. Ми, може, і робили якісь плани, думали, що правим робимо, але це був зовсім інший світогляд — без віри, без Слова Божого, без керівництва законами Божиими. Ми сподівалися на свої земні досягнення, удачу, щастя, щасливий випадок... Здійснюючи гріхи, не замислювалися про наслідки, про те, що страждають рідні та близькі люди, особливо діти.

Мені соромно навіть згадувати про свої дурні вчинки в ті роки, коли хотілося, як кажуть, гарного життя. Я, звичайно, не завжди навмисно робила гріховні вчинки. Іноді це відбувалося внаслідок якихось невдач, безвихідних ситуацій. Це сьогодні я розумію, що просто знаходила для себе виправдання, а тоді будувала плани, переступаючи через Божі заповіді.

Не скажу, що я була далекою від Бога, оскільки в моїй сім'ї з покоління в покоління були праведність, покаєння, молитви, ходіння до церкви, дотримання церковних свят. Однак тільки тут, коли я почала відвідувати збори (до нас приїжджали брати та сестри), я почала розуміти тлумачення Слова Божого.

Звичайно, нині я тільки десь на початкових сходинках богопізнання, але я дуже щаслива, що одного дня Господь покликав мене. І я з радістю, з вірою поспішаю слухати кожного, хто говорить про Слово Боже, і поспішаю бути його співрозмовником.

За рік відвідування зібрань мені багато чого відкрилося, у душі якось усе перевернулося, я все більше заглиблююся у ці праведні слова, поради, розповіді та знаходжу для себе важливі, значущі моменти, чудові звеличення величності нашого Господа, діяння, притчі. Я вдячна Господу й за те, що, опинившись тут, я можу пізнавати Його більше, ніж це могло бути раніше, на волі.

Усім серцем я приймаю Ісуса Христа як Господа та Спасителя. У молитвах я завжди прошу Його бути в моєму повсякденному житті, контролювати мої вчинки та думки. Я дякую щоранку Господові за те, що настав новий день, за те, що я прокинулася. Я прошу Його про моє

найпотаємніше бажання — бути зі своєю сім'єю, також я молюся за здоров'я своїх дітей, рідних і близьких мені людей. Сподіваюся, що завдяки «В'язню» я зможу знайти сестер і братів за духом та вірою.

Розповідаючи про себе, я готова натомість приймати поради, критику, зауваження, аби бути на вірному шляху до Христа та постаратися, щоб проведені тут роки не минули даремно, а бути максимально підготовленою духовно до нового життя.

Мені сорок вісім років, я із Хмельницької області. У мене троє дітей: два сини (одному двадцять вісім років, а другому вісім) та дочка вісімнадцяти років. Молодший син Ромчик один із нашої рідні, хто опинився із семи років у школі-інтернаті в селі Плужне Ізяславського району Хмельницької області. І вина в цьому лише моя. За це я ненавиджу себе, не можу собі пробачити, що допустила таке. Понад рік я його не бачу, але, Слава Богу, хоч маю змогу телефонувати йому і його вчителям, вихователям. Я дуже сумую за синомочком та за всіма рідними.

Бувши вашим постійним читачем, дуже хочу взяти участь у рубриках «В'язня». Є багато чого, про що хотілося б розповісти. Тим більше іноді сама потребую поради. Сподіваюся, зможу запропонувати вам якийсь свій матеріал.

У моєму житті так багато було втрачено років і прожито їх без Бога, що сьогодні я намагаюся кожну хвилину присвячувати Йому. На серці в мене тепер постійний поклик до Господа, віра в Нього. І ніщо не зіб'є мене зі шляху, який я вибрала. Це Ісус Христос! Це те, чого я, на жаль, не знаходила раніше.

*Ми дорогу найдём,
Дай Бог силы!*

И мудрее нас сделай,

*Господь.
О святом мы ещё не забыли,
За тобою мы следом пойдём.
И проснётся в душе*

*нашей вера,
Будет правда в сердцах
наших жить,*

*Без укор и всяких сомнений
То, что создал Ты,
будем любить.*

*Сбросив гнев свой,
отчаянье, злобу,
Поднимаясь за шагом шаг,
Со святою молитвою к Богу
Мы идём в свет, который
Ты дал.*

Ці чудові дороговкази Аркадія Лакова, мого земляка з Хмельницької області, не залишають мене байдужою. Вірш «Молитва» Віталія Галішкіна повернувся у мене все всередині, а слова з вірша «Коли Ісус Христос воскрес» Вадима Чиркова дають мені ще більше сил, віри та радості, бо Господь знайшов мене та веде до святості в Ісусі.

Нехай Господь береже вас!
З повагою

Лариса ДМИТРИЄВА,
ЗВК-63, с. Доброводи,
Збарзський р-н,
Тернопільська обл.,
Україна, 47341.

Нам треба змінити мислення, очистити пам'ять від минулих справ, навчитися правильно реагувати на події, що відбуваються

Вітаю тебе, Ігорю! Добридень, шановні співробітники «В'язня»!

Ваша газета дуже чудова. У ній є що прочитати, про що поміркувати, наприклад про сенс життя. Виявляється, він полягає не в посадженню дереві, народженому синові чи збудованому будинку... У Святому Письмі мовиться, що сенс нашого життя полягає в потребі віддати своє серце Ісусу Христу. *«Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь* (Мт. 22:37–38).

Людина була створена Богом із прекрасною і досконалою душею, але після гріхопадіння вона, втративши спілкування з Богом, деградувала. Мислення, цінності, емоції були збочені сатаною. Розум став обмеженим. А душа, ушкоджена гріхом, приносить багато проблем у житті спасеної людини.

Божий план спасіння передбачає спасіння і духу, і душі, і тіла. Як ми знаємо, під час покаєння дух миттєво відроджується. Але наша душа має пройти шлях освячення. Це означає, що нам потрібно змінити мислення, очистити пам'ять від минулих справ, навчитися правильно реагувати на події, що відбуваються, й ухвалювати рішення, керуючись Словом Божим. Спасіння душі — це тривалий процес освячення, мета якого — уподібнення образу Ісуса Христа. Хто не побачив у Христі Свого Спасителя та не став Його учнем, той ще не християнин.

За довгі роки мого перебування в місцях ув'язнення

багато моїх знайомих звільнилося на так звану свободу. Тільки на цій свободі чомусь довго ніхто не затримався. У найкращому випадку — повернулися назад, у гіршому — пішли у вічність. Зовсім недовго їм удалося побути на так званій свободі! А все тому, що справжню свободу можна дістати лише в Ісусі Христі! І люди помиляються, що сподіваються на свої сили: волю, розум, фізичні можливості.

Розум — це також поле битви, де йде війна світла та темряви. Людина спочатку грішить саме в розумі, коли починає розмірковувати про гріховне, після чого виникає бажання згрішити та, як наслідок, сам вчинок. Світ намагається заволодіти думками людини через телебачення, книги, музику, пусті розмови та багато іншого. Світ запрограмований на те, щоб бентежити розум християн, прикриваючись досягненнями науки, а також нести зневіру, страх та ідеї, що суперечать Слову Божому. І коли людина виходить із місць позбавлення волі, вона потрапляє в океан спокус. Світ пропонує горілку, наркотики, різноманітні розваги. У багатьох людей просто не вистачає сил протистояти цьому. І в результаті смерть. Спочатку духовна, а за нею і фізична.

Наша доля залежить від того, кому ми віддамо владу над своїм розумом. Якщо підкоримось Слову Божому, воно й матиме владу в нашому житті. Але якщо розум не оновлений Словом Божим, ми неправильно думатимемо та чинитимемо. Наша воля має

подь одразу промовив до мене: *...Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і словниться вам* (Мк. 11:24). Тому сльози радості та подяка Господу лилися рікою. Слава та хвала нашому Спасителю! Усіх див, початок яких Господь поклав у Кані Галілейській (Ів. 2:11) і які Він і далі творить у моєму житті через вірних дітей Своїх, просто не описати!

Нехай наша віра, що ґрунтується на перемозі Христа на Голгофі, зміцнить нас, мотивуючи нас на великі справи в ці останні дні! Якщо Він переміг, то ми переможемо разом із Ним. Благословень вам! І нехай береже вас Господь!

З вдячністю та любов'ю в Христі Ісусі брат

Руслан ШКАРУПА,
ИК-100, с. Темнівка, Харківський р-н,
Харківська обл., Україна, 62493.

Сердечно дякую вам за публікації

Вітаю вас, улюблені Богом трудівники газети «В'язень»!

Дорогі брате Ігорю, сестро Ірино та всі ті, хто причетний до видавництва благословенної Господом і улюбленої нами газети «В'язень», щиро дякую вам за публікації віршів, у яких відбивається мій стан душі. Подяка та хвала Тому, Хто надихнув і благословив мене, щоб я записав їх на славу Божу! Господь, використовуючи «В'язень» і вашу працю, і далі збагачує мене Своїми друзями, завдяки яким мій дух і віра міцнішають. Тому моя душа горить і тріумфує, прославляючи свого Спасителя, Який готує в Себе для неї оселі та клопочеться про неї! А минулого року я став дідусям: Господь благословив мене народженням онучки, яку назвали Марійкою! Це одне із двох імен, про які я мріяв! Коли діти повідомили мені про це, Гос-

Совість. Що це таке? Що це за настирливий голос нас постійно турбує і судить наші вчинки? Якщо відкриємо будь-який тлумачний словник, то побачимо, що совість там описується як моральна свідомість людини, що виражається в оцінюванні власних та чужих вчинків і яка змушує робити нас правильний вибір. Я думаю, багато хто проводить безсонні ночі, коли внутрішній голос усе нагадував і нагадував про те, що ми зробили щось неправильно, погане. Або навпаки: коли зробив щось хороше, а всередині все ніби цвіте. Так от те, що нас змушує так відчувати, і називається совістю. Але ви колись замісливалися над тим, звідки в грішній людині раптом опинився такий внутрішній моральний суддя? Звідки в нас це мірило наших вчинків? Над цим питанням замислювалися найкращі уми протягом усього існування людства. З'являлися цілі школи та філософські напрями. Совість стала темою для багатьох видатних творів мистецтва, включно з літературою, музикою та кінематографом. Та що там казати! Цілі епохи в розвитку людства були присвячені цьому високому почуттю.

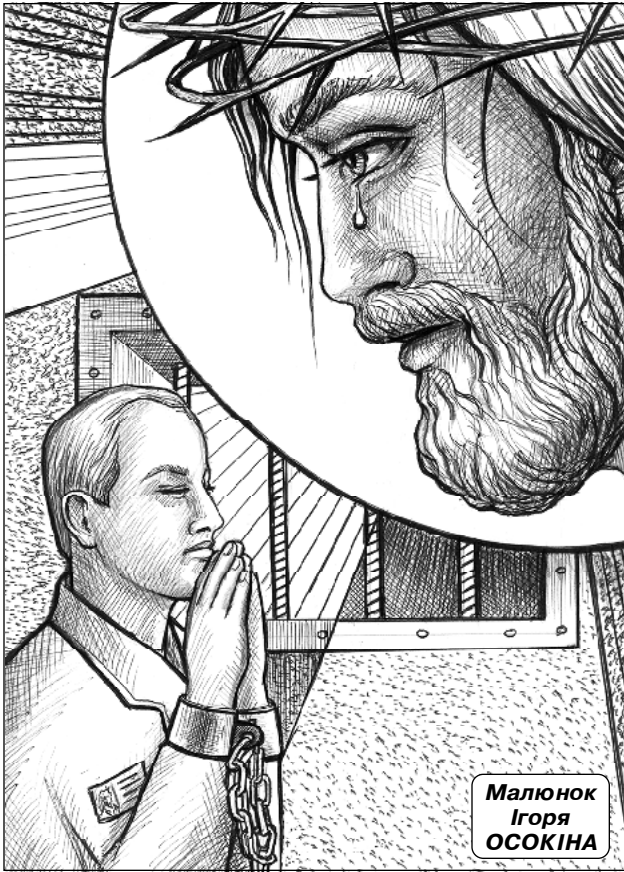
Але все це було потім, бо, як не дивно, відповідь ми знаходимо в Біблії, у першій її книзі — Бутті. Совість — це частинка нашого Господа, що дісталася нам, коли Він творив людство за Своєю подобою.

І сказав Бог: «Створимо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазучим, що плазує по землі» (Бут. 1:26).

Совість є в кожній людині. Тому навіть у дикому племені люди розрізняють добро та зло. Про цей момент, до речі, наголосив апостол Павло у своєму Посланні до римлян: *Бо коли погани, що не мають Закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі Закон, що виявляють діло Закону, написане в серцях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одна одну...* (Рим. 2:14–15).

Найперший приклад дії совісті, описаний у Біблії, — це те, як повели себе Адам і Єва, коли вони не послушалися Бога та скуштували забороненого плоду: ними опанував сором і вони сховалися від Господа (Бут. 3:7–10). У Біблії загалом багато прикладів дії совісті в людях. Це і страх Каїна, що його може вбити перший зустрічний, після того як він убив свого брата Авеля (Бут. 4:14), і відмова Йосипа вчинити гріх перелюбу з дружиною Потіфара (Бут. 39:9), і плач царя Саула, який дізнався, що Давид, незважаючи на всі переслідування, подарував йому життя (1 Сам. 26:5–25), і каяття Давида,

СУДДЯ ВСЕРЕДИНИ НАС

Малюнок
Ігоря
ОСОКИНА

який, буди захопленим вродо Вірсавії, убив її чоловіка чужими руками (Пс. 50), і сором книжників і фарисеїв, що привели до Христа жінку-перелюбницю, коли Ісус Христос сказав їм: *Хто з вас без гріха, — нехай перший на неї той каменем кине!* (Ів. 8:3–11), і покірливе видалення з храму міняйлів грошей, коли Ісус сказав їм, що храм не місце для торгівлі (Ів. 2:14–17), і багато інших. А найсильніші докори совісті можуть навіть змусити людину накласти на себе руки, як це сталося з Юдою, що зрадив Ісуса (Мт. 27:5).

У Біблії совість порівнюється з багатьма речами, серед яких є і серце (1 Ів. 3:20), й око (Мт. 6:22), і суперник (Мт. 5:25). Особливо цікавим є останнє порівняння.

Зо своїм супротивником швидко мирися, доки з ним на дорозі ще ти, щоб тебе супротивник судді не віддав, а суддя щоб прислужникові тебе не передав, і щоб тебе до в'язниці не вкинули (Мт. 5:25).

Адже справді, хоч скільки кажи собі, що ти, мовляв, зробив добре, совість свою не обдуриш. Вона нам не підкоряється та завжди говорить: *ме на біле біле, а на чорне чорне*. Її не підкупити. Так, її можна спробувати заглушити, але це загрожує втратою внутрішнього спокою, різними психічними та фізичними захворюваннями. Люди, які ігнорують голос совісті, згодом стають дратівливими, неврівноваженими. Тому із совістю краще не воювати, а жити в миру.

Совість — це свого роду сторож нашого серця, який допомагає нам протистояти будь-якій порочній дії з боку ворога душ людських та його слуг. Адже не всі наші думки наші, хоч би як це дивно звучало. На нас постійно впливає духовний світ. Наше серце — це поле боротьби для духовних сил. І саме совість вказує нам правильний шлях. А від того, який ми виберемо шлях, залежить те, де ми будемо проводити вічність. Господь воістину забезпечив нас чудовим поведирем, так би мовити внутрішнім компасом, який, незважаючи на гріх, що вразив усе людство, не згас, але й далі нам допомагає.

Але як зрозуміти, що внутрішній голос, який ми вважаємо совістю, насправді наша совість, а не щось інше? Адже на совість людини (неважливо, вірує вона чи ні) може чинити величезний вплив її виховання, оточення, культура, традиції та багато інших факторів. Ось прищепили когось батьки в дитинстві, що в Чистий четвер не можна займатися будь-якими справами, наприклад прибиранням чи пранням, — і все, людина тепер, якщо їй доведеться щось зробити з цього, засуджуватиметься своєю совістю. Що робити в цьому випадку?

Біблія, друзі. Усі відповіді на наші запитання в цій книзі. Читаючи її, ми не тільки ближче знайомимося з нашим Господом, але і зміцнюємося в нашій вірі та совісті. Наповнюючись Божим Словом, ми очищаємо нашу совість від усього наносного, усього людського та наповнюємося Божою істиною. Сьогодні, на жаль, багато хто з нас охоче вірить у те, що говорять інші люди, але християни на все мають дивитися тільки через призму Святого Письма. Воно має стати еталоном для нашої совісті.

Насамкінець хочеться сказати, що тільки завдяки совісті людина має можливість покаятися та примиритися з Богом. Після гріхопадіння наших предків Адама та Єви саме добра совість веде нас назад до нашого Спасителя. Якби не було цієї Божої іскри в нас, ми б не розрізняли, що таке добре та що таке погано. А без цього покаяння неможливе.

О. БУРЦЕВ.

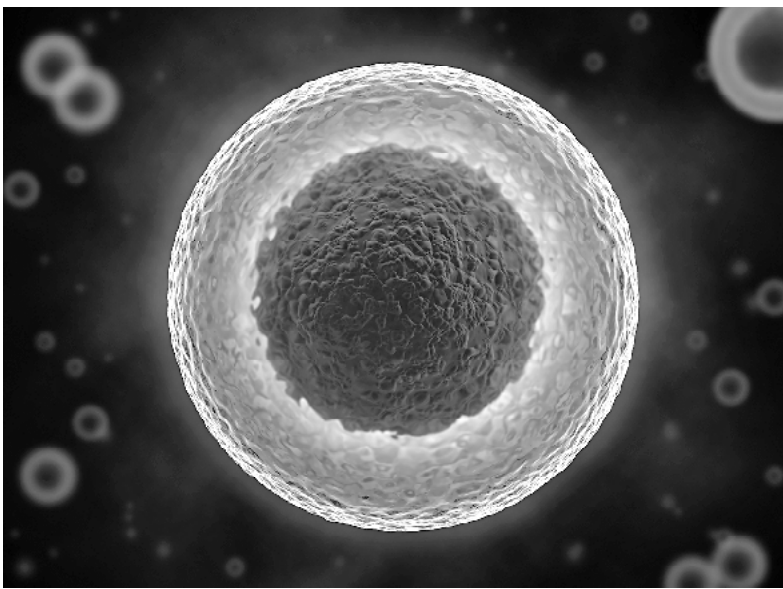
ІРОНІЯ ОДНОКЛІТИННОСТІ

Багатьом людям важко прийняти чудо *непорочно зачаття* Христа. Його часто відкидають, вважаючи, що воно біологічно неможливе і є міфом донаукового періоду історії. Однак іронія полягає в тому, що багато хто з тих, хто висміює непорочне зачаття, охоче приймає аналогічне *диво*, яке, так само як і непорочне зачаття, починається з однієї клітини.

ЖИТТЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ З КЛІТИНИ

Текст Нового Завіту передбачає, що Ісус пройшов звичайний період вагітності матері (дев'ять місяців). Тому логічно припустити, що подібно до мене та вам Ісус почав Свій ембріональний розвиток з однієї клітини. Зазвичай перша клітина формується після зустрічі яйцеклітини зі сперматозоїдом. Ця перша клітина містить повний геном людини — по одному набору хромосом від кожного з батьків. Але оскільки Ісус не мав людського батька, для утворення першої клітини потрібно було надприродне втручання.

Люди, які відкидають непорочне зачаття, стикаються із проблемою появи першої клітини. Процес, що відбувається протягом наступних дев'яти місяців, зазвичай не вважається дивом,

Матеріалісти насміхаються з ідеї, що перша ембріональна клітина Ісуса з'явилася чудовим чином, але вони сприймають, що перша жива клітина виникла «спонтанно»

оскільки він повторюється мільйони разів у всьому світі щороку.

ЕВОЛЮЦІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ З КЛІТИНИ

Походження першої клітини також має першорядне значення в еволюційній біології. Я пам'ятаю, як один із моїх університетських лекторів казав, що клітини завжди походять тільки від інших клітин, але потім він швидко поправився: *За винятком, зви-*

чайно, *найпершої клітини*.

Відповідно до еволюційного світогляду все живе почало своє існування з першої клітини, яка походить із неживих хімічних сполук. Але оскільки найпростіша клітина, як ми знаємо, надзвичайно складна, це ставить еволюціоністів у непривабливе становище: треба пояснити, як подібна складність могла виникнути на основі одного лише випадку.

Багато вчених визнали грандіозність цієї проблеми.

Наприклад, науковий кореспондент *Нью-Йорк Таймс* Ніколас Вейд визнав: *Намагаючись пояснити хімію виникнення першого життя — це кошмар*. Але, напевно, найбільш приголомшливу оцінку цієї проблеми було зроблено Френсісом Кріком, людиною, яка дістала Нобелівську премію за участь у відкритті структури ДНК. Він висловив таке припущення: *Чесна людина, озброєна всім знанням сьогодення, може лише констатувати, що в певному сенсі походження життя сьгодні видається майже дивом, тому що для його протікання потрібно виконання дуже багатьох умов* (текстовий акцент доданий. — Автор). Отже, навіть самопроголошений атеїст Френсіс Крік визнає, хоч і не охоче, що для опису появи першої живої клітини доречно використовувати слово *диво*.

Можливо, у своїх поглядах атеїсти мають більше спільного з християнами, аніж вони хочуть це визнати. Хоча багато хто з них посміюється з ідеї, що перша ембріональна клітина Ісуса виникла чудовим чином, вони без вагань приймають на віру чудо виникнення першої живої клітини (яка, ймовірно, дала початок усім живим істотам). У цьому й полягає іронія одноклітинності.

Девід ВАЙТ,
creation.com

ПРИТЧА

Усе у твоїх руках

Жив один провидець. Люди з усієї округи та навіть з інших міст приходили до нього за порадою. І жоден із них не йшов невтішним. Слава про його мудрість рознеслася всією країною.

Почула про це одна задрісна людина, позаздрила прозорливцю та думає: «Дайно я з нього посміюся!»

Спіймала ця людина метелика, поміж зімкнутих долонь посадила й до прозорливця попрямувала. Іде і про себе веселиться: «Скажу йому, мовляв, який метелик у моїх руках — мертвий чи живий? Скаже, що живий, то я його в кулаку стисну. Скаже, що мертвий, то я його й випущу».

Прийшла людина до прозорливця та каже:

— Усе тобі видно, відкрито. Скажи, мертвого метелика я тобі приніс чи живого?

Подивився на неї провидець і каже:

— Усе в руках твоїх.

<http://www.smisl-zhizni.ru/pritchi>

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і в українській версії газети № 1–3 за 2022 р.; № 4–5 за 2023 р.)

ПОХОВАЛЬНИЙ ОДЯГ

У цьому уривку з Євангелія від Івана ми бачимо, яким важливим свідченням воскресіння був похоронний одяг Христа: *Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув. І, нахилившись, бачить — лежить полотно... Але він не ввійшов. Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і полотно оглядає, що лежало, і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але осторонь, згорнена, в іншому місці. Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, — і вірував. Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він має воскреснути з мертвих (Ів. 20:3–9).*

Джеймс Норман Далрїмпл Андерсон так коментує розповідь Івана: «...гробниця, вочевидь, була зовсім порожньою. Ви пам'ятаєте розповідь у Євангелії, як Марія Магдалена побігла та покликала Петра з Іваном і як обидва вони вирушили до гробниці. Іван, молодший від Петра, біг швидше та опинився біля гробниці першим. Він нахилився, заглянув усередину (таке, на мою думку, буквально значення грецького оригіналу) і побачив смуги лляної тканини та хустку, у яку була обгорнута голова. Підійшовши, Петро попрямував усередину, а за ним і Іван. Вони звернули увагу на полотно та хустку, яка лежала не поруч із ним, а віддалік, причому була складеною. Грецький текст тут вказує на те, що полотно не було розкидане в склепі, але лежало певним чином на місці Тіла Ісуса, а на місці Його шиї був проміжок. Місце розташування ж особливо звитої хустки вказує на те, що вона зберігла форму, надану їй під час поховання, ніби тіло просто зникло зі свого савану. Нам сказано, що Іван, який побачив це видовище, не потребував подальших свідчень від ангелів або людей: він побачив і вірував, і до нас дійшла його розповідь про побачене».

Кирило Александрійський (376–444 рр.) вважає, що припущення про воскресіння спало на думку апостолам саме тоді, коли вони побачили складений подібним чином похоронний одяг.

«У всьому оповіданні Івана відчувається вплив його особистості, — пише професор Ернест Херметдж Дей, — у ньому є всі прикмети не тільки очевидця, а й людини дуже уважної... Він описує, як учні бігли, хто з них першим досяг гробниці, хто першим зазирнув у неї; він не забуває зазначити, що Іван першим нахилився та, зазирнувши в низький дверний отвір, побачив полотно, що лежало, а Петро, буди сміливішим, першим зайшов усередину; в описі того, що побачив Петро, він вживає точне грецьке слово *фтеорей*, у якому є відтінок дослідження; його опис положення, у якому були полотно та хустка, небагатослівний, але дуже точний у виборі слів; вхід у гробницю Івана й та віра, яка охопила його, коли він побачив полотно, — усе це не могло бути чимось іншим, окрім як описом справжнього очевидця, який досі зберігає в пам'яті всю цю сцену, очевидця, для якого вигляд порожньої гробниці та скинутого похоронного одягу були вирішальною миттю в його житті та вірі».

Нижченаведені спостереження належать Джошу Стотту: «Цікаво, що ті джерела, з яких ми знаємо про зникнення Тіла Ісуса, повідомляють про те, що похоронне полотно не зникло. На це звертає особливу увагу Іван, що біг разом із Петром до гробниці того бентежного дня рано-вранці. Його розповідь (Мт. 20:1–10) несе безпомилковий відбиток належності очевидцю. Він обігнав Петра, але наважився лише заглянути в гробницю, доки не прийшов Петро та не зайшов до неї. Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до

гробу прибув, і побачив, — і вірував. Питання полягає ось в чому: що з побаченого змусило його повірити? Йдеться явно не тільки про брак Тіла, а і про наявність похоронного полотна, особливо про те, як воно лежало.

...Іван розповідає, що, доки Йосип просив у Пилата віддати Тіло Ісуса, Никодим *...смирну приніс, із алоєм помішану, щось літрів із сто. Потім ...узяли вони тіло Ісусове, та й обгорнули його у полотно із пахощами, як є звичай ховати в юдеїв (Ів. 19:39–42)*. Мається на увазі, що, обвиваючи Тіло лляними бинтами, вони поміщали запашний порошок між шарами тканини.

Уявімо, що ми перебували в гробниці в момент воскресіння Христа. Що б ми побачили?.. Ми помітили б раптове зникнення Тіла... а позбавлене підтримання похоронне полотно одразу просіло б під вагою пахощів та утворило б рівний шар. Водночас між полотном і хусткою, у яку було обгорнуто Його голову, утворився б проміжок, що відповідав лицю та шиї. Що ж до хустки, то завдяки тому, що вона оберталася складним чином, хрест-навхрест, вона цілком могла зберегти свою опуклу тюрбаноподібну форму, навіть залишившись порожньою.

Уважне вивчення тексту Євангелія від Івана показує, що його автор побачив саме ці три риси скинутого поховального одягу. Насамперед він побачив полотно, що лежало. Слово це повторюється двічі та перший раз вживається в грецькому оригіналі в емпатичному стані (українською ця підкресленість збережена: *бачить — лежить полотно*. — Прим. перекладача)... Далі ми читаємо: *...хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але... в іншому місці*. Навряд чи це означає, що хустка була згорнута та кинута в кут. Вона досі лежала на кам'яній плиті, але була відокремлена від полотна помітною відстанню. Нарешті, та сама хустка була *осторонь, згорнена*, а не лежала разом із полотном. ...Це слово добре передає округлу форму, яку зберігала порожня хустка (мова йде про слово мовою оригіналу. — Прим. ред.).

Неважко уявити сцену, яку побачили апостоли, що прийшли до гробниці: кам'яна плита, осіле похоронне полотно, порожній скруток на місці голови та на деякій відстані від полотна. Не дивно, що вони *побачили і вірували*. Одного погляду на це полотно було достатньо, щоб переконатися в справжності та чудовій природі воскресіння. Жодна людська істота не чіпала, не переміщала та не складала це полотно. Воно нагадувало скинуту оболонку лялечки, з якої вийшов метелик.

Похоронне полотно залишилося в такому вигляді саме для того, щоб свідчити про воскресіння. Подальші доводи цієї ролі полотна знаходимо в розповіді про те, як Марія Магдалена (яка повернулася до гробниці після того, як повідомила про те, що сталося, Петра та Івана) побачила ангелів: *Плачучи, нахилилась до гробу. І бачить два Анголи, що в білім сиділи, — один у головах, а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло*. Очевидно, вони сиділи на кам'яній плиті, розділені Христовим похоронним одягом. І Матвій, і Марк наводять слова одного з ангелів: *Нема Його тут, — бо воскрес, як сказав. Підійдіть, — подивіться на місце, де знаходився Він*. Вірять читач в ангелів чи не вірять, але ці непрямі описи місця, де лежав Христос, посилені як становищем, так і словами ангелів, у будь-якому разі підтверджують погляд євангелістів, а саме: розташування похоронного одягу та брак Тіла були одночасними свідченнями Його воскресіння».

«Мені здається цілком ясно з Євангелія від Івана, — пише Генрі Летам, — що завдяки побаченому в гробниці з обома учнями відбулася раптова зміна...» Чому?

Летам описує побачене учнями: «У поглибленні, у нижній частині ложка, лежало похоронне полотно. Воно не лежало в безладі, але було точно в тому ж вигляді, як коли Йосип та інші обертали його навколо Тіла Господнього, хоча, щоправда, було розпластане, шар за шаром, тому що Тіло зникло. У дальньому кінці ложка, на піднесеній його частині, осторонь лежала хустка, якою обертали голову. Вона лежала не плоско, а трохи над поверхнею каменю, зберігаючи форму, надану їй, коли нею обвивали голову Спасителя. Ніщо в гробниці не вказувало на дотик людських рук: тіло було обернене в смирну та алоє, але не було видно і сліду цих запахних порошоків — усі вони так і залишилися між шарами похоронного полотна, куди були поміщені під час поховання. Щось у цій сцені вразило Петра та Івана до глибини серця; хоч як би там було, як ми бачимо, вони вийшли з гробниці вже не тими людьми, якими увійшли до неї. Здається, що під час огляду гробниці ними опанувало враження *присутності в цьому місці Бога*».

Професор Летам пише далі про похоронну хустку, у яку було обгорнуто голову Ісуса: «Слова *лежить не з плащаницею*... говорять серед іншого і про те, що весь похоронний одяг лежав в одному місці. Якщо хустка справді була, як я вважаю, у нижній частині кам'яного ложка, то вислів Івана цілком зрозумілий; якщо ж похоронний одяг лежав так, наче був квапливо розкиданий, то у вислові *лежить не з плащаницею* не було б жодного сенсу, оскільки *полотно* не позначало б якогось конкретного місця. Ми знову помічаємо вживання слова *лежить*, не продиктоване абсолютною необхідністю. Хустка не лежала плазом, як полотно, й Іван, можливо, хотів підкреслити цю різницю».

«...Хустка, обгорнута навколо верхньої частини голови, мала залишитися... на піднесеному кам'яному узголів'ї; саме там, де її побачили *згорненою, в іншому місці*», — продовжує професор Летам. Слово *згорнений*, на його думку, означає *кільцеподібну форму, на зразок тюрбана з виїнятою центральною частиною*.

«Там лежало полотно, — робить висновок професор Летам, — трохи зім'яте, але так само згорнуте шар за шаром, так що жодного зернятка пахощів не розсипалося. Хустка також лежить на невисокій сходинці, що служила подушкою голові покійника; вона згорнута на зразок перуки, і лежить осторонь. Саме безмовність цієї сцени робить її особливо багатозначною. Вона багато говорила тим, що бачили її, вона багато говорить і мені, коли я бачу її своїм розумовим поглядом, у ранковому світлі, що ллється від відчиненого дверного отвору».

Те, що вона каже, можна передати так: «Усе, що було Ісусом із Назарету, пройшло через належні Йому зміни та зникло. Ми — похоронне полотно, пахощі та хустка — належимо землі та тому залишилися тут»».

ПЕЧАТКА

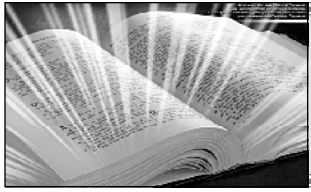
«Гробницю було опечатано в присутності римських солдатів, — коментує професор Арчібалд Робертсон, — які потім залишилися охороняти цей знак римської сили та влади».

«Двері, отже, неможливо було відчинити, не пошкодивши печатки, — пише Деніел Уїдон, — а це було злочином проти власника цієї печатки».

Коли камінь відкотили убік, печатка виявилася зламанною. Тому, хто ніс за це відповідальність, загрожувало покарання від намісника та його підлеглих. За часів воскресіння Христа не було людини, яка б не боялася пошкодити римську печатку.

(Далі буде...)

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

ВРОДЖЕНЕ ПОЧУТТЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Справедливість — це збалансоване внутрішнє почуття розуміння добра та зла, яке застосовується до всіх людей рівномірно, без упередженості.

Справедливість — це відповідність дії та її наслідків. Приклад: зарплата має відповідати якості та кількості роботи, покарання — тяжкості злочину, нагорода — здобуткам.

Справедливість є найважливішою рисою морального та правового суспільства.

Закон покликаний розмежовувати та регулювати справедливі взаємини між членами суспільства.

В Ізраїлі був період, коли в нього не було голови виконавчої влади, не було верховенства закону та кожен чинив так, як сам вважав за правильне. Це був важкий період історії, що ознаменував себе розквітом беззаконня та безкарності.

Суд. 17:6 — *Того часу не було царя в Ізраїлі, — кожен робив, що правди було в його очах.*

Проте є загальновизнані поняття справедливості, які закладені в кожній людині та на які покликається Біблія. Ось один із таких текстів:

Еф. 6:1 — *Діти, — слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо!*

У світі бракує справедливих людей. Кожен хоче мати над собою справедливих керівників, починаючи від президента країни та закінчуючи безпосереднім начальником на роботі. Усі усвідомлюють, наскільки важливо, щоб судді в країні були невідкупними та справедливими. Навіть злочинці та злодії намагаються між собою чинити за справедливістю. Усі ми хочемо, щоб усе, що стосується нас, було справедливим.

Доречно запитати, а чи справедливі ми самі до інших людей, особливо до тих, хто нижчий за нас за становищем? Чи справедливі ми до своїх дітей? Чи ми справедливі з іншими людьми в матеріальних речах? А також під час продажу, купівлі? Чи ми справедливі в оцінюванні самого себе чи в аналізі наших вчинків? Або ж нам легше судити інших, а коли це нас самих стосується, то ми із суддів швидко перетворюємося на адвокатів?

ВІДМІННОСТІ В ПОНЯТТЯХ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Будь-яке, навіть найсправедливіше рішення різним людям може бути не однаково справедливим. І не лише через незнання всіх обставин чи мотивів, що призвели до такого рішення, а й залежно від персональних особливостей, думок, досвіду та стану совісті кожного окремого індивідуума. Не дарма є приказка: *Скільки людей, стільки й думок*. Тобто різні люди можуть мати різні оцінки справедливості. Навіть Біблія каже, що оцінка правди та справедливості в людей і Бога може відрізнятися. В одному випадку Господь говорить Своему народу, що його правда гідна осуду та Він покаже народу сутність цієї правди, і це буде не на його користь. Чому? Тому що його правда не відповідає Божій.

Іс. 57:12 — *Я виявлю про справедливість твою та про вчинки твої, — та вони не допоможуть тобі!*

Оцінка справедливості залежить від середовища виховання та стану совісті. Совість — це механізм, що виражається в почутті моральної відповідальності за свою поведінку перед Богом, самим собою, людьми, що оточують, суспільством. Біблія називає вісім різних станів совісті. Очищення та вдосконалення совісті відбувається під час читання чи слухання Слова Божого та дії Святого Духа. Під час близького спілкування з Богом та читання Біблії людське сумління налаштовується на Божий еталон, який буде застосований на вічному суді. Адже, за словами Христа, цей світ буде судимий.

Ів. 12:48 — *Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, — останнього дня воно буде судити його!*

ЧИ ВСЕ В БОГА ПОБУДОВАНО ТІЛЬКИ НА СПРАВЕДЛИВОСТІ?

Вважають, що Бог справедливий Сам і має любити справедливість у всіх її різновидах. І це так! Але подумайте: якби Бог складався тільки з однієї справедливості, якби в Нього не було почуття жалю, співчуття, милості... чим би це могло закінчитися для нас?

Суд Божий — це найсправедливіше місце у Всесвіті, де стверджується справедливість, але навіть там, згідно зі Словом Божим, може бути відхилення від її принципів у бік милості до тих, хто сам виявляв милість до інших! Про що це говорить? Що Бог не справедливий? Або, найімовірніше, про те, що справедливість — це лише один з атрибутів Бога, поряд із яким у Нього є і інші, не менш важливі переваги. Розуміння цього має допомогти нам у нашому власному житті.

Як. 2:13 — *Бо суд немилосердний на того, хто не вчинив милосердя. Милосердя бо ставить вище за суд.*

Щось подібне й у взаєминах із людьми, а особливо під час побудови сім'ї. Неможливо побудувати сім'ю лише за принципами справедливості. Багато речей не є справедливими в повному розумінні цього слова, але ми живемо із цим. Наприклад, коли батьки тяжко працюють двадцять — двадцять п'ять років для того, щоб нагодувати, одягнути, навчити та виростити своїх дітей, тоді як їхні діти навчаються, відпочивають і до певного часу взагалі не усвідомлюють величини батьківської жертви заради них. А роль матері в сім'ї хто може виміряти? Хто інший може зрівнятися з працьовитістю та жертвистістю люблячої матері, яка, не зважаючи ні на що, день і ніч присвячує себе сім'ї, нічого не дістаючи натомість? Чи це справедливо? З першого погляду — ні, але все так і є. Безумовно, зрештою щастя батьків, які виростили прекрасних дітей, компенсує всі зусилля та витрати, якщо дивитися в майбутнє. Але цього не видно на початку, коли життя сповнене тяжкої праці та турбот.

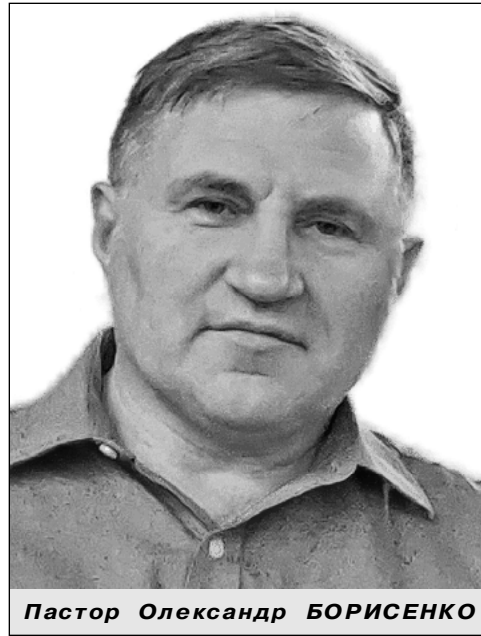
Як немає на дереві двох однакових листочків, як немає двох однакових сніжинки у світі, так кожна людина на землі створена унікальною та неповторною. Чоловіки та жінки створені Богом зовсім різними не лише фізично, а й у сфері мислення. Чоловікам більш властиве логічне мислення, тоді як у жінок чуттєво-емоційне. Комбінація цих особливостей збагачує, коли є взаємна повага одне до одного. Як чоловік, так і дружина мають знати та пам'ятати, що це природно — не розуміти одне одного в певних сферах, але це не має паралізувати їхні сімейні функції. Довіра та любов одне до одного перекиваються цей недолік, що насправді не є таким. А прагнення *переробити* чоловіка/жінку на свій лад робить часом нещасними обох.

Щоб показати християнам їхнє різне призначення в Церкві (в Тілі Христовому) і непорозуміння, які це спричиняло, апостол Павло наводить приклад людського тіла, що складається з багатьох членів, що мають різне призначення.

1 Кор. 12:13–25 — *Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, — чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, — і всі ми напоєні Духом одним. Бо тіло не є один член, а багато. Коли скаже нога, що я не від тіла, бо я не рука, — то хіба через це не від тіла вона? І коли скаже вухо, що я не від тіла, бо я не око, — то хіба через це не від тіла воно? Коли б оком було ціле тіло, то де був би слух? А коли б усе слух, то де був би нюх? Та нині Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів. Якби всі одним членом були, — то де тіло було б? Отож, тепер членів багато, — та тіло одне.*

Бо око не може сказати руці: «Ти мені непотрібна»; або голова знов ногам: «Ви мені непотрібні». Але члени тіла, що здаються слабші, значно більше потрібні. А тим, що вважаємо їх за зовсім нешановані в тілі, таким честь найбільшу приносимо, і брудкі наші члени отримують пристойність найбільшу, а нашим пристойним того не — потрібно. Та Бог змішав тіло, і честь більшу дав нижчому членові, щоб поділення в тілі не було, а щоб члени однаково дбали один про одного.

Це вдале порівняння з тілом та різним призначенням його членів наведено для того, щоб ми розуміли, що кожна окрема людина має своє при-

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

значення згідно з особливостями, закладеними нашим Творцем у кожній людині під час її створення.

Важливо усвідомлювати те що, що поділи — це природне явище, як і в церкві, так і в сім'ї. Поділи є результатом наших особливостей та наявності вільної волі. Вони не мають паралізувати нормальні функції сім'ї чи колективу, оскільки субординація, або порядок підпорядкованості, встановлений Богом, не змінюється залежно від різних точок зору. Люди не зобов'язані поділяти вашу думку, навіть якщо вона й найправильніша.

Мати різні думки, уподобання та погляди — це нормально, але несправедливо позбавляти права або починати гоніння за право мати свою думку. Дозвольте іншим мати право на помилки, адже ви теж помилялися та не любите підказки.

Рим. 14:19 — *Отож, пильнуймо про мир, та про те, що на збудування один одного!*

ПОМИЛКИ ІНШИХ НЕ ДАЮТЬ ПРАВА НА ДОКОРИ

Докоряти людині, що помиляється, можна лише в тому разі, якщо вона й далі не усвідомлює своєї помилки. Може бути особливо важко, коли ті, хто не погоджується з вашою правильною думкою, перебувають у вашому підпорядкуванні. У такому разі подивіться на ваші взаємини з Богом: чи не були ви такими ж із Ним? Адже якщо ми у всьому покірні Богові самі, то Він буде заступатися за нас, поширюючи свій благодійний вплив на інших.

Притч. 16:7 — *Як дороги людини Господь уподобає, то й її ворогів Він замирює з нею.*

НАДМІРНЕ ЗАГОСТРЕННЯ ПОЧУТТЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ, КОЛИ ЦЕ СТОСУЄТЬСЯ НАС

Добре, коли людина, бачачи несправедливе ставлення до когось, заступається за скривдженого. Але часто буває, що люди абсолютно байдужі до прояву несправедливості щодо інших людей, але не можуть стерпіти її щодо самих себе. У них почуття власної гідності настільки велике, що вони обурюються навіть тоді, коли бачать хоч якийсь маленький натяк на несправедливість щодо них. Це загострене почуття справедливості часом ро-

бить їхнє спілкування з іншими людьми до неможливості важким. Подібно до того як легкий дотик до рани спричиняє в людини біль і дискомфорт, так і в цих людей. Важко сказати, де вони не мають рани. Усі люди можуть здаватися їм несправедливими та такими, що не шанують їх. Такі є також і серед християн. Багато хто з них вважає цю нетерпимість до несправедливості щодо себе особливою перевагою чи праведністю та пояснює свою нестриманість тим, що вони не можуть терпіти несправедливість. А насправді причиною їхнього обурення є їхнє Я, тобто їхня гріхозна, неочищена природа. Спостерігаючи в житті за цією категорією людей, важко сказати, що їхня реакція на несправедливість творча й конструктивна. Здебільшого все відбувається навпаки: замість користі їхні взаємини з іншими людьми спричиняють багато болю, образ і ворожості. У питаннях справедливості ми маємо бути суворими до себе, але милостивими до інших.

Притч. 17:9 — *Хто шукає любови — провину ховає, хто ж про неї повторює, розгонує друзів.*

Кол. 3:13 — *Терпите один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!*

ЯК МАЄ БУТИ

Ісус Христос мав характер смиренної людини та вчив Своїх послідовників не заступатися за себе.

Мт. 5:39–41 — *А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, — підстав йому й другу. А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою, — віддай і плаща йому. А хто силувати тебе буде відбутися подорожнє на мило одну, — іди з ним навіть дві.*

Чому Христос так навчав? Перше, на що треба звернути увагу, — це на те, що Він навчав терпіти несправедливість лише щодо самого себе, але не щодо інших людей. За інших ми можемо та маємо заступатися, якщо бачимо явну несправедливість. Терплячи ж несправедливість щодо себе, людина досягає досконалості. Водночас згоряє її себелюбство, егоїзм, нездорові амбіції, і, проходячи через такі періоди в житті, християнин виходить духовно очищеним і дорослим.

Ми живемо та спілкуємося з людьми з неоднаковою совістю та рівнем духовного розвитку. Є люди, які за найменшої, як їм здається, несправедливості влаштовують суперечку. Добре, якщо таким виявився пішохід на вулиці, з яким ви зустрілися один раз у житті! Але якщо з такою людиною ви мешкаєте під одним дахом? Якщо вам до нудоти набридло постійно чути доводи її правоти? Як тоді бути?

Необхідно зберігати спокій і особистим прикладом лагідності та терпіння понести цю людину. Бачачи добрий приклад, сперечальник рано чи пізно засоромиться своєї поведінки та почне змінюватися сам. У таких випадках важливо, щоб хоч одна сторона була в близьких взаєминах із Богом і Духом Святим міг впливати через неї. І ще важливо пам'ятати, що ми маємо право відмовитися від усіх своїх прав. Тобто не з'ясовувати та не вимагати свого навіть тоді, коли нас звинувачують у тому, у чому ми абсолютно невинні. Це нестерпно важко для плотської (недуховної) людини, але в міру духовного зростання це переноситься добре.

ПІДСУМКИ

Богові до вподоби, коли ми справедливі та чесні щодо людей і себе.

Наше розуміння справедливості може відрізнятися від Божого, але через слухання Слова Божого та зближення з Ним це вирівнюється відповідно до Божого зразка.

Справедливість не єдина якість, яку має Бог. Його діти також, крім правильних понять справедливості, мають мати великодушність, співчутливість та милосердя до інших людей. Бути суворими до себе, але милостивими до інших. Божя любов вміщує все вищесказане.

Кол. 3:14 — *А над усім тим — зодягніться в любов, що вона — союз досконалості!*

Олександр БОРИСЕНКО.

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Бог ділиться Своєю славою з нами

КОСТЯНТИН

Своє дитинство я пригадую з пляшкою вина та цигаркою в руках. Під'їзд біля будинку, гітара та різкі зміни в моєму характері не на краще, *малолітка*, виправна колонія, лікування від наркоманії, потім суворий режим тощо. Сімнадцять років зонами України, чотири судимості, двадцять років вживання наркотиків.

Крім того, у мене стріляли та навіть ховали. Одного разу в одному Нікопольському кублі мене, напівроздягненого, винесли надвір і поклали біля сусіднього будинку, бо я вже був без пульсу. У результаті інсульту і паралізована ліва сторона та, оскільки я перебував у розшуку, знову потрапив у зону — ні сім'ї, ні дітей, ні зубів.

У той час я думав, що в'язниця — це мій дім, мені навіть подобалося бути там, я завжди міг дістати собі наркотик. У цей час я дізнався, що мама, яка вірила в Бога, допомагала і їздила до мене, поки могла, бо пізніше її паралізувало. І тоді мене, зневіреного та спустошеного, у місці, яке я почав вважати своїм домом, знайшов Господь. У виправну колонію № 6 Кіровограда (нині Кропивницького) прийшли люди, які щиро вірили в милість та любов Божу, та розповіли про Його любов. І я покаявся, бо втомився бути злим, втомився бути рабом наркотиків. Віряни помолилися за мене та за мою маму. Я бачив сльози на їхніх очах, і це не могло не торкнутися мого серця. А потім вони попросили дозволу з'їздити до мене додому.

Я був дуже здивований, що малознайомі мені люди готові їхати за триста кілометрів в Орджонікідзе (нині Покров) заради моїх рідних, щоб і вони дізналися про Ісуса. І мої рідні теж покалися та прийшли до Бога.

Потім у моєму житті почалися великі зміни, оскільки Бог почав змінювати моє мислення. Я почав разом з іншими молитися за наших начальників, а також за щоденні потреби. Я бачив, як Господь веде нас свої-

ми шляхами, і мені це подобалося. Уперше в житті мене представили на колонію-поселення, з якої я вийшов умовно-достоюро. Бог і далі творив Свої дива в моєму житті. Я вийшов з ув'язнення з позначкою нагляду, але завдяки милості Божій мені його зняли достроково.

Я почав служити в церкві, почав їздити в'язницями Кіровоградської області в складі команди служителів тюремного служіння. Колишнім *колегам* я розповідав про те, що Бог зробив для мене і як Він зміг змінити життя колишнього злочинця-наркомана зі стажем.

Якось у церкві я познайомився з дівчиною, її звали Танею. Через деякий час Бог чудесним чином поєднав нас шлюбом і подарував мені справжню, щирю любов і сім'ю, яка росте й міцніє. У нас дві дорослі дочки — Катя і Даша, і син Даня.

Минулого року на небеса пішла моя мати. Я так вдячний їй за турботу та підтримання в найважчий для мене час.

В Орджонікідзе Господь утворив філію церкви, і моя сім'я була покликана служити Йому. Я є пастором і бачу Божу руку і Його благовоління в моєму житті, житті моєї родини й тих людей, які, як і ми, щиро прийняли Христа Своїм Господом і Спасителем.

Дорогий читачу, нині я можу жити в радості та насолоджуватися Його присутністю, Його силою, Його славою у всій повноті. Бог показав мені, що, коли я вмирав узимку на лавочці без пульсу, Він був поруч. І я впевнений, що Він зберігав мене, не дав смерті забрати мене в пекло, але дав мені шанс змінити моє життя. І слава Богу, що я схопився за нього. Після того, що сталося зі мною, мені тепер легко зрозуміти будь-яку людину та проявити до неї милість і любов. Можу впевнено сказати словами з Біблії: *Добре мені, що я зму-*

чений був, — щоб навчитися Твоїх постанов! (Пс. 118:71).

ТЕТЯНА

Я народилася в дуже хорошій родині, де виховувалась у коханні та достатку. На відмінно навчалася в школі, а також закінчила музичну школу. Учителі та

Даші один рік, я перебувала в такому стані, що не могла навіть за собою дивитися, тож дітей забрали мої батьки. Через деякий час я була настільки розбитою та знищеною рабством гріха, що намагалася накласти на себе руки. Я почала шукати спосіб швидкого порятунку від того життя, у якому я опинилася.

Моя мама — медик за професією, і я намагалася дізнатися в неї про якусь отруту. Але коли я з нею про це заговорила, вона згадала про дочку однієї жінки, яка була наркоманкою і яку чудесним чином урятував Господь. Ця дівчина звільнилася від наркотичної залежності, кинула палити та лихословити. Я не повірила, але моя старша дочка запропонувала мені сходити до цієї церкви на служіння. Під час служіння я весь час сміялася, дивлячись на те, як віряни поведилися, їхня поведінка була дуже незвичайною: вони співали, танцювали, раділи. Проповідь мені сподобалася, тому що я ніколи не розуміла сенсу Біблії, а тут доступно розкривали місця з Писання.

Коли пастор почав закликати до покаяння, моя дочка взяла мене за руку та повела на сцену. Я не розуміла, що зі мною відбувається, але за пастором повторила молитву покаяння. Моя дочка Катюша також попросила помолитися за звільнення від наркотиків. Коли ми поверталися додому, на моєму обличчі сяяла усмішка. Бог бачив моє становище та торкнувся мене так сильно, що вже вранці наступного дня я відчувала себе повністю звільненою від наркотичної залежності.

Минуло пів року насиченого християнського життя. Батьки до кінця не усвідомлювали, що це Бог дає мені сили не колотися. Вони думали, що це в мене з'явилася сила волі, тож так часто

до церкви можна не ходити. Я послухалася їх. І після цього сталося сильне падіння: я почала не тільки колотися... Результатом було три роки колонії. Після року та семи місяців ув'язнення настає час умовно-дострокового звільнення, і я згадала про Бога. Я розуміла, що мені дуже потрібне духовне підтримання та просила свою дочку Катюшу молитися за мене. Також я молилася і сама. Господь почув мене, але, вийшовши на волю, я не повернулася до сім'ї Бога. Коли мама просила, щоб я повернулася до церкви, я відповідала їй: *Тепер сама йди.*

Через півтора року я знову сіла до в'язниці, уже на півтора року. Коли я увійшла до камери, я підійшла до вікна з ґратами й дала обіцянку Богові бути вірною Йому, навіть у в'язниці. І Бог почув мене. Я бачила багато див, коли люди каються, зцілювалися. Відсидівши десять місяців, я достроково звільнилася. Ще у в'язниці Бог сказав мені, що в мене буде син, якого треба назвати Данилом. Я була дуже здивована, оскільки мій перший шлюб був повністю зруйнований і я вважала себе вже старою. Але, пам'ятаючи свою обіцянку, я повністю довірила своє життя Богові, і Він змінив його чудесним чином. Коли я знову стала Йому служити та християнство стало образом мого життя, у моєму житті та житті моїх дочок з'явилася дуже дорога нам людина від Господа, мій улюблений чоловік Костя.

Тепер ми справді дуже щасливі, і навіть мої батьки погодилися з тим, що Бог є. Як Він і обіцяв, у нас народився син, якого ми назвали Данилом. Наші дочки служать Господу, і ми бачимо, як Бог веде їх і влаштовує їхні долі.

Ми із чоловіком служимо в церкві нашого Орджонікідзе. Бог дав нам мудрості та фінанси, щоб розпочати свій бізнес, який розвивається та дає можливість служити Йому, не потребувати їжі та житла. Я точно знаю, у чому полягає щастя, бо відчую його щодня у своєму житті. Сьогодні я можу впевнено заявити: разом із Богом я дуже щаслива людиною!

Костянтин та Тетяна ЯН, Україна, <http://gazetasp.net>

батьки поклали на мене великі надії. Але, незважаючи на все це, у п'ятнадцять років я спробувала наркотик. Це було модно та цікаво.

Зовні все було ніби добре, але рабство опіуму опускало мою особистість дедалі нижче. У шістнадцять років я вийшла заміж, народила першу дитину — дочку Катюшу.

Почалися нескінченні спроби якось утекти від наркотичної залежності. Я виїжджала до далеких родичів, щоб змінити звичне коло знайомих, неодноразово проходила різні лікування, навіть зважилася на народження другої дитини — дочки Даші, бо думала, що відповідальність за дітей зможе утримати мене.

Але нічого не допомагало, сила гріха мене захлюстувала. Коли Каті було десять років, а

Від бомжа до успішної та щасливої людини

Уже понад два роки я член церкви. Сьогодні я щаслива людина: у мене прекрасна дружина, що любить мене, і двоє чудових дітей, друзі, робота, служіння в церкві (я барабанник у групі прославлення). Мій Господь дав мені талант музиканта, і нині я намагаюся все більше його вдосконалювати.

Але так було не завжди. Мої проблеми почалися з появи на світ. Лікарі відразу поставили на мені хрест і сказали, що я не жилець. І лише завдяки молитвам моєї мами та бабусі я вижив. Незважаючи на це, до приходу до церкви я встиг міцно наколорити.

У дитинстві я був дуже рухливим, займався спортом: боротьбою, карате. А потім, після армії, своє вміння виявляв не там, де треба: бандитизм, рекет і таке інше. Життя било ключем і самі знаєте куди, найчастіше по голові. Полетіла квартира: продав її під бізнес та пролетів, ще й у мінусах залишився. Гроші, що залишилися, розійшлися дуже швидко.

1996 року померла мама, а 1997-го — розбився брат. Удар за ударом, і я знайшов вихід в алкоголі. На той час я вже мав сім'ю, підростала маленька донька. Дружина не витримала моїх запойів, забрала дитину та пішла. А я ще більше загруз у пиятиці та скотився до бомжа. Удень працював вантажником на ринку, увечері отримував розрахунок — і до ресторану до четвертої ранку. Коли цей

заклад закривався, просився на стоянку бодай пару годин поспати — пускали за пляшку горілки. Отак пролетіли три роки.

Якось там, у ресторані, зі мною заговорив вірянин. Він стверджував, що Бог любить мене та може мені допомогти. Я був уже добряче напідпитку, але слухав і якось промирив молитву покаяння: каюся в тому, що я грішник, і просив Ісуса увійти в моє серце, стати моїм Господом і допомогти мені вибратися з болота, у якому я вже довгий час борсався.

Це було 2004 року. І ще довгі два роки я сам намагався щось змінити в житті. Я і далі випивав, але не так часто. Почав більше міркувати про Бога і про сатану, згадувати про те, що колись розповів вірянин. І навіть одного разу заявив: *Господи, якщо Ти є, то я житиму. Я розриваю всякі контракти з дияволом.*

Йшов 2006 рік. Й ось чергове похмілля, що жити не хочеться. Мене всього трусить, я біжу в посадку, щоб люди не бачили, і намагаюся вигнати цей стан пробіжкою, щоб не похмелятися (так я іноді практикував). І тут такий чіткий голос усередині: *Хочеш побігати? Біжи до церкви.* Я підкорився та побіг. Там зустрівся з адміністратором. Розповів про все, що сталося. Він терпляче вислухав, поговорив зі мною, помолився. Й ось із того часу я там і залишився. Приходив туди, як тільки був вільний, шукав, чим можу бути корисним, допома-

гав упорядковувати територію тощо. Просив Бога, щоб закрив мене від світу, дав роботу з вірянами, щоб я міг встояти, коли прийдуть спокуси, а вони приходили.

І Бог був вірним: я дістав, що просив. Почав молитися за себе, за дружину та дочку. Дякувати Богу, вона не розлучилася зі мною. Я почав шукати спосіб, щоб налагодити взаємини із сім'єю. Переконав, що я змінився, що Господь звільнив мене від негативних залежностей. Адже дружина та дочка були найдорочнішими людьми в моєму житті, каюся

перед нею та просив вибачення за весь біль та образи, які я завдав. І дякувати Богу, вона дала мені шанс, але повірила не відразу.

Минув рік, й одного разу наші знайомі розповіли мені, що відповіла моя дружина на запитання «Як справи?»: *Я живу як у раю.* Я був щасливий і щиро дякував моєму Господу за такий незаслужений подарунок. Я дуже люблю мою донечку, але у своєму серці, напевно, років вісім я мріяв про сина. І ця мрія збулася: моя дружина подарувала мені чудового сина Данилка.

Ось я і розповів мій шлях від бомжа до успішної людини та щасливого сім'янина. І за все дяка моєму Батькові, Другу й Наставнику — Господу Ісусу Христу! Також велика подяка братам у Христі, які допомогли мені встояти, надали підтримання та молилися, щоб Господь відновив мене.

Дорогий друже, може, ти сьогодні за бортом життя, як колись був і я. Не впадай і відчай: Господь Ісус сильний вивести тебе з усіх жаклих ситуацій, навіть якщо вони здаються тобі безвихідними. Послухай своє серце та негайно ухвалюй рішення. Багатьом старим друзям я казав, що Бог хоче змінити їхнє життя. Одні послухали, інші — ні, а багатьох уже немає серед живих. Бог завжди людині дає шанс, скористайся ним. У Бога є для тебе успіх, зцілення, звільнення, відновлення — усе, чого ти потребуєш. Вибір за тобою.

Сергій ЮХИМЕНКО, Україна, <http://gazetasp.net>

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Головне — захотіти жити

На моєму житті всі давно поставили хрест. Та я і сам вважав своє життя безглуздом. Замучений алкоголем та дивними глосами, я бачив для себе лише один вихід — смерть. Але хіба Христос, який помер за людей, ставить на них хрести?

Гроші іноді є злом. Це помітив ще кілька тисячоліть тому Агур, який просив Бога: *...віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убогства й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначено, щоб я не переситився та й не відкріся, і не сказав: «Хто Господь?» і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога (Прпц. 30:8–9)*. Раптове багатство, що потрапило до мене після безрадісного дитинства, занапастило мене.

Народився я в казахсько-російській сім'ї в Росії. Коли мені виповнилося чотири місяці, сім'я переїхала до Харкова. Коли мені виповнилося чотири роки, моя мати померла. Після її смерті мене виховували бабуся та нерідний дідусь, які проживали в Харкові. Дід, який робив собі шістдесятиградусний самогон, часто знущався з мене. Але найстрашнішим було те, що, беручи приклад із діда, до вживання алкоголю поступово почав долучатися і я сам...

Відслуживши в армії, я повернувся до Харкова. Завів сім'ю, влаштувався працювати на заводі Кондиціонер, де отримував щомісяця приблизно триста двадцять радянських рублів.

Але одного разу я зустрів приятеля з гірського туризму, яким і сам колись займався. Приятель каже:

— Я працюю в будівельному кооперативі та отримую п'ятсот рублів на місяць. Ходімо з мною працювати. Досить тобі на заводі, у цеху, гидотою дихати.

У кооперативі мене взяли працювати муляром і платили дев'ятсот карбованців на місяць, що в ті роки було значною сумою. Тепер, маючи такі гроші, я почав пити за компанію із будівельниками. Але на цьому моє фінансове зростання не закінчилося. Разом із напарником я купив лотерейний білет. Він виявився виграним: приз — жигулі-девятка. Я подумав: *Для чого мені машина? Це ж треба кидати пити. Треба буде — викличу таксі*. Мені з напарником запропонували продати виграний квиток за сто двадцять п'ять тисяч карбованців. І ми погодились. Я після цього навіть не знав, куди подіти гроші. Однак невдовзі я знайшов їм застосування, витрачаючи їх ще більше на алкоголь. Дружина не витримала цього та пішла від мене, забравши із собою нашого сина. Шлюб розвалився. 1994–2002 роки були для мене періодом випадкових зв'язків, будувати тривалі стосунки із жінками не

вдавалося. Доки не зустрів Ірину.

Найцікавіше, що ми жили з нею все життя поруч, в одній п'ятиповерхівці. У неї була квартира № 20, у мене — № 23. Й ось через багато років ми звернули один на одного увагу та почали жити разом. Незабаром у нас народилася дочка Марія. Але знайдене сімейне вогнище не зупинило мене від випивки. Я вже не міг не пити. Тоді в мене виникла ідея продати квартиру Ірини та купити будиночок у селі. *Може, хоч там почнеться нове життя*, — сподівався я.

Квартира продавалася довго та не без подій. Ідею я запропонував, а сам поринув у алкоголь. Продажем довелося займатися Ірині, яка, до речі, була інвалідом другої групи із щитоподібної залози та сама потребувала турботи та допомоги. У покупці будинку зголосилися допомогти сестра з своїм чоловіком. 2004 року Ірина купила будинок у селі Артюхівка (Зміївський район Харківської області).

Але й живучи в тихому селі, я пиячити не припиняв. Працювати в такому стані я практично не міг. Проблем додав чоловік сестри Ірини, який почав привозити до нашого будиночка наркоманів. Я вирішив поїхати знову до Харкова. Але не надовго. 2006 року з родиною остаточно переїхав до Артюхівки. Тоді чоловік сестри Ірини, який, як виявилось, займався наркобізнесом, навів на мене міліцію. Виявилось, що довкола мого будиночка росла кимось вирощене конопля. Щодо мене було порушено кримінальну справу, але всі докази говорили про мою непричетність до її вирощування. У міліції мені сказали, що вони переведуть цю справу на Ірину як на офіційну господарку будинку, а дочку Марію віддадуть до дитячого будинку. Мені довелося взяти всю провину на себе. Дали три роки умовно.

Мені треба було час від часу відзначатись у міліції, а жити я міг удома. Залежність від алкоголю не проходила. Розуміючи, що живу ненормальним життям, я почав умовляти Ірину покинути мене. Я навіть навмисне чинив так, щоб вона зневажила мене. Але дружина любила мене та терпіла всі образи. Бувало так, що Ірина на візку через усе село під супровід сусідського сміху привозила мене п'яним додому. Вона завжди була поруч зі мною. Варто їй було відлучитися, як я негайно намагався покінчити життя самогубством. Життя все більше й більше стало нестерпним.

З 2005 року в моєму житті тверезого стану я почав чути дивні голоси, які то сміялися з мене, то принижували мене, то спонукали до жахливих дій. Чого тільки вартує така історія.

Голос якось сказав мені:

— Ми прийдемо, зв'яжемо всіх вас і на твоїх очах згвалтуємо твою дворічну дочку. Тому краще задуши її, щоб вона не мучилася.

Цей страшний голос багато разів повторювався. Я, не витримавши цього, справді почав душити свою дочку. Але раптом побачив образ сатани, що ехидно посміхався. Це зупинило мене. Дякувати Богу, я не встиг виконати диявольський наказ.

Бісівські голоси, алкоголь, бідність — усе це перетворило моє життя на жах, від якого я не міг прокинутися. Вихід я бачив у самогубстві. Тисячі пігулок, мухомори, леза, ножі, мотузки — я спробував багато способів, щоб убити себе, але в мене нічого не виходило. Якесь сила ніби оберігала мене від смерті.

Вийшовши з лікарні, у якій я лежав після чергової спроби накласти на себе руки, я блукав цілий день Харковом. Уже вночі дійшов до Кінного ринку. У голові — ідея кинутися з дев'ятого поверху. Тому я підійшов до під'їзду першої ліпшої дев'ятиповерхівки, навмання набрав код — і двері відчинилися. Піднявся на дев'ятий поверх, і в голові з'явилася інша думка: *Скільки разів ти вже намагався, і в тебе нічого не вийшло. На цей раз теж не вийде, тільки калікою залишишся. А Іра за тобою, калікою, усе життя доглядатиме*.

2006 року Ірина познайомилася з вірянами. Чоловік однієї християнки займався в селі кодуванням. Він запропонував мені з'їздити до Харкова до сильнішого кодувальника. Але поставив умову — перед цим тиждень не пити. Я витримав цей строк, і за гроші ініціатора поїздки (власних коштів у мене взагалі тоді не було) поїхав до першої століці. А Ірина тим часом уже відвідувала церкву та старанно молилася за мене. Це було напередодні Нового року.

Саме кодування зайняло приблизно дві секунди. А передувала йому розповідь про Ісуса Христа і про необхідність прийняття Його у своє серце. У результаті Новий рік у своєму селі я святкував тверезим.

Артюхівські християнки почали проводити для Ірини біблійні уроки в неї вдома. Мені було цікаво слухати їх через стінку, але підійти я не наважувався. Коли вірянки йшли, я навіть сам пояснював дружині те, що вона не зрозуміла з уроку. Незабаром Ірина вирішила хреститися. Але для цього їй треба було розписатися зі мною. Раніше ми багато разів намагалися дійти до РАГСу, але я завжди приходив туди п'яним, і весілля, звичайно ж, коли наречений у такому стані, відбувся не могло. Але нарешті ми офіційно стали чоловіком і дружиною. Розписалися в п'ятницю, а в суботу для

Ірини відбулося хрещення. У суботу ввечері з нагоди цих двох подій у молитовному будинку відбувся святковий бенкет. Тим часом ми з Іриною чекали вже на другу дитину. Після хрещення Ірина дуже змінилася. Вона почала частіше усміхатися, тепліше ставитися до мене. Усе це не могло не вплинути на мене.

Але раптом я знову почав чути голоси, які, здавалося б, уже замовкли. Я працював на молокозаводі та постійно потай брав звідти для сім'ї молочну продукцію. І внутрішній голос почав говорити мені: *Не можна красити! Звісно, це вже був голос іншої природи. То був голос від Бога. Незабаром я написав заяву про звільнення. У графі Причина я вказав: Не можу працювати в суботу*. Хоч про хрещення я тоді ще не думав, але четверту Божу заповідь порушувати не хотів.

Наприкінці 2007 року в Харкові пройшла євангельська програма Данила Ребанда. Дружина того ж чоловіка, який повіз мене до харківського кодувальника, запропонувала мені послухати проповіді. І я почав їздити на них. Відразу після закінчення програми, за тиждень до Нового року, я твердо вирішив охреститися.

Тепер бажання вживати алкогольної напої в мене зовсім зникло. І тут річ не в кодуванні, строк дії якого вже давним-давно минув. Це Бог позбавив мене жахливої алкогольної залежності.

Бісівські голоси зникли. Поступово моє життя відновилося. У мене з дружиною народилася третя дитина, і це ще одне диво від Бога. Адже лікарі взагалі їй забороняли народжувати, ос-

кільки вона мала другу неробочу групу інвалідності. Але на подив медперсоналу, сьогодні в мене з Іриною аж троє діточок. З інвалідністю дружини теж сталося диво. Лікарі мають намір повністю зняти інвалідність, оскільки вже не бачать для неї підстав. Люблячий Господь зцілює її.

Сьогодні в мене чудова сім'я, я працюю будівельником, також займаюся місіонерством. Розуміючи всю складність алкогольної залежності, я дозволив жити у своєму будинку одному чоловікові, дружина якого вигнала його через пияцтво. Тепер він не п'є, уже хрещений і після тривалого спілкування зі мною та закінчення в Новомосковську місіонерських курсів сам став місіонером.

Крім цього, я активно розповсюджую в Артюхівці християнську літературу. А ще я проходжу в Харкові курси, щоб дуже скоро стати пресвітером у своїй церкві. Тепер уже до мене часто звертаються за порадою, до людини, на якій колись поставили хрест.

Хімічна залежність, зокрема й алкогольна, є сьогодні однією з найбільших проблем українського суспільства. Але для залежних людей та їхніх родичів є надія. І надія ця в Ісусі Христі.

Щоб позбавитися залежності, головне — захотіти жити, нормально жити. Поки людина сама не захоче, усе буде марно. Важливо молитися за таку людину, щоб у неї з'явилося величезне бажання жити по-іншому.

Сергій АСМАГАМБЕТОВ, Україна, www.asd.in.ua

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Зцілення тільки вірою? У США активісти домагаються скасування закону, що дає змогу батькам через свою віру забороняти лікувати дітей

Активісти в Айдахо (США) домагаються скасування або зміни законів, що захищають батьків від судового переслідування, коли вони дозволяють своїм дітям померти від хвороб, які можна вилікувати, відмовляючи їм у медичній допомозі та покладаючись виключно на молитву та зцілення вірою.

Одинадцятого січня відбулася панельна дискусія, організована некомерційною організацією *The Campaign To Protect Idaho Kids*, під час якої обговорювалося, що понад двісті дітей в Айдахо померли від хвороб, які можна було

вилікувати, з того часу, як у 1972 році закон штату дав змогу батькам відмовлятися від лікування дітей, розраховуючи на зцілення вірою.

Водночас у кожному із цих випадків йшлося про хвороби, які можна було вилікувати.

З 2014 року активісти, які обстоюють проти зцілення вірою, любіють у Законодавчих зборах Айдахо зміну закону, але поки не дістали великого підтримання через побоювання щодо порушення батьківських прав, релігійної та медичної свободи.

Активісти, такі як колишній суддя Верховного суду штату Айдахо та колишній генеральний прокурор штату Айдахо Джим Джонс, заявили, що виняток необхідно змінити чи скасувати. Комітет із захисту та збереження Конституції Айдахо, членом якого він є, готовий домагатися цього через суд, щоб запобігти загибелі ще більшої кількості дітей.

— Ми можемо зробити це та подати до суду, але було б набагато простіше, якби державна політика регулювалася законодавчими зборами, і вони

просто скасували виняток, — сказав Джим Джонс. — Це призвело до загибелі багатьох дітей.

Одна з найбільш критикованих щодо цього релігійних груп — церква *Послідовники Христа*, сумнозвісна тим, що її парафіяни уникають західних медичних практик і приймають лише зцілення силою молитви. Їх звинувачують у тому, що вони дозволяють дітям помирати від хвороб, які піддаються лікуванню: від харчового отруєння та діабету до пневмонії та вад серця.

Лінда Мартін, колишня членка цієї релігійної організації, розповіла *Idaho Statesman*, що члени її сім'ї померли через такі переконання.

Сьогодні їй шістдесят вісім років і вона живе в Орегоні. Жінка покинула цю церкву, коли їй було шістнадцять років, але досі стежить за тим, як люди із цієї релігійної організації помирають через те, що сподіваються дістати зцілення вірою.

За матеріалами *The Christian Post*, <https://inlight.news>

Адам та Єва: чи були вони євреями?

Коли Бог створив Адама та Єву, вони не мали національності. Сучасні національності та різні народності утворилися після Всесвітнього потопу та походять від синів Ноя: Хама, Сима та Яфета. А Адам і Єва є предками не тільки євреїв, а й решти всіх народів.

У Біблії мовиться, що від Адама та Єви походять усі народи, що населяють землю. А, як відомо, у кожного народу своя назва та своя історія. Євреї, як і араби, походять від Авраама, який за національністю не був ні арабом, ні євреєм. Авраам був халдеєм і був родом з Урухалдейського, щоб піти до краю ханаанського.

Історія єврейського народу починається в Урі халдейському приблизно в 366 році після Всесвітнього потопу, коли Бог закликав Авраама йти в Землю Обітовану. Але євреї — це не просто нащадки Авраама, а нащадки Авраама, Ісака та Якова, який дістав від Бога ім'я Ізраїль (богоборець). Сама назва єврей походить від слова іврей (або ібрі), яке з давньоєврейської мови перекладається як *блукач, мандрівник*. Таким ганебним прізвиськом хананей називали Авраама під час його поневіряння в Ханаані: **Буття 14:13** — *І прийшов був недобиток, та й розповів єврею Аврамові, — а він жив між дубами амореянина Мамре, брата Ешколового й брата Анерового, Аврамових спільників.*

Як нація єврейський народ утворився та сформувався набагато пізніше (приблизно за 400 років) — під час життя в Єгипті: *А ти відповіси та й скажеш перед лицем Господа, Бога свого: «Мандрівний арамеянин був мій батько, і він зійшов до Єгипту, і часово замешкав там із небагатьма людьми, та й став там народом великим, сильним та численним. І чинили нам зло єгиптяни, і гнобили нас, і давали нас на роботу тяжку. І голосили ми до Господа, Бога батьків наших. І почув Господь голос наш, і побачив нашу біду, і труд наш, і утиск наш. І вивів нас Господь із Єгипту рукою сильною та раменом витягненим, і страхом великим, і ознаками та чудами»* (Повторення Закону 26:5–8).

Як розуміти слова Ісуса в Луки 14:26?

Луки 14:26 — *Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, — той не може бути учнем Моїм!*

Дехто стверджує, що Євангеліє проповідє ненависть. Але це хибна думка. Учення Ісуса Христа є вченням любові. Про це свідчать такі місця Святого Письма:

Матвія 5:43–44 — *Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього, і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує...*

Матвія 22:37–39 — *«Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе».*

Івана 13:34–35 — *Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!*

Івана 15:17 — *Це Я вам заповідую, — щоб любили один одного ви!*

Біблія переповнена такими віршами. Як тоді розуміти слова Ісуса в **Луки 14:26**? Чи говорять вони про заклик Ісуса до ненависті?

У жодному разі! І з'ясуємо чому.

Бог не може суперечити Самому Собі та Своїм законам. Ісус не міг закликати ненавидіти батьків, бо це суперечило б п'ятій заповіді, яка звучить так: *Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, як у Господь, Бог твій, дає тобі!* (**Вихід 20:12**).

Сам Ісус цитував цю заповідь у відповідь на запитання одного з єврейських начальників, які запитали Його: *Що робити мені, щоб впадувати вічне життя?*

Ісус же йому відказав: *«...» «Знаєш заповіді: «Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, шануй свого батька та матір»»* (**Луки 18:18–20**).

Але якщо Ісус не мав на увазі, що ми маємо ненавидіти своїх рідних, то що Він мав на увазі?

Ще раз уважно прочитайте слова Ісуса: *Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, — той не може бути учнем Моїм!*

Господь говорить про те, хто може бути Його справжніми учнями. І рішення полягає не в тому, щоб зненавидіти членів своєї сім'ї та своє власне життя, а в тому, щоб поставити Ісуса першим у своєму житті. Ісус дає зрозуміти, що якщо людина не поставити Ісуса першим у своєму житті, то вона не може бути Його учнем; якщо в когось на першому місці не Христос, а його батьки, чи дружина/чоловік, чи діти, чи свої власні інтереси та устремління, то він не може бути учнем Ісуса Христа.

Згадайте першу та другу заповіді із Закону: *Шануй Бога й одному Йому служи та не створи собі кумира. У них Бог говорить про те саме. Господь хоче бути першим у нашому житті у всьому.*

Якщо ми називаємо себе Його учнями, але коли справа доходить до прийняття якихось рішень, насамперед думаємо про себе, або про свою сім'ю, або про своїх друзів, замість того щоб дати місце Ісусу в цій ситуації, то ми чинимо не як Його учні.

ЗАПИТАННЯ – ВІДПОВІДЬ

Апостолів було дванадцять. Чому тільки чотири Євангелія увійшли до Біблії?

Почнемо з того, що апостолів було більше ніж дванадцять. Так, наприклад, Варнава та Павло були апостолами: **Дії 14:14** — *Та коли про це почули апостоли Варнава й Павло, то роздерли одежі свої; Римлян 1:1* — *Павло, раб Ісуса Христа, покликаний апостол, вибраний для звіщення Євангелії Божої...*

Яків, зведений брат Ісуса Христа, також був апостолом: **Галатів 1:19** — *А іншого з апостолів я не бачив, крім Якова, брата Господнього*. Також апостолом був і брат Ісуса Христа — Юда, який написав Послання апостола Юди.

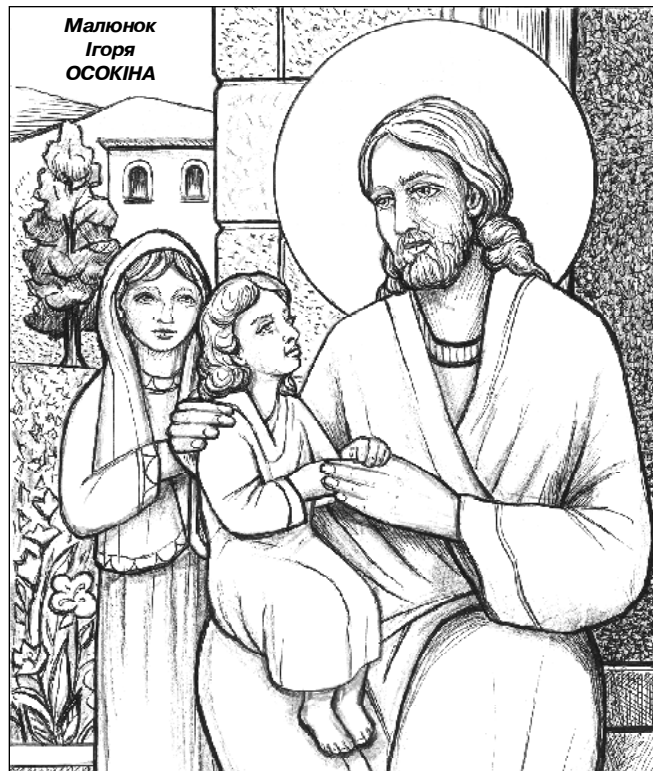
Річ у тім, що звання *апостол* аналогічне званню *місіонер*. У перекладі з грецької слово *апостол* означає *посланець* чи *пошаний*. Апостолами є люди, які вірять в Ісуса Христа та за потягом серця і спонуканням Святого Духа свідчать безвірним про спасіння через жертву Ісуса Христа, насаджують нові церкви та виховують служителів для церков Божих. Ось чому апостолів набагато більше, ніж дванадцять.

А оскільки були апостоли, також були і лжеапостоли, про яких попереджав апостол Павло у **2 Коринтян 11:13**: *Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, що підроблюються на Христових апостолів*. Фальшивими апостолами були лжевчителі, які видавали себе за апостолів — місіонерів і Божих посланців.

Дванадцятьма апостолами традиційно вважаються дванадцять учнів Ісуса Христа, яких Він особисто вибрав до апостольського служіння ще до свого розп'яття. Причому апостол Матвій замінив Юду Іскаріота (**Дії 1:15–26**).

Тепер повернімося до запитання *Чому тільки чотири Євангелія увійшли до складу Біблії, хоча апостолів було дванадцять?*

Цікаво зауважити, що євангелісти Лука та Марк не були серед дванадцяти апостолів і, отже, не чотири, а лише два Євангелія, написані апостолами (Матвієм та Іваном, які належали до дванадцяти апостолів), увійшли до складу Біблії. Чому ж немає Євангелій, написаних іншими близькими учнями Ісуса Христа?

Євангеліє від Луки починається такими словами: *Через те, що багато-хто брався складати оповість про справи, які сталися між нами, як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова, тому й я, все від першої хвилі докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився* (**Луки 1:1–4**).

Із цього уривка можна дізнатися дві речі, які дадуть нам змогу відповісти на поставлене запитання.

1. **По-перше**, Лука свідчить про те, що на той час багато хто брався за написання Євангелія: *...багато-хто брався складати оповість про справи, які сталися між нами...* (**Луки 1:1**).

Справді, тоді багато хто (навіть не апостоли) писав і складав розповіді про життя Ісуса Христа. Однак тільки чотири Євангелія є натхненним Богом Писанням. Інші збережені Євангелія називаються апокрифами, які не є натхненим Богом Писанням.

2. **По-друге**, Лука свідчить про те, що під час написання свого Євангелія він цілком і повністю спирався на свідчення інших апостолів: *...як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова...* (**Луки 1:2**).

Те саме стосується Євангелія від Марка, яке було написано Марком зі слів інших дванадцяти апостолів. А якщо зважити, що інші апостоли зробили свій внесок у напи-

сання Євангелій від Луки та від Марка, то вони вже не мали потреби писати додаткові Євангелія.

Та й що дало б вам, якби було дванадцять чи більше Євангелій? Вони б тільки повторювали одне одного. Але все, що нам потрібно знати про Господа, міститься в чотирьох Євангеліях. Саме тому апостол Іван написав у своєму Євангелії: *Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмів би написаних книг!* (**Івана 21:25**). Проте інші описи могли б лише відвести читачів у бік від тієї істини, яку Господь хотів до нас донести й доніс у чотирьох Євангеліях.

Наше завдання — пізнати цю істину, примиритися з Богом і знайти спасіння та вічне життя.

Чому в Біблії нічого немає про сімнадцять років поневірянь Ісуса?

Йдеться про відрізок життя Ісуса Христа від дванадцяти років, коли Він був у єрусалимському храмі з батьками, і до тридцяти років, коли Він прийняв хрещення від Івана й розпочав служіння? Дивно, чому багато хто з такою впевненістю заявляє, що в Біблії нічого не мовиться про цей відрізок життя Ісуса Христа. Дуже ясно про нього написав євангеліст Лука: *І пішов Він з ними* (тобто з батьками. — Прим. автора), *і прибув у Назарет, і був їм слухняний. А мати Його зберігала оці всі слова в своїм серці. А Ісус зростає мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей* (**Луки 2:51–52**).

Лука, праці якого відрізняються особливою історичною точністю та акуратністю, не міг упустити цей період життя Ісуса Христа та вказав, що Ісус ніде не блукав і не бовтався, як вважають багато хто, але тихо й мирно жив у Назареті зі своїми земними батьками Йосипом і Марією, а також зі своїми братами та сестрами, розвиваючись розумово, фізично, духовно та соціально, як і всі його сучасники.

Сатана, метою якого, як відомо, є *красти й убивати та нищити* (**Івана 10:10**), час від часу підкидає людям *ідеї*, ніби в ці роки Ісус подорожував до Індії та Тибету, де нібито навчався йозі та східної мудрості. Ціль цієї сатанської брехні очевидна — показати перевагу східної мудрості над християнством і так утягти неукріплені душі в смерть.

Ісус жив у своїй сім'ї та, буди старшим сином, виконував обов'язки свого батька, піклуючись про сім'ю: про матір, братів і сестер. Його добре знали і в Його країні, і в Його місті, і в міській синагозі. *Чи ж Він не син теслі?* — дивувалися Його земляки, чуючи Його мудре вчення: **Матвія 13:54–57** — *І прийшов Він до Своєї батьківщини, і навчав їх у їхній синагозі, так що стали вони дивуватися й питати: «Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його — Яків, і Йосип, і Симон та Юда? І чи ж сестри Його не всі з нами? Звідки ж Йому все оце?» І вони спокушались Ним. А Ісус їм сказав: «Пророка нема без пошани, — хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!»* Якби Ісус сімнадцять років блукав іншими країнами, то навряд чи хтось Його упізнав у Назареті — місті, у якому Він виріс і змужнів.

Ізраїль завжди був і залишався для Ісуса Христа вітчизною, про яку Він сказав: *Немає пророка на батьківщині своїй* (**Матвія 13:57**). Ісус виріс в Ізраїлі, був вихований і наставлений у Законі Божому, так що вже у дванадцятирічному віці дивував старців своєю мудрістю та глибокою думкою, бо *усі ж, хто слухав Його, дивувалися розумові та Його відповідям* (**Луки 2:47**).

У Біблії немає подробиць про ці роки життя Ісуса, тому що це не відіграє жодної ролі для нашого спасіння. Апостол Іван сказав, що всі дива Ісуса, створені ним під час Його земного служіння, неможливо записати на папері: *Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмів би написаних книг!* (**Івана 21:25**). Інакше кажучи, у Біблії описано лише децицію див Ісуса Христа. Що ж дивного в тому, що в ній не описане повсякденне життя дитини та підлітка Ісуса! Адже Його життя до першого дива, створеного в Кані Галілейській, було звичайним сімейним життям, а не служінням.

Крім того, відповідаючи на це запитання, треба внести ясність, що в єврейській культурі чоловік не залишав рідний дім, доки він не одружився. А як нам відомо, Ісус не був одружений, тому й жив усі ці роки зі своєю сім'єю.

Та й навіщо Ісусу Христу треба було йти до Тибету вивчати та викладати йогу? Хіба може язичницьке вчення йоги зрівнятися з глибиною, мудрістю та святістю здорового біблійного вчення? Навіть якщо припустити, що Ісус був учителем йоги із сімнадцятирічною практикою, то чому під час Свого служіння в Ізраїлі Він навчав іншого? Де ж логіка?

І нарешті, про Себе Ісус сказав, що Його місією було насамперед проголосити істину не язичникам, а євреям: *Я пошаний тільки до овець загинулих дому Ізраїлевого* (**Матвія 15:24**). Маючи таку місію, хіба міг Ісус вирушити на Тибет і витратити сімнадцять років життя на язичників Тибету, залишивши на здійснення Свого прямого призначення та служіння всього три роки? Авжеж ні! Якщо Ісус самарянці (самаряни являли собою суміш євреїв із язичниками) сказав, що Він пошаний служити саме ізраїльському народові, то невже б Він не сказав те саме ченцям Тибету? Обов'язково сказав би під час зустрічі, якби Йому надалася така змога. Але з Писань ми дізнаємося, що нічого подібного не було, та й бути не могло.

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

ЖІНКА ОЧИМА БОГА

І. СТАРИЙ І НОВИЙ ЗАВІТ ПРО ЖІНКУ
Старий Завіт про жінку
1. Бог створив жінку та чоловіка.

Буття 1:27 — *І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх.*

Буття 5:1–2 — *...створив Бог людину, Він її вчинив на подобу Богу. Чоловіком і жінкою Він їх створив, і благословив їх. І того дня, як були вони створені, назвав Він їх імення: Людина.*

2. Жінка, як і чоловік, створена за образом і подобою Божою.

Буття 1:27 — *І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх.*

3. Жінці, як і чоловікові, Бог дав владу над усіма тваринами.

Буття 1:28 — *І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!»*

4. Жінка була створена після чоловіка, з його ребра.

Буття 2:21–24 — *І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, — і заснув він. І Він узав одне з ребер його, і тілом закритим його місце. І перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку, і привів її до Адама. І промовив Адам: «Оце тепер вона — кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона жінкою буде зватися, бо взята вона з чоловіка. Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, — і стануть вони одним тілом».*

5. Основне призначення жінки — бути помічницею чоловіка.

Буття 2:18, 20 — *І сказав Господь Бог: «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього». <...> І назвав Адам імена всієї худоби, і птаству небесному, і всій польовій звірині. Але Адамові помічі Він не знайшов, щоб подібна до нього була.*

6. Чоловік не може бути повноцінним без жінки. Так само як і вона без нього.

Буття 2:24 — *Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, — і стануть вони одним тілом.*

7. Бути помічницею не означає бути нижчою або гіршою за чоловіка. Те саме єврейське слово помічник описує взаємини між Богом та Ізраїлем.

Псалом 32:20 — *Душа наша надію складає на Господа, — Він наша поміч і щит наш...*

Псалом 69:6 — *А я вбогий та бідний, — поспіши ж Ти до Мене, о Боже: моя поміч і мій оборонець — то Ти, Боже мій, — не спізнйся!*

8. Повага до батьків.

Вихід 20:12 — *Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі!..*

9. У старозавітній культурі жінка майже прирівнюється до речі чи власності. Одна з юдейських молитов звучить

так: *Господи, дякую тобі, що я не жінка! Частково це пов'язано з тією роллю, що її зіграла жінка під час гріхопадіння.*

Новий Завіт про жінку

Ісус, прийшовши на землю, продемонстрував найкращий шлях — шлях любові. Він дозволив жінкам супроводжувати Себе та Своїх учнів під час подорожей.

Луки 8:1–3 — *І сталося, що Він після того проходив містами та селами, проповідуючи та звіщаючи Добру Новину про Боже Царство. Із ним Дванадцять були, та дехто з жінок, що були вздоровлені від злих духів і хвороб: Марія, Магдалино звання, що з неї сім демонів вишло, і Іванна, дружина Худзи, урядника Іродового, і Сусанна, і інших багато, що маєтвом своїм їм служили.*

Він розмовляв із самарянкою біля криниці Якова, внаслідок чого вона покалася і відмовилася від своїх грішних шляхів (Івана 4). Ісус не прогнав Марію (сестру Марти), яка присіла біля Його ніг разом з іншими учнями, щоб послухати Його вчення. Навпаки, Він порадив Марті зробити те саме.

Луки 10:38–42 — *І сталося, коли вони йшли, Він прийшов до одного села. Одна ж жінка, Марта її на ім'я, прийняла Його в дім свій. Була ж в неї сестра, що звалась Марія; вона сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його. А Марта великою послугою клопоталася, а спинившись, сказала: «Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені допомогла». Господь же промовив у відповідь їй: «Марто, Марто, — турбуєшся й журишся ти про багато чого, а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї».*

Незважаючи на те що юдеї відділяли жінкам спеціальні місця для їхнього поклоніння в храмі та синагогах, новозавітна церква не поділяла вірян на підставі їхньої статі. Вони вихваляли Господа разом (Дії 12:1–17; 1 Коринтян 11:2–16).

Апостол Павло писав: *Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі! (Галатів 3:28).*

Однак у своїх посланнях апостол Павло попереджає церкви, що влада жінки у керівництві церквою має бути обмежена. Жінка має дотримуватися мовчання та підкорятися рішенням чоловіків, які стоять на чолі церкви.

1 Коринтян 14:34–36 — *...нехай у Церкві мовчать жінки ваші! Бо їм говорити не дозволено, — тільки коритись, як каже й Закон. Коли ж вони хочуть навчитись чогось, нехай вдома питають своїх чоловіків, — непристойно бо жінці говорити в Церкві! Хіба вишло від вас Слово Боже? Чи прийшло воно тільки до вас?*

1 Тимофію 2:11–14 — *Нехай жінка навчається*

мовчки в повній покорі. А жінці навчати я не дозволяю, ані панувати над мужем, але бути в мовчанні. Адам бо був створений перше, а Єва потім. І Адам не був зведений, але, зведена буди, жінка попала в переступ.

Як можна примирити між собою ці два на перший погляд суперечливі факти? Дуже просто. У Посланні до галатів апостол Павло проповідує про те, що чоловік і жінка є рівними перед Богом, так само як і раб зі своїм паном рівні в очах Бога. Однак Павло не закликав панів випускати своїх рабів на волю чи рабів повалити владу панів. Так само Павло нагадує про те, що дружина має підкоритися чоловікові на виконання церковної дисципліни та порядку, а також для свідчення тим, хто навколо.

Крім того, не треба забувати, що, хоча старозавітна культура нагадувала собою патріархат, Біблія оповідає про великих жінок, які вплинули на результат битви (Девора — Суддів 4–5; 9:54; Есфір — Естер 4:16).

Також Бог відкривав Свою волю ізраїльському народові через жінок-пророчиць (Девора — Суддів 4:4; Анна — Луки 2:36; чотири дочки-дівичі, які пророкували, — Дії 21:9). Господь використав Прискіллу та її чоловіка Акілу, щоб докладніше розповісти про дорогу Господню проповіднику Аполлосу (Дії 18:26).

Серед героїв віри, перелічених в 11-му розділі Послання до євреїв, згадані Сара, дружина Авраама (вірш 11), мати Мойсея (вірш 23) і блудниця Раав (вірш 31). А в Книзі пророка Йоїла 2:28 мовиться: *І буде тому, що ви будете говорити: «Господи, дай нам Духа Своєго на кожне тіло, і пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння».*

II. ЖІНКА ОЧИМА БОГА

1. Зовнішність жінки

1 Петра 3:3–4 — *А окрасою їм нехай буде не зовнішнє, заплітання волосся та навішання золота або вбрання одягу, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом.*

1 Тимофію 2:9–10 — *Так само й жінки, у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю, нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами, але добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність.*

2. Призначення жінки — помічниця чоловікові (Буття 2:18–20)

1 Коринтян 11:8–9 — *Бо чоловік не походить від жінки, але жінка від чоловіка, не створений бо чоловік ради жінки, але жінка ради чоловіка.*

3. Характер жінки

А. Покора чоловікові

1 Петра 3:1–6 — *Так само дружини, — коритесь своїм чоловікам, щоб і деякі, хто не кориться слову, були приєднані без слова поводженням дружин, як побачать ваше поводження чисте в страху. А окрасою їм нехай буде не зовнішнє, — заплітання волосся та навішання золота або вбрання одягу, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом. Бо так само корились прикрашали себе й святі ті жінки, що клали надію на Бога й корились своїм чоловікам. Так Сара корилася Авраамові, і паном його називала. А ви — її діти, коли добро робите та не лякаєтесь жадного страху.*

Ефесян 5:22–24 — *Дружини, — коритесь своїм чоловікам, як Господеві, — бо чоловік — голова дружини, як і Христос — Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому.*

Ефесян 5:33 — *Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться (шанує) свого чоловіка!*

1 Коринтян 11:3 — *Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова — Христос, голова ж Христові — Бог.*

Б. Притчі про дружину
Приповісті 11:16 — *Жінка чеснотна осягує слави, і пильні багатства здобудуть.*

Приповісті 11:22 — *Золотая сережка в свині на ноздрі — це жінка гарна, позбавлена розуму.*

Приповісті 12:4 — *Жінка чеснотна — корона для чоловіка свого, а засоромлююча — мов та гниль в його костях.*

Приповісті 14:1 — *Мудра жінка будує свій дім, а безумна своєю рукою руйнує його.*

Приповісті 18:22 — *Хто жінку чеснотну знайшов, знайшов той добро, і милість отримав від Господа.*

Приповісті 19:13 — *Син безумний — погибіль для батька свого, а жінка сварлива — як ринва, що з неї вода тече завжди.*

Приповісті 19:14 — *Хата й маєток — спадщина батьків, а жінка розумна — від Господа.*

Приповісті 27:15–16 — *Ринва, постійно текуча слотливого дня та жінка сварлива — однакове: хто хоче сховати її — той вітра ховає, чи оливу пахучу правиці своєї, що видасть себе.*

Біблійний приклад добродесної дружини
Приповісті 31:10–31 —

Хто жінку чеснотну знайде? а ціна її більша від перел: довіряє їй серце її чоловіка, і йому не забракне прибутку! Вона чинить для нього добро, а не зло, по всі дні свого життя. Шукає вона вовни й льону, і робить очою своїми руками. Вона, немов кораблі ті купецькі, здалека спроваджує хліб свій. І встане вона ще вночі, і видасть для дому свого поживу, а порядок служницям своїм. Про поле вона намішляла, і його набула, із плоду долоней своїх засадила вона виноградника. Вона підперізує силою стегна свої та зміцнює рамена свої. Вона розуміє, що добра робота її, і світильник її не погасне вночі. Вона руки свої простягає до прядки, а долоні її веретено тримають. Долоню свою відкриває для вбогого, а руки свої простягає до бідного. Холоду в домі своїм не боїться вона, бо подвійно одягнений весь її дім. Килими поробила собі, віссон та кармазин — убрання її. Чоловік її знаний при брамах, як сидить він із старшими краю. Тонку туніку робить вона й продає, і купцеві дає пояси. Сила та пишність — одяг її, і сміється вона до прийдешнього дня. Свої уста вона відкриває на мудрість, і доглядає вона ходи дому свого, і хліба з лінивства не їсть. Устають її діти, і хвалять її, чоловік її — й він похваляє її: «Багато було тих чеснотних дочок, та ти їх усіх перевищила!» Краса — то омана, а врода — марнота, жінка ж богобоязна — вона буде хвалена! Дайте їй з плоду рук її, і нехай її вчинки її вихваляють при брамах!

Матеріал для газети
«В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний
клуб, м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/039.htm>

ОГЛЯД ПЕНІТЕНЦІАРНОЇ

Утримання ув'язнених у Німеччині дещо відрізняється одне від одного, тому що пенітенціарні заклади підпорядковуються міністерствам юстиції тих федеральних земель, де вони розташовані. Але загальну картину побуту в'язнів намалювати досить легко.

Сьогодні майже у двохстах в'язницях країни утримується близько сімдесяти тисяч ув'язнених. В'язниці двох типів: відкриті (на зразок наших колоній-поселень) та закриті. У перші за рішенням влади переводять ув'язнених, які стали на шлях виправ-

лення, або тих, кому до кінця строку залишилося не більше ніж пів року. Найвища міра в Німеччині — довічне ув'язнення, але воно може бути скорочено до п'ятнадцяти років (практика свідчить, що довічне ув'язнення в Німеччині в середньому триває сімнадцять років). Десять німецьких земель із шістнадцяти прийшли до рішення, що всім злочинцям, зокрема й засудженим до найвищої міри покарання — довічного ув'язнення, тепер надаватимуть тритижневу відпустку (двадцять один день) уже через п'ять років відбуття покарання! До цього їм таку відпустку надавали через десять років перебування у в'язниці.

Нещодавно в Німеччині з'явилися ще дві спеціальні в'язниці. Перша — це приватна в'язниця в місті Хюнфельд. Компанія *Серго*, яка виграла тендер, тепер займається лише побутом п'ятисот ув'язнених: організацією прибирання камер та території, приготуванням їжі, соціальною допомогою, зокрема розв'язанням сімейних проблем, зайнятістю в майстернях на території в'язниці. А нагляд за безпекою здійснюють наглядачі — державні службовці. У разі конфліктних ситуацій цивільний персонал може натиснути кнопку тривожної сигналізації.

Друга в'язниця — виправний заклад для людей похилого віку. У Німеччині з року в рік зростає кількість людей похилого віку, які вчиняють

злочини, здебільшого крадіжки та пограбування банків. Тому для них була побудована спеціальна в'язниця, скопійована з японської, яка більше нагадує будинок для людей похилого віку.

У всіх в'язницях новому постояльцю дають пам'ятку, у якій кількома мовами викладено основні права та обов'язки ув'язненого: *Зверніть увагу на те, що Ваш правовий статус залежить від того, чи перебуває Ваша справа це на розслідуванні, чи Ви вже засуджені. Ваші розмови та листування не підлягають цензурі. Дозвіл на побачення видається суддею чи прокурором. Ви маєте право на щоденну прогулянку тривалістю не менш ніж година. Якщо у Вас виникло термінове та переконливе прохання зателефонувати або дати телеграму, можливе надання з'єднання Вашим коштом. Якщо Ви не маєте своїх коштів і Вам не можуть надати роботу, Ви можете отримувати державну допомогу (26 євро на місяць).*

На свої гроші можна купувати на волі книги та пресу. Дозволяється мати в камері свій телевізор та радіоприймач. Ба більше, у в'язницях нового зразка телефонні апарати встановлені всередині камер та ув'язнені можуть телефонувати будь-кому в будь-який час доби. І ці розмови не прослуховуються! Це заборонено законом, який охороняє право ув'язненого на приватне життя. Є, щоправда, деякі винятки. Якщо, наприклад, гвалтівник із в'язниці загрожуватиме жертві насильства, такі дзвінки будуть заблоковані.

В іншому — жодних обмежень, окрім грошей.

Також є можливість за свої гроші не тільки купувати харчові продукти та особисті речі, а й декорувати камеру.

У німецьких в'язницях сьогодні арештанти розташовуються здебільшого в камерах на дві-три особи площею не менш ніж дванадцять квадратних метрів. За рідкісними винятками, санвузол розташовано всередині приміщення. Підійом о шостій ранку, у вихідні — пізніше. Потім сніданок. До третьої години дня — робота на виробництві, після обіду — година прогулянки та вільний час. О дев'ятій годині вечора — перевірка та відбій, після чого камери замикаються до ранку. Варто сказати кілька слів про організацію харчування. Наприклад, у *Штамгаймі* сніданок відбувається в камері (продукти видаються з вечора), обід — на робочому місці, вечеря — у їдальні. Здебільшого у в'язницях приймання їжі здійснюється у їдальні.

Треба сказати, що меню відрізняється не лише калорійністю, а й певною вишуканістю. Наприклад, на сніданок ув'язненим пропонують не лише каші, йогурти та салати, а й сосиски — білі мюнхенські чи копчені баварські. Плюс до цього ячня чи омлет. Однією з основних страв на обід чи вечерю є *фальшивий заєць*. Але це не та страва з локшини, яку на двох їли у вегетаріанській їдальні герої *Дванадцяти стільців* Микола та Ліза. Це рулет, начинений м'ясним фаршем, смаженим беконом, яйцями та прянощами. На

СИСТЕМИ НІМЕЧЧИНИ

гарнір — німецький салат. Це картопля, зварена в мундірі та полита гірчичним соусом, в обрамленні маринованих огірків та яблук. Тут можна згадати й айсбан — свинину, тушковану в кислій капусті; гамбурзькі котлети завбільшки з долоню. Для мусульман пропонують страви без свинини. Окреме меню передбачено і для вегетаріанців.

Майже всі ув'язнені мають працювати. Виняток становлять особи, яким понад шістьдесят п'ять років або які страждають на хронічні захворювання. Промзона — це здебільшого механічні майстерні, мініцехи зі збирання комп'ютерів, пекарні, пральні, швейні майстерні. Наприклад, у берлінській в'язниці *Тегель* ув'язні шиють арештантські сувенірні роби, які користуються популярністю на волі. У середньому ув'язнений заробляє приблизно двісті євро на місяць. Дві третини цієї суми він може витратити на себе, ку-

режевий маркетинг. І лише після підписання контракту соціальним тюремним працівником та роботодавцем договір набирає чинності. Причому ув'язнений має право не розголошувати подробиці свого особистого життя, а адміністрація в'язниці не надає роботодавцю інфор-

Обсяг медичної допомоги ув'язненому багато в чому визначається наявністю медичної страховки та кількістю грошей на його особовому рахунку. Якщо є потреба в якійсь складнощій лікуванні чи операції, які неможливі в умовах тюремного шпиталю, то суд (за поданням адміністрації в'язниці) може тимчасово скасувати кримінальне покарання. Але після проведеного лікування кримінальне покарання відновлюється.

Ініціативи Всесвітньої організації охорони здоров'я з профілактики ВІЛ-інфекції також реалізуються у в'язницях Німеччини. Великого поширення набули освітні програми, спрямовані на підвищення рівня знань із профілактики зараження ВІЛ та іншими соціально небезпечними захворюваннями.

У вільний від роботи час ув'язнені можуть і далі здобувати середню освіту, закінчити комп'ютерні курси, почитати книги з бібліотеки (досить багаті) або зайнятися спортом. Причому не лише в тренажерному залі. У багатьох в'язницях є якщо не стадіони, то як мінімум тенісні корти. А в деяких за зразкову поведінку дозволяються пробіжки в прилеглих парках і навіть виїзд на риболовлю. Подвір'я для прогулянок нагадують мінісквери.

А тепер уявіть собі втечу із в'язниці. Звичайно, у більшій частині країн скажуть, що це дуже серйозне порушення та мінімальне покарання — додавання строку. Але тільки не в Німеччині. Варто зауважити, що для адміністрації будь-якої німецької в'язниці втеча як

така небажана, проте вона не є незаконною. Цікаво, що фактично ув'язнений, який втік із німецької в'язниці, взагалі не дістає жодних додаткових покарань. Крім того, якщо його не спіймали протягом свого строку покарання, строк анулюється.

Якщо ж ув'язненого, що втік, спіймали, його не просто не покарають — його заохотять і, цілком можливо, скоротять строк. Про жодні штрафи не може йтися і мови. Загалом німецьке законодавство це дуже добре зумовлює. З іншого боку, це далеко не нововведення. У деяких державах, що були до нашої ери, були приблизно такі ж умови утримання у в'язницях.

Економічно розвинені країни здебільшого вважають так само, проте не готові вдатися до таких заходів. У США, наприклад, волелюбність —

кти розмноження чи самозбереження. Причому це цілком обґрунтовано та доведено з погляду природничих наук. Дослідники людської психології наводять серйозні приклади тварин. Наприклад, якщо зловити дику тварину та посадити її в клітку, то, поки вона не буде повністю зламана в психологічному плані та не відучена безвихідь ситуації, що склалася, тварина всіма шляхами намагатиметься вибратися з неволі.

Однак повернімося до німецької системи в'язниць. Як ми вже з'ясували, за спробу втечі або втечу ув'язнений нічим полатитися не може та ніхто не накладатиме на нього будь-яких стягнень. Однак важливо зауважити, що за допомоги в організації втечі належить дуже серйозне покарання.

Якщо допомога в наданні втечі не спричинила наслідків, тобто самої втечі, то й помічника покладуть чи покарають. Однак якщо втеча вдалася, то помічник дістане мак-

непереможний потяг. Вони готові агітувати людей бути незалежними та вільними, але водночас в американських в'язницях перебуває куди більше маніяків та гвалтівників, ніж у німецьких.

Вільнолюбство, на думку експертів, має практично такий самий потяг, як і інстин-

симальний штраф, який він буде здатний сплатити або з волі, або поки відбуватиме строк.

Крім того, помічнику можуть дати додатковий строк відбування покарання, який у деяких випадках доходить до п'ятнадцяти років, але найчастіше суддя виносить вирок у п'ять додаткових років ув'язнення.

Через те, що адміністрація німецьких в'язниць заохочує втечі, деякі дослідники вважають, що в'язниці Німеччини — найгуманніші в'язниці у світі. Проте здебільшого, навіть якщо адміністрація забажає допомогти тому, хто втік, стати на шлях істинний, багато чого залежить від судді. Ось така система виконання покарань у Німеччині.

На фотографіях одна з в'язниць Німеччини — *Justizvollzugsanstalt Fuhlsbüttel* (Гамбург), також відома як *Santa Fu*.

<http://tyurma.com/tyurma-za-rubezhom/tyurma-v-germanii>

<http://facthall.com/onakazaniyah-za-pobeg-v-nemeckix-tyurmax>

пуючи, наприклад, додаткові продукти чи предмети особистої гігієни в тюремному магазині за безготівковим розрахунком, або переслати родичам на волю. Решту грошей кладуть на його рахунок, й отримати їх готівкою ув'язнений може лише після звільнення. Так би мовити, матеріальне підтримання на перший час. Коли до звільнення залишається пів року, ув'язненого переводять у відділення вільного режиму та він може зайнятися пошуком роботи на волі. Адміністрація відстежує, щоб це не були, наприклад, сумнівні заклади на кшталт нічних клубів чи ме-

мацію про історію їхнього підопічного.

Медичне обслуговування у в'язницях Німеччини також на досить високому рівні. Тюремні лазарети добре обладнані. Як правило, у них один-два штатних лікарі та кілька медсестер. Решта профільних медиків, так би мовити з волі, — окуліст, стоматолог — приймають пацієнтів у певні дні за записом. У середньому на двадцять ув'язнених припадає один психолог, який займається зі своїми підопічними в межах реабілітаційних програм: проблеми з наркотиками, алкоголем, у сімейному житті.

Хто такий Святий Дух?

Є багато невірних уявлень про те, ким є Святий Дух. Дехто розглядає Його як містичну силу. Інші вважають, що це просто безлика сила, яку Бог дає послідовникам Христа. Що ж Біблія говорить про те, ким насправді є Святий Дух? Якщо коротко, то Біблія стверджує, що Святий Дух є Богом. Біблія також каже нам, що Святий Дух — це Особа, Істота, у якій є розум, почуття та воля.

Той факт, що Святий Дух є Богом, чітко простежується в багатьох біблійних текстах, включно з **Дії 5:3–4**. У цьому уривку Петро докоряє Ананію за обман Святого Духа й каже йому, що той *...не людям неправду сказав, але Богові*. Це чітке свідчення того, що обман Святого Духа є обманом Бога. Ми також дізнаємося, що Святий Дух є Богом, з того, що в Ньому є властивості Бога. Наприклад, той факт, що Він всюдисущий, наводиться в **Книзі псалмів 138:7–8**: *Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця? Якщо я на небо зйду, — то Ти там, або постелюся в шеолі — ось Ти!* Далі, в **1 Коринтян 2:10–11** згадується всезнання Духа Святого: *А нам Бог відкрив це Своїм Духом, — усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в ним проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого.*

Ми дізнаємося, що Святий Дух насправді є Особою, оскільки в Ньому є розум, почуття та воля. Святий Дух думає і знає (**1 Коринтян 2:10**). Святий Дух може бути засмучений (**Ефесян 4:30**). Він заступається за нас (**Римлян 8:26–27**). Він ухвалює рішення згідно зі Своєю волею (**1 Коринтян 12:7–11**). Святий Дух — Бог, третя Особа Трійці. Лише тому, що Він Бог, Святий Дух може діяти як Утішитель і Порадник, якого Ісус обіцяв нам дати (**Івана 14:16, 26; 15:26**).

Що таке зневага проти Святого Духа?

Зневага проти Духа згадується в Новому Заповіті, у **Марка 3:22–30** і **Матвія 12:22–32**. Загалом, термін зневага можна визначити як виявлення презирства, неповаги. Такий термін може бути застосований до таких гріхів, як богозневага або свідомо наповога до речей, що стосуються Бога. Зневагою також може бути приписування Богу поганих вчинків або ж заперечення Його добрих якостей. Але випадок зневаги проти Святого Духа все-таки є особливим (**Матвія 12:31**). У попередньому уривку описані фарисеї, які, побачивши незаперечні докази здійснення Ісусом див силою Святого Духа, однаково стверджували, що Господь є одержимий демоном *Вельзевулом* (**Матвія 12:24**). Зверніть увагу, що в **Марка 3:30** Ісус надзвичайно ясно говорить про те, як саме вони скоїли зневагу проти Святого Духа.

Це стосується тих, хто говорить, що Ісус Христос є одержимий демонами, а не Духом. Є і інші різновиди зневаги проти Святого Духа, але це була зневага, яка не мала прощення. Хоч би там що було, зневага проти Святого Духа не може бути повторена сьогодні. Ісус Христос більше не перебуває на землі, а сидить праворуч Бога. Ніхто не може побачити див, які чиняться Ним особисто, і приписати це силі диявола, а не Духа. Але з усім тим, хоча можливості для такої зневаги Духа сьогодні немає, нам треба завжди пам'ятати, що є стан, який не може бути прощеним, — стан тривалого невір'я. Особа, яка помирає в невір'ї, не дістане прощення. Тривале ігнорування закликів Святого Духа до віри в Ісуса Христа — це богозневага, яка не може бути прощеною. Пригадайте, що мовиться в **Івана 3:16**: *Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Ньому, не згинув, але мав життя вічне*. Отже, єдина умова, за якою людина не може бути прощена, це коли її немає серед тих, до кого стосуються ці слова: *кожен, хто вірує в Ньому*.

Чи є різниця між талантом і духовним даром?

Між талантами та духовними дарами є як певні подібності, так і відмінності. Обидва є Божими дарами. Обидва розвиваються, якщо їх ефективно використовують. Обидва призначені для служіння іншим, а не для егоїстичних цілей. У **1 Коринтян 12:7** мовиться, що духовні дари даються на користь іншим. Дві перші заповіді говорять про любов до Бога й до ближніх, тому нам треба використовувати свої таланти для цих цілей.

Таланти та духовні дари відрізняються в тому, кому вони даються та коли. Людині, незалежно від її віри в Бога, дається природний талант у результаті поєднання генетичних чинників (природних здібностей до музики, мистецтва чи математики тощо), а також під впливом оточення (музична сім'я допоможе дитині розвинути талант до музики), або тому, що Бог бажає наділити когось певними талантами (приклад Бецаліла у **Вихід 31:1–6**). Духовні дари віряни дістають від Святого Духа (**Римлян 12:3, 6**) у той момент, коли вірою приймають Христа для прощення гріхів. Тоді Святий Дух дає новому вірянину духовний дар або дари на Свй розсуд (**1 Коринтян 12:11**).

Римлян 12:3–8 наводить такі духовні дари: пророцтво, служіння іншим (у широкому сенсі), повчання, переконання, великодушність, лідерство, милосердя. У **1 Коринтян 12:8–11** описані такі дари: слово мудрості (здатність ділитися духовною мудрістю), слово знання (здатність ділитися практичною істиною), віра (виняткова впевненість у Богові), дива, пророцтво, розрізнення духів, мови (здатність людини говорити мовою, яку вона раніше не вивчала) і тлумачення мов. Третій список, який можна знайти в **Ефесян 4:10–12**, повідомляє, що Бог поставив у Своїй Церкві апостолів, пророків, євангелістів та пастирів-учителів. Виникає питання про те, скільки є духовних дарів, оскільки немає двох однакових списків. Також можливо, що ці списки не є вичерпними. Можуть бути й інші духовні дари, не згадані в Біблії.

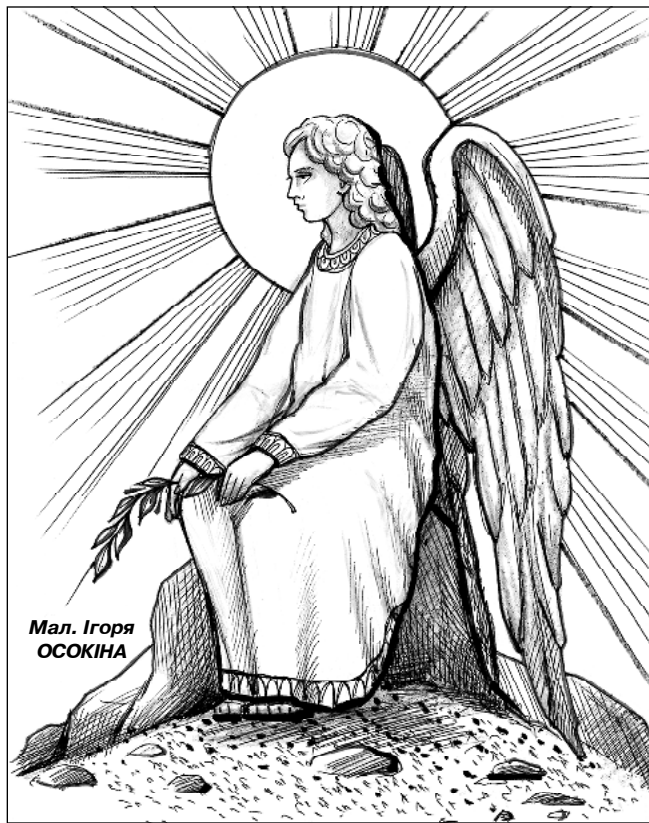
Хоча часто можна розвинути свій талант, а потім направити його в професію або хобі, духовні дари даються

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

ПРО СВЯТОГО ДУХА

Святим Духом для збудування Христової Церкви. У зв'язку із цим усі християни мають брати активну участь у сприянні поширенню Гарної звістки Христа. Усі покликані до участі в роботі Божій (**Ефесян 4:12**). Усі достатньо обдаровані, щоб зробити свій внесок у справу Христа із вдячності за все, що Він зробив для них. Водночас вони також можуть знайти сенс життя через свою працю в ім'я Христа. Завдання церковних керівників полягає в тому, щоб допомагати вірянам розвиватися в служінні, до якого їх закликав Бог. Церква загалом може зростати і зміцнюватися в результаті духовних дарів.

Підбиваючи підсумок відмінностей між духовними дарами й талантами, ми можемо сказати так: 1) талант є результатом генетики та/або професійної підготовки, водночас духовний дар є результатом дії Святого Духа; 2) талант може бути як у християн, так і в нехристиян, а духовні дари є лише в щирих християн; 3) як таланти, так і духовні дари мають використовуватися для Божої слави

Мал. Ігоря ОСОКІНА

і для служіння іншим; духовні дари зосереджені на цьому завданні, а таланти можуть бути повністю використані на недуховні цілі.

Яка роль Святого Духа в нашому житті сьогодні?

З усіх дарів, даних Богом людуству, немає важливішого за присутність Святого Духа. Він здійснює різноманітну діяльність. Насамперед Він проводить роботу в серцях людей у всьому світі. Ісус сказав учням, що Він пошле Духа у світ, а як прийде, Він світові вивіє про гріх, і про правду, і про суд: *тож про гріх, що не вірують у Мене; а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже; а про суд, що засуджений князь цього світу* (**Івана 16:7–11**). У кожній людині закладена Божественна свідомість, визнає вона це чи ні. Святий Дух доносить людям Божі істини, щоб за допомогою справедливих і достатніх аргументів переконати їх у тому, що вони грішники. Відгук на це переконання приводить людину до спасіння.

Коли ми знаходимо спасіння, Святий Дух назавжди оселяється в наших серцях, запечатуючи нас печаттю, яка підтверджує заповіт нашої вічної належності до Його сім'ї. Ісус сказав, що Він пошле нам помічника, утішителя і заступника: *І вблага Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував...* (**Івана 14:16**). Грецьке слово, перекладене тут як *утішитель*, означає того, хто підтримує і підкріплює. Фраза *щоб із вами повік перебував* означає постійне проживання в серцях вірян (**Римлян 8:9; 1 Коринтян 6:19, 20; 12:13**). Ісус послав Духа як Свого представника для виконання функцій, які би виконував Він, залишаючись із нами на землі.

Одна із цих функцій полягає в направленні нас на істину. Присутність Духа дає нам можливість розуміти та правильно тлумачити Слово Боже. Ісус сказав Своїм учням: *А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас поведе до цілої правди* (**Івана 16:13**). Він відкриває нашому розуму Божі поради щодо поклоніння, вчення та християнського життя. Він є нашим провідником, що йде попереду нас, усуває перешкоди та дає розуміння. Він веде нас шляхом, яким ми маємо йти у всіх духовних питаннях. Без такого керівництва ми би припускалися безлічі помилок. Він також свідчить нам про найважливішу істину: що Ісус є тим, ким Він себе називав (**Івана 15:26; 1 Коринтян 12:3**). Дух переконує нас у божественності Христа, Його приході як Месії, Його стражданніях і смерті, Його воскресінні та вознесенні, Його перебуванні праворуч від Бога і Його ролі як судді всього світу. Він прославляє Христа у всьому (**Івана 16:14**).

Інша Його функція полягає в поділі духовних дарів. **1 Коринтян 12** описує духовні дари, що даються вірянам, щоб вони могли функціонувати як Тіло Христове на землі. Усі ці дари, як великі, так і малі, даються Святим Духом для того, щоб ми могли бути Його представниками в цьому світі, демонструючи Його благодать і прославляючи Його.

Завдання Духа також полягає в принесенні плодів у нашому житті. Коли Він живе в нас, то приносить Свої плоди: любов, радість, мир, стійкість, доброту, щедрість, вірність, лагідність і вміння панувати над собою (**Галатів 5:22–23**). Наше ество не в змозі приносити такі плоди. Усі вони є виключно результатом присутності Духа в нашому житті.

Знання того, що Святий Дух Божий поселився в нашому житті, того, що Він виконує всі ці чудові функції, що Він перебуває з нами завжди та ніколи не покине й не залишить нас, є підставою для великої радості й миру. Слава Богу за цей дорогоцінний дар Святого Духа та за Його роботу в нашому житті!

Які імена й титули має Святий Дух?

Відомо багато імен і титулів Святого Духа, які здебільшого позначають певні функції або аспекти Його служіння. Нижче наведено деякі з імен та описів, що використовуються в Біблії щодо Святого Духа.

Автор Письма (**2 Петра 1:21; 2 Тимофію 3:16**). Біблія натхненна Духом Святим, третьою Особою Трійці. Дух відвідав авторів усіх шістдесяти шести книг, щоб вони записали саме те, що Він вдихнув їм у розуми й серця. Як корабель переміщається водою за допомогою вітру у вітрилах, так і біблійні автори були проваджені Духом.

Утішитель/Порадник/Захисник (**Ісаї 11:2; Івана 14:16; 15:26; 16:7**). Усі три слова є перекладом грецького *параклетос*. Коли Ісус пішов, Його учні були надзвичайно засмучені тим, що втратили Його присутність. Але Він обіцяв послати Духа, щоб утішати, підтримувати й напучувати тих, хто Йому належить. Дух також свідчить нашою духові, що ми належимо Христові, і цим гарантує нам спасіння.

Обвинувач гріха (**Івана 16:7–11**). Дух відкриває розуму людей Божі істини, щоб за допомогою правдивих і достатніх аргументів переконати їх, що вони грішники. Він робить це, переконуючи нас, що ми не гідні постати перед святим Богом, що нам потрібна Його справедливість і що всі люди колись постануть перед судом. Ті, хто заперечує ці істини, повстає проти переконання Духа.

Завдаток/Печатка/Аванс (**2 Коринтян 1:22; 5:5; Ефесян 1:13–14**). Святий Дух є печаткою Бога на Його народі, Його правом на нас як на Свою власність. Дар Духа вірянам є авансом за наш небесний спадок, який Христос нам обіцяв і затвердив на хресті. Саме тому, що Дух запечатав нас, ми впевнені в нашому спасінні. Ніхто не може зламати Божу печатку.

Керівник/Поводир (**Івана 16:13**). Так само як Дух керував авторами Святого Письма для написання істини, Він обіцяє керувати вірянами в осягненні та розумінні цієї істини: *А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно* (**1 Коринтян 2:14**). У тих, хто належить Христові, перебуває Дух, який дає нам необхідні знання в духовних питаннях. Ті, хто не належить Христові, не мають *поводиря*, який би привів їх до знання й розуміння Божого Слова.

Той, що живе у вірянах (**Римлян 8:9–11; Ефесян 2:21–22; 1 Коринтян 6:19**). Святий Дух перебуває в серцях Божих людей, що сприяє вияву в них оновленої особистості. Він керує вірянами зсередины, спрямовує, втішає і впливає на нас, а також виробляє в нас плоди Духа (**Галатів 5:22–23**). Він забезпечує тісний зв'язок між Богом та Його дітьми. Дух живе в серцях усіх, хто істинно вірить у Христа.

Заступник (**Римлян 8:26**). Одним із найбільш обнадійливих та утішливих аспектів служіння Святого Духа є Його заступництво за тих, у кому Він перебуває. Оскільки ми часто не знаємо, як потрібно молитися, щоб наблизитися до Бога, Дух заступається і молиться за нас. Він тлумачить наші *зйхання* та приходять на допомогу, коли ми пригнічені та обтяжені випробуваннями і клопотами життя, а також підтримує нас перед престолом благодаті.

Дух Істини/Проводир до істини (**Івана 14:17; 16:13; 1 Коринтян 2:12–16**). Ісус обіцяв, що після воскресіння прийде Утішитель — Дух Істини, Який нас *поведе до повної істини*. Завдяки Духу в наших серцях ми здатні зрозуміти істину, на відміну від нехристиян. Дійсно, істина, до якої нас веде Дух, є *безумством* для них, тому що вони не можуть її зрозуміти. Але ми маємо розум Христа в особі Його Духа, що перебуває в нас.

Дух Божий/Господній/Христа (**Матвія 3:16; 2 Коринтян 3:17; 1 Петра 1:11**). Ці імена нагадують нам, що Дух Божий насправді є частиною трієдиного Бога, і що Він такий самий Бог, як Отець або Син. Він уперше відкрився нам під час творення, коли *ширяв над поверхнею води* та брав участь у творенні, адже *усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього* (**Івана 1:1–3**). Ми знову споглядаємо Богу Трійцю під час хрещення Ісуса, коли Дух зійшов на Христа та було чути голос Отця.

Дух життя (**Римлян 8:2**). Це означає, що Святий Дух створює або дає життя — не в тому розумінні, що Він ініціює спасіння, а в тому, що Він дарує оновлене життя. Коли ми дістаємо вічне життя в Христі, Дух дає духовну їжу, яка підтримує духовне життя. Тут ми знову бачимо Триєдиного Бога в дії. Ми спасенні Отцем через діла Сина за підтриманням Святого Духа.

Учитель (**Івана 14:26; 1 Коринтян 2:13**). Ісус обіцяв, що Дух навчить Його учнів *усьому* та пригадає все, що Він говорив, коли перебував із ними. Авторів Нового Завіту спонукав Дух, щоб вони пам'ятали й розуміли вказівки Господа щодо створення та організації Церкви, включно з доктриною про Нього, вказівки щодо святого життя, а також одкровення про майбутнє.

Свідок (**Римлян 8:16; Євреїв 2:4; 10:15**). Духа названо *свідком*, оскільки Він свідчить про те, що ми Божі діти, що Ісус та учні, які творили дива, були послані Богом і що книги Біблії натхненні Ним. Крім того, наділяючи дарами Духа вірян, Він свідчить нам і світові, що ми належимо Йому.

Отруєння свідомості

Немає нічого небезпечнішого отруєної особистості. Іншими словами, коли людина отруїлася фізично — це одне, але коли людина отруєна у своїй свідомості — це абсолютно інше.

Коли особистість отруєна у своїй свідомості, перше, що відбувається, — це отруєється душа людини та під удар ставиться не тільки весь спосіб життя людини, а і мрія від Бога. Душа людини (воля, почуття та емоції) — це двигун твого життя.

Коли людина духовно отруєна, пріоритети в її житті змінюються та духовно отруєний починає робити те, що він ніколи не зробив б. Розмірковуючи глибше, можемо сказати, що духовно отруєний служитель — це небезпечний служитель, тому що всі, хто вчасно не розпізнали та не відійшли убік, також будуть отруєні.

Є тільки дві речі, які, за словами Христа, дітям Бога треба побоюватися: закваска Ірода та фарисейська закваска. Це два потоки інформації, у яких перебуває сила, здатна отруїти та перекутити душу людини. Це одне з найефективніших диявольських знарядь для нападу для останнього часу проти слуг Бога.

Скільки ми з вами спостерігали за останні роки, як лідери, отруєні політикою, створенням своїх лжедоктрин і рухів, жагою наживи чи пожадливістю до слави, вводили маси в ту саму оману. Ми з вами були свідками руйнування великих служб і сильних служителів, і це все наслідки духовного отруєння.

Духовне отруєння призводить життя Божої дитини до повного хаосу: тепер усе, у що ти вірив і чого жадав, ставиться під питання і, навпаки, те, що раніше ненавидів, починає вабити.

Апостол Павло в Посланні до галатів ставить запитання: *Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом?* Тобто можна почати абсолютно правильно, але потім потрапити під вплив духовного отруєння.

О, ви нерозумні галати! Хто вас звів не коритися правді, вас, яким перед очима Ісус Христос переднакреслений був, як ніби між вами розп'ятий? Це одне хочу знати від вас: чи ви прийняли Духа ділами Закону, чи із проповіді про віру? Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчите тепер тілом? Чи ви так багато терпіли надармо? Коли б тільки надармо! (Галатів 3:1–4).

У Біблії є яскравий приклад: цар Саул, який раніше знищував відьом, іде до них по допомогу, а пророків Бога, яких охороняв, віддає на смерть. Питання: чому те, що раніше людина любила, тепер ненавидить, а те, що ненавиділа, любить? Це і є духовне отруєння.

Якщо ти потрапив під вплив духовного отруєння, то не впізнаєш сам себе. Нам іноді приходять листи, де нас проклинають і кажуть: *Ми вас слухали, і наші життя змінилися, але потім нам повідомили про те, хто ви.*

Тепер ми знаємо, що ви слуги диявола та тому подібне.

Що сталося? Такі люди почали духовно, але потім допустили когось у своє життя і їх повністю отруїли, і тепер вони живуть у повному духовному хаосі, бо не змогли розпізнати атаки ворога душ людських. Тобто залучив їх у цей рух Бог, а вивела людина.

Чесно сказати, духовно отруєна людина дуже рідко прийме пораду чи допомогу, бо думатиме, що вона має рацію. Духовно отруєна людина — це людина, яка створила свою реальність.

Зазвичай Бог залишає таких особистостей до повного краху. І тільки після повного провалу така людина буде здатна почути Бога та рухатися до зцілення та відновлення.

Ось кілька сфер, які треба охороняти, щоб не потрапити під вплив духовного отруєння.

1. Інформаційне отруєння
Навантаження абсолютно непотрібною інформацією. Нескінченний перегляд новин, постійне спостереження за фінансовою біржею, порожні ток-шоу тощо — як правило, особи, які приділяють цьому надто багато уваги, не мають реальних взаємин із Духом Святим. Вони зайняті, вони думають і сперечаються щодо того, що насправді не зможуть змінити. Усе це призводить до духовної виснаженості, втоми та в процесі призводить до

отруєння. А ще отруєними порожньою та непотрібною інформацією людьми дуже легко керувати.

2. Емоційне отруєння
Збройні конфлікти, вбивства, самогубства, аборти, тортури, знущання, політичний бруд тощо — інформацією про все це диявол помиляє тебе у свій світ, і ти починаєш бачити лише біль, руйнування, кров та страждання. Особи, занурені в усе це, перебувають на постійному зриві, вони завжди в пригніченому стані, у них часто проблеми зі здоров'ям. Їхні молитви не з духу, а з пораненої душі. Також у цих осіб часті безсоння та нічні кошмари. Вони, як правило, заздують усіх довкола в тому, що вони сліпі та нічого навколо себе не бачать.

Усе це отрує дух людини та призводить до фізичної та душевної руйнації та іноді до важких фізичних захворювань.

3. Містичне отруєння
Перегляд передач екстра-сенсів, відьом, чаклунів, ворожбитів, які викликають мерців, ясновидців, телесеріали про вампірів і перевертнів, читання демонічної літератури тощо — усе це отрує дух християнина. Не знаходячи подібного містичного шоу в церкві, така людина починає вимагати цього, бажати містичної сили та влади й у процесі переступає межу дозволеного та потрапляє до справжнісінького окультизму.

4. Отруєння внутрішнього світу

Це коли людина на якихось форумах, у блогах, соцмережах і так далі намагається довести свою правоту, постійно перебуваючи в суперечках та марних балачках. Ти дозволяєш кому завгодно потрапити у твій особистий простір, а потрапивши туди, ці люди отруюють тебе зсередини.

Коли людина дає змогу іншим людям вилити на неї бруд і вислуховує негативні слова та прокляття на свою адресу та адресу тих, хто йому дорогий, або перебуває в суспільстві, яке проклинає, ненавидить і переслідує рух і славу Бога, вона дуже скоро стане подібною тим, хто навколо, якщо не покине це суспільство.

5. Отруєння особистого впливу

Коли людина починає фанатично захоплюватися особистостями в політиці чи релігії, вона, як правило, стає дуже агресивною до будь-якої іншої точки зору та повністю переохлоплює точку зору свого кумира. Така людина автоматично стає носієм та розповсюджувачем чужої точки зору: доктрин, ідей тощо. Її принципи та навіть її віра починають розхитуватися та руйнуватися.

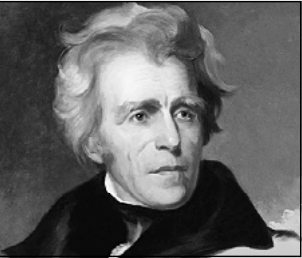
Я прошу Духа Святого дати мудрості дітям Бога навчитися охороняти свою свідомість, свою душу та свій дух.

Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя (Приповісті 4:23).

Андрій ШАПОВАЛОВ,
<http://shapovalov.us>

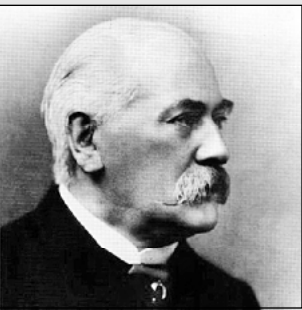
ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ ПРО БОГА ТА БІБЛІЮ

Ендрю ДЖЕКсон,
7-й президент США:

«Книга ця, сер, є скелею, на якій лежить наша республіка».

БРУГШ, єгиптолог

Згадуючи про своє дитинство, каже: «Найбільшу насолоду в домі моїх діда та бабусі давало читання родинної Біблії, яка була там і яка була прикрашена численними політипажами та перед моїм захопленим поглядом у чарівному світлі передавала життя та дії стародавніх жителів Сходу. Ця гідна пошани Книга книг, яка є в мене ще й досі, зачарувала мене, і я приписую їй перше пристрасне бажання з мого боку — познайомитися з народами та країнами Сходу».

В. Г. БЕЛІНСЬКИЙ,
російський критик

З особливою увагою ставився до Євангелія, вважав його «найкращою Книгою, де сказано все, що треба знати людині». «Є книга, — говорив він, — у якій усе

сказано, усе вирішено, після якої немає сумніву, книга безсмертна, книга свята, книга вічної істини, вічного життя, — Євангеліє».

Лорд ТЕННІСОН,
англійський поет

Лорд Теннісон мав почесне звання поета-лауреата (королева Вікторія надала йому за його поетичну творчість титул барона, що зробило Теннісона пером Англії): «Читання Біблії є освітою».

ХРИСТІЯНСЬКІ НОВИНИ

Пастор зі США: християни зазнають Божого суду, бо стали більш культурними, ніж біблійними

Американський пастор заявив, що багато вірян у США ставлять расу або національну належність вище християнства, і порівняв це з ідолопоклонством.

Старший пастор біблійного братства Оук Кліфф у Далласі, штат Техас, й автор бестселерів, Тоні Еванс розповів про те, що моральні й соціальні проблеми в Сполучених Штатах загострюються, тому що християни стають більш культурними, ніж біблійними.

— Наша ідентичність має бути вкорінена в образі Бога. Але ми настільки вкоренилися в культурному мисленні, що як папуги здебільшого повторюємо за іншими, замість того щоб займатися тверду, люблячу, але ясну позицію щодо того, що говорить Бог, — зазначив він.

Сімдесятидворічний засновник та президент *The Urban Alternative* Тоні Еванс написав понад сто двадцять п'ять книг, став першим афроамериканцем, який здобув ступінь доктора богослов'я в Далласській теологічній семінарії, нещодавно випустив оновлену версію своєї книги 2015 року *Oneness Embraced: A Kingdom App Reconciliation, and Justice*. У ній він запропонував альтернативний погляд на расові розбіжності в країні, біблійні принципи єдності й пояснив, чому це важливо.

— Від утроби матері до гробу Бог визначає людину як носія образу Божого настільки, що в **Якова 3:9** мовиться, що ви навіть не можете проклясти людину, тому що вона створена за образом Божим, — заявив Еванс. — Бог не дальтонік, він не плугає кольори. Він створив унікальність культур та етнічних груп, у яких ми народилися, але він ніколи не хотів, щоб це стало вирішальним чинником для ухвалення рішень у нашому житті.

Еванс пояснив: ставити будь-що (ідентичність, расу або національну належність) вище християнства — це ідолопоклонство.

Він назвав конфлікти, які сьогодні відбуваються в усьому світі, судом, тому що люди викреслили Бога зі свого життя, а ідолопоклонство перед культурою, націоналізмом і расою замінило першість Бога в житті. Він пояснив, що всякий раз, коли Бог не бачить єдності в народі, він тримається якомога далі від такого народу, тому що єдність — це частина Його природи.

— Отже, ми молимося, проповідуємо та проводимо богослужіння, але не запрошуємо Бога, тому що в нас немає єдності, а це означає, що ми даремно гаємо час, — сказав Еванс.

За словами Еванса, вихід полягає в примиренні і єдності, і це те, чого відчайдушно потребує Церква. Він закликав християн бути миротворцями й розвивати відносини з людьми різних рас і культур, не ставлячи під загрозу основи віри.

— Від Божого Престолу виходить праведність і справедливість. Праведність — це міро доброго і зла, встановлене Богом. Справедливість — це правильне застосування людьми морального закону Бога в суспільстві. Отже, перше — це вертикальний послух, а друге — це горизонтальні відносини. І всякий раз, коли у вас є вертикаль і горизонталь, ви бачите хрест, — зазначив Еванс.

Тоні Еванс також звернувся до пасторів і церковних лідерів, оскільки скандали в служінні й далі виникають, а звіти показують, що тільки тридцять сім відсотків пасторів дотримуються біблійного світогляду.

— Я хочу закликати всіх залишатися вірними Слову і своїм взаєминам із Господом, тому що служіння може стати вашим кумиром, — сказав автор книги *Перемога в духовних битвах*. — І коли служіння стає Вашим кумиром, Бог йде на задній план, а коли Бог на задньому плані, ви стаєте вразливими. Не будьте одиноким рейнджером. Як самотнього лосося, що пливе вгору за течією, може схопити ведмідь, так само і ворог може напасти, коли ви добровільно ізолюєте себе. Тому переконайтеся в тому, що ваші взаємини стійкі й авторитети правильні у Вашому житті.

І хоча часи сьогодні складні, Еванс підкреслив, що надія все ще є, тому що відбувається одне з двох: Бог допускає хаос, тому що він усе готує для свого повернення, або, якщо Він не повернеться в короткостроковій перспективі, Він намагається змінити нас і нашу культуру, яка занадто довго перебувала в маргінальному становищі.

Чоловік пережив двадцятигодинне хрещення в морі після падіння з круїзного лайнера: Господь був зі мною

Американець, що впав із круїзного лайнера в море, розповів, що це Бог дав йому сили залишатися на плаву протягом двадцяти годин. Рятувальники зазначили, що на момент, коли чоловіка витягли з води, у нього залишалося сил на пів хвилини, не більше.

Джеймс Майкл Граймс завжди мріяв вирушити до морського круїзу, тому серце його шалено билось, коли ввечері напередодні Дня подяки він підіймався на борт круїзного лайнера *Carnival Valor*.

Свято обіцяло бути захопливим — величезний багатопверховий лайнер, Мексиканська затока та День подяки в оточенні рідних.

Вечір Джеймс Майкл провів за святковою вечерою із вісімнадцятьма членами своєї родини. Після вечері, напоїв у барі та перемоги в конкурсі з гри на *повітряній гітарі* чоловік відбив п'ять двоюрідним братам і вийшов із зали в чудовому настрої. Свято вдалося.

Джеймс прокинувся десь опівночі. Навколо була вода й непроглядна темрява. Відкашлюючись від солоної води, він крутився на всі боки, усе гостріше усвідомлюючи, що це не сон. Він у Мексиканській затоці. Один.

Останнє, що він пам'ятає, — каюткомпанія на шостому поверсі лайнера. *Цього не може бути*, — думає він. — *Впасти з такої висоти та залишитися живими? Де корабель?*

Вдалині крихітний вогник. Може, це він?

Джеймс починає плисти у цьому напрямку, але швидко розуміє, що йому заважає одяг. Доводиться позбутися його та залишити тільки шорти. Тепер пливати трохи легше, але вогник майже зник за обрієм.

Три години ночі, Граймс перебуває у воді вже три години.

Ти можеш це зробити, — каже сам собі Джеймс. — *Ти завжди був добрим плавцем*. Але надто багато медуз. Усе тіло — спина, ноги, шия — в опіках від них. Доводиться буквально здирати їх зі шкіри.

Десь о шостій ранку над водною гладдю показується сонце. Джеймс у

воді вже шість годин. Він помічає самотнє світло віддала та молиться, щоб це була платформа нафтової вежі. Тепер він пливе до цього світу віддала, бо якщо це вона, якщо це платформа, то це майже певно врятує йому життя.

Здається, назриває буря. Хвилі стають вищими, і через них майже не видно свічення, до якого він пливе. Хвилі заспокоюються, схоже, бурі не буде, але і світло теж зникло з поля зору.

П'ятнадцять хвилин на одинадцятку, а Джеймс у воді вже понад десять годин. Він думає про свою дочку Аннабет, думає про Бога, чи потрапить він незабаром на Небеса?

Він помічає три тьмяні вогники, які, здається, досить далеко. Граймс починає плисти до вогнів, бо це має бути платформа нафтової вежі, яка врятує йому життя. Сонце б'є по очах, коли до рятівної платформи, як здається, не більше ніж триста метрів.

Ось воно! — думає Джеймс. — *Я буду жити*. Але раптово його збиває з курсу. Хвилі знову стають вищими, течія розгортає його в інший бік, віддаляючи все далі від рятівних вогнів. Вони стають усе меншими й меншими, поки зовсім не зникають.

Уже далеко за південь, а Джеймс у воді майже тринадцять годин. На носі якась шпичка, і це щось дуже велике із плоскою головою. Він важко віддирає від себе якусь рибину, але знову опиняється в оточенні медуз.

Сил майже не лишилося. Граймс вирішив піддатися хвилям: так легше. Повз пропливає якась палиця. На смак терпимо, треба хоч щось їсти.

Три години дня, і Джеймс у воді вже п'ятнадцять годин. Нестерпно хочеться пити. *Безумство*, — думає він, — *довкола мільярди літрів води, але ти не можеш зробити й ковтка*.

Він вирішує все ж таки випити трохи морської води, але його відразу рве. Скільки він зможе залишатися на плаву?

Раптом поруч з'являється величезний круїзний лайнер. Це сон? Серце шалено б'ється — вони врятують мене!

Він кричить, махає руками, витрачаючи останні сили. Круїзний лайнер проходить повз, а потім стає менше й менше, поки не перетворюється на точку.

Звідкись глибоко зсередини виринають стогін та сльози. Очевидно, це кінець історії.

Вісім годин вечора, а Джеймс Майкл Граймс досі на плаву, він у воді вже двадцять годин. Вдалині знову з'являються вогні.

Що це? Платформа? Корабель? Його серце підстрибує, коли він бачить вантажний корабель, що наближається до нього. Чому в потрібний момент руки й ноги не слухаються?

Джеймс намагається плисти до корабля, але виходить погано. Проте судно підходить досить близько, щоб розглянути силуети людей на балконі. Він кричить, махає руками, виснажуючи себе.

— Допоможіть! — кричить Граймс. До нього доливає голос:

— Де ти?

— Я у воді! — кричить він. — Я у воді!

Люди на кораблі помічають його та кидають Джеймсу рятувальні кола. Вони не підходять до нього.

— Берегова охорона шукає вас, відколи сім'я заявила про ваше зникнення, — лунає голос. — Протримайтеся п'ятнадцять хвилин, вони скоро тут будуть, щоб врятувати вас!

Джеймс пливе на спині, його тіло розслаблене. *Що таке п'ятнадцять хвилин, коли я тупцюю на місці вже двадцять годин?*

Лунає сильний шум, здіймається вітер. Водною гладдю ковзає світло прожектора — вертоліт тричі облітає вантажний корабель, Джеймс махає руками. *Цього не може бути*, — думає він. Раптом прожектор знаходить його.

— Він у нас!

День подяки, о пів на дев'яту вечора, Джеймса Майкла Граймса дістали з води тридцять хвилин тому. Рятувальники здивовано хитають головами. Попереду чотири дні у відділенні інтенсивної терапії та глибока подяка Господу за подароване життя.

— Господь був зі мною весь цей час, — розповідає Джеймс Майкл. — У якомусь сенсі це було двадцятигодинне хрещення, яке наблизило мене до Бога. Я знаю, що Він врятував мене з якоїсь причини, і тепер я маю жити згідно з Його планом.

Господь був зі мною, поки я був там, тому що щось утримувало мене весь час, поки я був непритомний. Думаю, що це був Він.

Фахівець із виживання в авіації Річард Хофле розповів *CBS News*, що Джеймс був за тридцять секунд від того, щоб потонути, коли його знайшли.

Хоча шкіра чоловіка сильно постраждала від солоної води, інших ран він не мав. Також він схуд на дев'ять кілограмів.

На запитання журналістів, чи важиться він після того, що сталося, знову піднятися на круїзний лайнер, Джеймс, усміхаючись, кивнув:

— Звичайно, і наступного разу я планую залишитися на борту.

За матеріалами CNN та *wvtm13*, <https://inlight.news>

Ганс Крістіан Андерсен написав коротку казку під назвою *Перо та чорнильниця*.

У цій історії ручка та чорнильниця сперечаються про те, хто важливіший.

Чорнильниця каже ручці: *Це просто незбагненно! Я сама завжди це казала! Чудово, чого тільки не виходить із мене! Просто неймовірно навіть! Я й сама, справді, не знаю, що вийде, коли людина знову почне черпати з мене! Однієї моєї краплі достатньо, щоб написати пів сторінки, і чого тільки не вміститься на ній! Так, я щось чудове! З мене виходять всілякі поетичні твори! Усі ці живі люди, яких впізнають читачі, ці щирі почуття, гумор, чудові описи природи! Я і сама не збагну — адже я зовсім не знаю природи, — як усе це вміщується в мені? Однак це так! З мене вийшли й виходять усі ці неземні, граціозні дівочі образи, відважні лицарі на конях, що форкають, і хто там це? Запевняю вас, усе це виходить абсолютно несвідомо!*

Сказало й перо: *Якби ви поставилися до справи свідомо, ви зрозуміли б, що ви тільки посудина з рідиною. Ви зможете мене, щоб я могло висловити та викласти на папір те, що ношу в собі! Пише перо! У цьому не сумнівається жодна людина, а вважаю, що люди здебільшого розуміють у поезії не менше ніж стара чорнильниця!*

Пізно ввечері повернувся додому поет; він прийшов із концерту скри-

Розумні чорнила?

паля-віртуоза і весь був ще під враженням його незрівнянної гри. <...> Дивно, надзвичайно! Важке було завдання скрипалю, і все ж таки мистецтво його виглядало грою, смичок ніби сам пурхав над струнами; кожен, здавалося, міг зробити те саме. Скрипка співала сама, смичок грав сам, уся суть ніби була в них, про майстра ж, який керував ними, що вклав у них життя та душу, просто забували. Забували всі, але не забув про нього поет і написав ось що: *Як нерозумно було б із*

боку смичка та скрипки хизуватися своїм мистецтвом. А як часто це робимо ми, люди — поети, художники, учні, винахідники, полководці!

Так Ганс Крістіан Андерсен написав розповідь, щоб вказати на те, що ми всі інструменти, які використовує Всемогутній. Однак він ненароком зробив і інший висновок. Абсурдність того, що перо чи чорнило відповідальні за поезію, очевидна. Вони знаряддя праці, інструменти й потребують розуму творця, щоб створити щось важливе. Призначенням слів є передача інформації, вона не походить від інструментів. Якщо порив вітру зштовхне перо та чорнильницю, то пляма, що утвориться, не матиме жодного сенсу, навіть якщо суто випадково вона утворить слово. Якби не було поета та когось, хто прочитав би та зрозумів твір, то чорнило та ручка не створили б нічого.

Але насправді саме в це й вірять прихильники атеїстичної еволюції. Це справді абсурдно. Креаціоністи висміюють космічну еволюцію як теорію, яка говорить: *Водень — це газ без кольору та запаху, який, якщо йому дати достатньо часу, перетвориться на людину*. Це вважається образливим для тих, хто приймає еволюційну теорію, але, власне, це те, до чого все зводиться. Звідки візьметься інформація, яка перерозподілить матерію та наділить усе сен-

сом? Чи виникла вона із самої матерії? Адже якщо немає впливу розуму ззовні, то так і має бути.

Отже, для світського еволюціоніста чорнило та перо є джерелом віршування, оскільки поета не існує. Але якщо немає поета, як створені слова можуть бути розпізнані як слова? Причиною для цього можуть бути тільки *розумні чорнила*. Чорнила мають відтворювати самі себе та тому створюють складну мову, щоб висловити те, що їм потрібно. Вони висловлюють потребу в інших розумних чорнилах. Чи може хтось повірити в це, перебуваючи в здоровому глузді?

Але якщо замість чорнила ми візьмемо хімічну структуру ДНК із її чотирма основами (вихідний матеріал, за допомогою якого здійснюється запис мовою генів), а замість ручки візьмемо структуру ДНК і РНК, які використовують вихідні матеріали, тоді вийде саме те, у що вірять еволюціоністи.

Ганс Крістіан Андерсен тонко висміює ідею, що ручка та чорнильниця могли самостійно написати вірш. Цікаво, як сильно він сміявся б із думки про те, що ДНК і гени самостійно створили живі істоти! Говорячи сучасною мовою, це те саме, що сказати, що текстовий редактор, полишений на самого себе, згодом напише інструкцію з експлуатації самого себе і, ба більше, з програмування самого себе.

Міхаель МЕТЬЮС, creation.com

I. ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ

Ідол — лжебог; істота, річ чи зображення, яке замінює собою істинного Бога Творця. Ідол — будь-який предмет чи істота, які людина наділяє надприродними здібностями, яких вони насправді не мають.

Ідолопоклонство — поклоніння творінню замість Творця: **Римлян 1:25** — Вони Богу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і **служили створінню більш, як Творцеві**, що благословенний навіки, амінь.

1. Біблійні приклади ідолопоклонства

А. Яків заборонив мати ідолів у своєму домі.

Буття 35:2–4 — І сказав Яків до дому свого, до всіх, хто був із ним: «Усуньте чужинних богів, які є серед вас, і очистьтеся, і змініть свою одіж. І встаньмо, і підім до Бет-Елу, і зроблю я там жертівника Богові, що відповів мені в день мого утиску, і був зо мною в дорозі, якою ходив я». І вони віддали Якову

зробив він ефода та терафи, і висвятив одного з синів своїх, і він був йому за священника. Того часу не було царя в Ізраїлі, — кожен робив, що правдиве було в його очах.

☉ **Поклоніння всіляким язичницьким ідолам: Езекіїль 8.**

2. Типи ідолів

А. Нерукотворні ідоли (усе Боже творіння):

☉ всесвіт, небо, земля, зірки, сонце, місяць;
☉ люди (родичі, визначні люди, герої, святі люди й так далі);

☉ природа (гори, річки, каміння) і тваринний світ.

Б. Рукотворні ідоли (ідоли-статуї):

☉ ідоли, які вважалися богами;
☉ ідоли, які представляли богів, тобто були їхніми образами;

☉ ідоли, які були посередниками між матеріальним та духовним світами;

величі, коли прийде Він острах збудити на землі! Покине людина того дня божків своїх срібних і божків своїх золотих, що собі наробила була, щоб вклоняться кротам і кажанам, щоб піти у печери й розщілини скельні від страху Господнього і від слави величчя Його, коли прийде Він острах збудити на землі! Відкинись ж собі від людини, що віддих у носі її, бо защо її поважати?

Бог створив нас за Своєю подобою та образом. Люди створюють богів за своїм образом і подобою: **Псалми 113:11–16** — А Бог наш на небі, — усе, що хотів, учинив Іхні божки — срібло й золото, діло рук людських: вони мають уста — й не говорять, очі мають вони — і не бачать, мають уши — й не чуять, мають носа — й без нюху, мають руки — та не дотикаються, мають ноги — й не ходять, своїм горлом вони не говорять! Нехай стануть такі, як вони, ті, хто їх виробляє, усі, хто надію на них покладає!

ІДОЛИ ТА ІДОЛОПОКЛОНСТВО

всіх чужинних богів, що були в їх руках, і сережки, що в їхніх ушах, а Яків сховав їх під дубом, що перед Сихемом.

Б. Цар Навуходоносор наказав поклонятися золотому бовванові.

Даніїл 3:1–7 — Цар Навуходоносор зробив був золотого боввана, — заввишки йому шістдесят ліктів, завширшки йому шість ліктів. Він поставив його в долині Дура в вавилонській околиці. І цар Навуходоносор послав зібрати сатрапів, заступників, підсатрапів, радників, суддів, вищих урядників та всіх округових володарів, щоб прийшли на посвячення боввана, якого поставив цар Навуходоносор. Того часу зібралися сатрапи, заступники, підсатрапи, радники, скарбники, судді, вищі урядники та всі округові володарі, щоб посвятити боввана, якого поставив цар Навуходоносор, і поставали навпроти боввана, якого поставив Навуходоносор. А оповісник закликав лунким голосом: «До вас говориться, народи, люди та язички! Того часу, коли ви почуєте голос рога, сопілки, гітари, гусел, псалтиря, флейти та всілякого роду музику, падайте й поклоніться золотому бовванові, якого поставив цар Навуходоносор. А той, хто не впаде й не поклониться, тієї хвили буде вкинений до середини палахотючої огненної печі. Тому того часу, як усі народи почують голос рога, сопілки, гітари, гусел, псалтиря та всілякого роду музику, попадають всі народи, люди та язички, і поклоняться золотому бовванові, якого поставив цар Навуходоносор».

В. Ідолопоклонство Ізраїлю

☉ Поклоніння золотому тільцю: **Вихід 32:7–8** —

А Господь промовляв до Мойсея: «Іди, зійди, бо зіпсував народ твій, якого ти вивів із єгипетського краю. Зійшли вони скоро з дороги, що наказав був Я їм, — зробили собі лите теля, і поклонились йому, і склали йому жертви, та й сказали: Оце твої боги, Ізраїлю, що вивели тебе з єгипетського краю!»

☉ Поклоніння богині неба: **Єремія 44:15–17** —

І відповіли Єремії всі ті люди, що знали, що їхні жінки кадять іншим богам, і всі ті жінки, що стояли там у великий збір, і весь народ, що сидів в єгипетському краї в Патросі, говорячи: «Щодо слова, що ти говорив до нас Господнім Ім'ям, ми не слухаємо тебе. Бо напевно виконаємо кожне те слово, що виходить із наших уст, — щоб кадити небесній цариці й лити їй литі жертви, як робили ми та батьки наші, царі наші та зверхники наші в Юдиних містах та на вулицях Єрусалиму. І насичувалися ми хлібом, і було нам добре, а зла ми не бачили.»

☉ Поклоніння ефоду Гедеона: **Суддів 8:22–27** —

І сказали Ізраїлеві мужі до Гедеона: «Пануй над нами і ти, і син твій, і син твого сина, бо ти спас нас від руки Мідіяна». І сказав до них Гедеон: «Не буду панувати над вами я, і не буде панувати над вами син мій, — Господь пануватиме над вами». І сказав до них Гедеон: «Попрошу від вас прохання, — і дайте мені кожен носову сережку за своєї здобичі», — бо в них, мідіянітан, були золоті носові сережки, бо ізмаїльтяни вони. І сказали вони: «Дати — дамо». І розтягнули одежу, і кидали туди кожен носову сережку за своєї здобичі. І була вага золотих носових сережок, що він просив, тисяча й сімсот шеклів золота, крім оздобних місяців, і сережок, і пурпурових шат, що були на мідіянітанських царях, і окрім нашійників, що на шиях їхніх верблюдів. А Гедеон зробив із того ефода, і поставив його у своєму місті, в Офрі. І за ним чинив там перелюб увесь Ізраїль, і це стало пасткою для Гедеона та для дому його.

☉ Поклоніння литому бовванові: **Суддів 17:1–6** —

І був чоловік з Єфремових гір, а ім'я йому Миха. І сказав він до своєї матері: «Тисяча й сто шеклів срібла, що в тебе взяті, а ти проклала за них, і також сказала це, щоб і я чув, — ось те срібло за мною, це я його взяв». І сказала мати його: «Благословенний син мій у Господа!» І він вернув ту тисячу й сто шеклів срібла своїй матері. І сказала його мати: «Я справді посвятила те срібло Господеві з своєї руки за сина свого, щоб зробити боввана різьбленого та боввана литого. А тепер звертаю його тобі». Та він вернув те срібло своїй матері. І взяла його мати дві сотні шеклів срібла та й дала його золотареві, а він зробив із нього боввана різьбленого та боввана литого; і було це в домі Миха. А цей чоловік Миха мав удома божницю. І

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

☉ ідоли, які були вмістилищами невидимих богів (духів);

В. Вигадані ідоли (ідоли-ідеї):

☉ комунізм,
☉ пантеїзм,
☉ кришнаїзм,
☉ інопланетяни й так далі.

II. ДІЯ ТА НАСЛІДКИ ІДОЛОПОКЛОНСТВА

1. Ідолопоклонство є спотворенням концепції істинного Бога

Повторення Закону 4:15–19 — І будете ви сильно стерегти свої душі, бо не бачили ви того дня жодної постаті, коли говорив Господь до вас на Хориві з середини огню, щоб ви не зіпсулися, і **не зробили собі ідола на подобу якогось боввана**, зображення самця чи самиці, зображення всякої худобини, що на землі, зображення всякого крилатого птаха, що літає під небом, зображення всякого плазуючого по землі, зображення всякої риби, що в воді під землею, і щоб ти, звівши очі свої до неба, і побачивши сонце, і місяць, і зорі, — усе війське небесне, щоб не був ти зведений і **не вклонявся їм, і не служив їм**; бо Господь, Бог твій, приділив їх усім народам під усім небом.

Бог є Дух. Будь-яка спроба зобразити Бога в матеріальному вигляді є збоченням, бо це зробити неможливо. Ідолопоклонство тільки здатне ще далі відвести людину від істинного Бога.

Крім цього, ідолопоклонство є спотвореним уявленням про світ. Саме тому ідолопоклонники є забобонними людьми.

2. Ідолопоклонство є проявом людської гордовитості

Ісаїя 2:8–22 — І наповнився край його ідолами, — він кланяється ділу рук своїх, тому, що зробили були його пальці, — і поклонилась людина, і чоловік упокорився. А Ти їм не даруй! Іди в скелю, і сховайся у порох від страху Господнього, і від пишноти Його величі! Горді очі людини поникнуть, і буде обнижена людська високість, — і буде високим Сам тільки Господь того дня! Бо настане день Господа Саваота **на все горде й високе, і на все висунене**, — і понижене буде воно, і на всі кедри ливанські, високі та висунені, і на всі згір'я піднесені, і на всі башти високі, і на всі мури стрімкі, і на всі кораблі із Таршішу, і на все, на що дивимоса пожадливо! І понизиться гордість людини, й обнижена буде високість людей, — і буде високим Сам тільки Господь того дня, а божища зовсім минуться! І вони підуть до скельних печер та до пороху в ями від страху Господнього і від пишноти Його

Зарозумілість полягає в тому, що замість поклоніння Творцеві людина сама вирішує, як, коли і кому вона поклонятиметься. А, поклоняючись ділу своїх рук, людина поклоняється самому собі.

3. Ідолопоклонство веде до духовного та фізичного розбещення та смерті

Римлян 1:19–32 — ...тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання, бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але знікчемніли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образа тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів. Тому то й видав їх Бог у пожадливостях їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли тіла свої. Вони Богу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь. Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну, — бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові. А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, — щоб чинили непристойне. Вони повні всякої неправедности, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрости, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке.

Розбещеність є наслідком ідолопоклонства. Господь закликає до святості. Хто відкидає Господа, відкидає Його святість. Результат — розбещеність і беззаконня.

4. Ідолопоклонство — двері до взаємин із демонічними силами

1 Коринтян 10:20 — ...те, що в жертву приносять, «демонам, а не Богові в жертву приносять».

Ідолопоклонство — це засіб, за допомогою якого люди намагаються знайти надприродні сили. Поклоняючись ідолам (тобто чому/кому завгодно, крім Творця), людина поклоняється бісам.

Крім того, ідолопоклонники — усвідомлюють вони це чи ні — спонсорують сатану. Чому? Та тому, що є ціла індустрія з обдурювання забобонних людей. Купуючи свічки, гороскопи, лотерейні білети, амулети, талісмани та аналогічні речі, люди спонсорують Бога світу цього — диявола, який засліпив їхні уми.

III. СТАВЛЕННЯ БОГА ДО ІДОЛОПОКЛОНСТВА

1. Ідолопоклонство — це гріх, зречення від Всевишнього, Бога Творця

Іов 31:24–28 — Чи я золото клав за надію собі, чи до щирого золота я говорив: «Ти, безпека моя»? Чи тішився я, що велике багатство моє, й що рука моя стільки надбала? Коли бачив я сонце, як сяє воно, а місяць велично пливе, то коли б потаємно повабилось серце моє, і цілунки рукою я їм послав, — це так само провина підсудна була б, бо відірся б я Бога Всевишнього!

2. Ідолопоклонство заборонено Законом Божим

Вихід 20:1–6 — І Бог промовляв всі слова і оці, кажучи: «Я — Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. **Не вклоняйся їм і не служи їм**, бо Я — Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що карає за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей» (також і **Повторення Закону 4:15–19**).

(Продовження на 16-й стор.)

ІДОЛИ ТА ІДОЛОПОКЛОНСТВО

(Закінчення. Початок на 11-й стор.)

3. Згідно зі старозавітним Законом, ідолопоклонник мав бути засуджений на смерть

Вихід 22:20 — Кожен, хто приносить жертву богам, крім Бога Одного, підпадає закляттю.

● **Найближчі родичі ідолопоклонника мали не тільки викрити його, а і брати участь у його винищенні: Повторення Закону 13:6–10** — Коли намовить тебе брат твій, син твоєї матері, або син твій, або дочка твоя, або жінка твого лоня, або твій приятель, який тобі як душа твоя, таємно говорять: «Ходімо ж і служім іншим богам», яких не знав ти та батьки твої, з богів тих народів, що навколо вас, близьких тобі або далеких від тебе, від кінця землі й аж до кінця землі, то не будеш згоджуватися з ним і не будеш слухатися його, і не буде милосердитися око твоє над ним, і не змилюєшся й не сховаєш його, бо конче заб'єш ти його, рука твоя буде на ньому найперше, щоб забити його, рука всього народу — наостанку. І закидаєш його камінням, і він помре, бо жадав відвернути тебе від Господа, Бога твого, що вивів тебе з єгипетського краю, з дому рабства.

● **Ідолопоклонник мав бути засуджений на смерть за свідченням як мінімум двох свідків, які мали першими кинути в нього камінь після винесення смертного вироку: Повторення Закону 17:2–7** —

Якщо знайдеться серед тебе в якомусь із жител твоїх, які Господь, Бог твій, дає тобі, чоловік чи жінка, хто зробить зло перед очима Господа, Бога твого, переступивши заповіт Його, і піде і стане служити іншим богам, і вклониться їм, або сонцю, або місяцю, або всьому небесному воїнству, чого я не наказав, і тобі сповіщено буде, і ти почуєш, то ти добре знайди; і якщо це правда, якщо зроблено цю гидоту в Ізраїлі, то виведи того чоловіка, чи жінку ту, що зробили це зло, до воріт твоїх і побий їх камінням до смерті. За словами двох свідків, або трьох свідків, повинен померти засуджений на смерть: не повинно зраджувати смерть за словами одного свідка; рука свідків має бути на ньому перш за все, щоб убити його, потім рука всього народу; і так винищи зло з середовища себе.

4. Спроба спокусити ближнього до ідолопоклонства вважалася порушенням Закону Божого та прирівнювалася до ідолопоклонства

Повторення Закону 13:12–16 — Коли почувеш про одне з своїх міст, яке Господь, Бог твій, дає тобі, щоб сидіти там, що про нього кажуть: вийшли люди, сини велійялової, з-поміж тебе, і звели з правдивої дороги мешканців свого міста, кажучи: «Ходімо ж, і служім іншим богам», яких ви не знали, то будеш допитуватися, і будеш досліджувати, і будеш добре питати, а ось — воно правда, дійсна та річ, була зроблена та гидота посеред тебе, то конче вибий мешканців того міста вістрям меча, — віддай на закляття його й усе, що в ньому, та худобу його вибий вістрям меча. А всю здобич його збереш до середини майдану його, і спалиш огнем те місто та всю здобич його цілковито для Господа, Бога твого. І стане воно купою руїн навіки, не буде вже воно відбудоване.

5. Пророк Ісаїя висміює ідолопоклонників

Ісаїя 44:9–20 — Всі, що роблять бовванів, — марнота вони, і їхні улюбленці не допомагають, а свідками того самі: не бачать вони та не знають, щоб застидатись! Хто бога зробив та ідола вилив, що він не помагає? Тож друзі його посоромлені будуть усі, майстрі ж — вони тільки з людей. Хай вони всі зберуться та стануть: вони полякаються та посоромляться разом!

Коваль тне з заліза сокиру, і в горючій вугіллі працює, і формує божка молотками та робить його своїм сильним раменом, а при тім той голодний й безсилий, не п'є води й мучиться. А тесля витягує шнура, визначає штифтом його, того ідола, гемблями робить його та окреслює циркулем це, і робить його на подобу людини, як розкішний зразок чоловіка, щоб у домі поста-

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

вити. Настинає кедрин він собі, і візьме граба й дуба, і міцне собі викохає між лісними деревами, ясен посадить, а дощик вирощує.

І стане людині оце все на паливо, — і візьме частину із того й зогріється, теж підпалить в печі й спече хліб. Також виробить бога й йому поклоняється, ідолом зробить його, — і перед ним на коліна впадає. Половину його він погальє в огні, на половині його варить м'ясо та їсть, печеню пече й насичається, також гріється та приговорює: «Як добре, — нагрівся, відчув я огонь». А останок його він за-

гублю ваші пагірки, — і будуть опустошені ваші жертівники, і будуть розбиті ваші фігури сонця, і кину Я ваших побитих перед вашими божками! І дам трупи Ізраїлевих синів перед їхніми божками, і розпорощу ваші кості навколо ваших жертівників. По всіх місцях вашого перебування міста будуть поруйновані, а пагірки попустошені, щоб ваші жертівники були поруйновані та позбечені, і щоб були розтрощені й перестали існувати ваші божки, і були розбиті ваші фігури сонця, і були стерті ваші діла. І впаде забитий між вами, і ви пізнаєте, що Я — Господь!

Господь Бог не змінюється, і Його слово — незмінне. Хоч би в якому столітті та в якій країні ми жили, Господь покарає нас, якщо ми служитимемо й поклонятимемося комусь іншому, крім Нього.

7. У Новому завіті ідолопоклонство тісно переплетене із жадібністю (зажерливістю, сріблολюбством)

Матвія 6:24 — Ніхто двом панам служити не може, — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні.

Колосян 3:5 — Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження...

Ефесян 5:5 — Знайте бо це, що жоден розпусник, чи нечистий, або зажерливий, що він ідолянин, не має спадку в Христовому й Божому Царстві!

8. Новий Завіт забороняє поклонятися ідолам і попереджає, що ідолопоклонники Царства Божого не успадкують

1 Івана 5:21 — Дітоськи, — бережіться від ідолів!

1 Коринтян 10:14–21 — Тому, мої любі, утікайте від служіння ідолам. Кажу, як розумним; судіть самі, що кажу я. Чаша благословення, яку благословляємо, — чи не спільнота то крові Христової? Хліб, який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового? Тому що один хліб, тіло одне — нас багато, бо ми всі спільники хліба одного. Погляньте на Ізраїля за тілом: чи ж ті, що жертви їдять, не спільники вівтаря? Тож що я кажу? Що ідолська жертва є щось? Чи що ідол є щось? Ні, але те, що в жертву приносять, «демонам, а не Богові в жертву приносять». Я ж не хочу, щоб ви спільниками для демонів стали. Бо не можете пити чаші Господньої та чаші демонської; не можете бути спільниками Господнього столу й столу демонського.

Об'явлення 21:8 — «А лякливим, і невірним, і мерзким, і душоубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, — їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою», а це — друга смерть!

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав

Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/098.htm>

бога вчинив, за боввана свого, перед ним на коліна впадає та кланяється, йому моляться й каже: «Рятує мене, бо ти бог мій!»

Не знають і не розуміють вони, бо їхні очі зажмурені, щоб не побачити, і стверділи їхні серця, щоб не розуміти! І не покладає він до серця свого, і немає знання ані розуму, щоб проказати: «Половину його попалив я в огні, і на вугіллі його я пік хліб, смажив м'ясо та їв. А решту його за огиду вчиню, — буду кланятися дерев'яній колоді?» Він годується попелом! Звело його серце обманене, — і він не врятує своєї душі, та не скаже: «Хіба не брехня у правди мої?»

6. Пророк Єзекїїл попереджає ідолопоклонників про гнів Божий і покарання на них

Єзекїїл 6:4–7 — ...Гори Ізраїлеві, послухайте слова Господа Бога! Так говорить Господь Бог горам та підгіркам, і річищам та долинам: Ось Я спроваджу на вас меча, і ви-

УВАГА!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

УВ'ЯЗНЕНОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірували в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

УКРАЇНА

Київська обл., Макарівський район. Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місця позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозырський район, Гомельська обл., Беларусь, 247755. Телефони: мужская реабілітація: +375 (29) 733-7301 (Александр Аверьянов), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; женская реабілітація: +375 (33) 680-1919 (Вероніка Аверьянова), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: [pastor.aaa72](https://www.skype.com/user/pastor.aaa72); [pastor.travel](https://www.skype.com/user/pastor.travel)

МОЛДОВА

ФСР «Освобождение», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: Александр Руснак; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: Юрий Григорьев; моб.: +373-778163-08.

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

Hope of Freedom

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

For prison ministry For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____
Name: _____ Phone: _____
Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com
Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

ПРИТЧА

Блаженні
вбогі духом

Одна багата людина повезла свого сина до села, щоб він на власні очі міг побачити, якими бідними бувають люди.

Вони жили в бідному селі кілька днів, а пізніше, коли повернулися до свого багатого будинку, батько спитав:

— Сину, чи розумієш ти тепер, що означає жити в злиднях?

— Так, батьку, — відповів хлопчик.

— Чи навчила тебе чомусь наша подорож? — продовжив батько.

— Дуже багато чого навчила! — відповів син.

— Чого ж?

— Я зрозумів, що ніколи не зустрічав таких добрих людей! — відповів хлопчик. — І які ж вони багаті, тату!

— Багаті?! — здивувався батько.

— Авжеж багаті! — відповів син. — Дивись, у нас у будинку живе один собака, у них цілих чотири! У нас у дворі є басейн, а в них морська бухта. У нас сад, у них безкраї ліси. У нас ліхтарі, а їм свіять зірки.

— Але ж наша родина має практично все! — здивувався батько.

— Це так, — відповів син, — і нам увесь час чогось не вистачає, а вони вдячні Богові за те, що мають. Ми в злиднях, якщо порівнювати з тими людьми...

<http://www.smsl-zhizni.ru/pritchi>

ЗАПИТАННЯ — ВІДПОВІДЬ

Як розуміти вірш Раджу
тобі купити в Мене золота,
в огні перочищеного?

Щоб правильно відповісти на це запитання, треба читати цей вірш повністю та в контексті, тому що саме контекст проливає світло на те, про що йдеться.

Отже, вірш звучить так: **Об'явлення 3:17-18** — *Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребу нічого». А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голый! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитись, і білу одежу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити.*

Не надто заглиблюватимемося. Попросимо лише вас звернути увагу на фразу: *Я багатий, і збагатів, і не потребу нічого*. Саме у відповідь на неї Господь дає Свою **пораду**: *Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитись*.

Що таке справжнє багатство, яке дорожче за золото? Відповідь містить **1 Петра 1:7**: *...щоб досвідчення вашої віри було дорожчим за золото, яке гине, хоч і огнем випробується... Це віра. І не просто віра, а випробувана віра.*

Що ж до слова *купити*, то радимо звернути увагу, що Господь пропонує купити не тільки золото (віру), а й білий одяг (праведність). Ні праведність, ні віру ми купити за гроші чи золото не можемо. Духовні цінності не купуються та не продаються. Йдеться не про купівлю, а про придбання. Наш Господь є єдиним джерелом справжніх духовних цінностей, і ми маємо їх діставати тільки в Нього, а не в когось іншого, особливо коли Він дає їх задарма.

Чи можна кремувати померлих
християн?

Деякі церкви сьогодні вчать, що не можна кремувати тіло, бо це суперечить християнському вченню. Такі люди стверджують, що Бог повертатиме до життя наше старе тіло та тому його не можна кремувати. Цікава логіка. Ті, хто дотримується цього вчення, забувають про те, що в **2 Петра 3:10** мовиться: *День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять*. Земля з усім, що на ній, згорить, зокрема й людські останки. Іншими словами, Господь сам кремує все, що залишиться на землі, у день Свого другого пришестя.

Зазвичай ті, хто забороняють кремувати померлих, покликаються на приклад Ісуса, адже Він не дістав нове тіло, а зовсім навпаки: коли Він воскрес, воскресло Його колишнє тіло, розп'яте на хресті.

Так, справді, Господь Ісус воскрес у своєму колишньому тілі. Але, дорогі друзі, подумайте, чому ж Господь не воскрес у новому тілі? **Відповідь очевидна: по-перше**, якби Він воскрес в іншому тілі, то люди могли б сказати, що сталося переселення Його душі або що Його поховали, а тепер хтось видає себе за Нього, але такого, що прийшов в іншому тілі. **По-друге**, якби Ісус воскрес в іншому тілі, а Його тіло залишилося в гробниці, то ніхто не повірив би з учнів, що Він воскрес. **І по-третє**, якби в Ісуса після воскресіння було інше тіло, то як би Він сказав безвірному Хомі: *Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невірний, але віруючий!* (**Івана 20:27**).

Коли ж ми воскресемо, у нас будуть нові тіла, як про це написано в **1 Коринтян 15:42-44**: *Так само й воскресіння мертвих: сіється в тління, — в нетління встає, сіється в неслася, — у славі встає, сіється в немочі, — у силі встає, сіється тіло звичайне, — встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне.*

<http://cogmtl.net/q.htm>

ХРИСТІЯНСЬКІ НОВИНИ

Ми плачемо, але не так, як ті, хто не має надії... Християнським
лідерам Лаосу загрожує небезпека через швидке зростання церков

Один із провідних пасторів офіційно визнаної церкви Лаосу був замучений і жорстоко вбитий за те, що звертав до Христа велику кількість людей. Його тіло зі слідами тортур було знайдено наприкінці жовтня минулого року.

Пастор Сіуд із села Дон Кео в провінції Кхаммуан став ще однією жертвою тих, хто вважає, що християнству не місце в Лаосі.

Служитель мав приїхати на зібрання християн у Тхакхек 20 жовтня 2022 року, що приблизно за сто кілометрів від його будинку. Однак на служіння він так і не потрапив. Деякі десятих людей шукали його, поки 23 жовтня його понічене тіло не було знайдено в канаві біля гірської дороги.

За свідченнями очевидців, на дорозі бачили чорну вантажівку без номерних знаків та трьох чоловіків, які схопили людину, силоміць заштовхали в машину та відвезли.

Співробітники поліції припускають, що причиною вбивства священнослужителя стала його активна місіонерська діяльність, хоча пастор представляв конгрегацію Лаоської євангелічної церкви — однієї з трьох офіційно визнаних деномінацій у Лаосі, поряд із Церквою адвентистів сьомого дня та Римсько-католицькою церквою.

У нього залишилися дружина та вісім дітей, молодшому з яких один рік.

За словами інших служителів, останні місяці родичі та сусіди неодноразово загрозували пастору заповіданням шкоди, якщо він і далі сповідуватиме свою християнську віру. За словами керівників церкви, під час його частих поїздок до Тхакхека за

ним неодноразово стежили. Сільська влада вимагала, щоб він припинив свою християнську діяльність із липня 2022 року.

Пастор Сіуд став послідовником Ісуса у 2015 році, тоді він та вся його родина залишили свої анімістичні переконання. Як це часто буває у сільській місцевості Лаосу, у відповідь на його звернення сільська влада та місцева поліція заявили, що християнство несумісне з традиційними віруваннями та культурними звичаями.

За звернення до християнства його сім'я була позбавлена доступу до питної води. Влада намагалася змусити його підписати офіційну відмову від своєї віри, оскільки вона була стурбована зростанням церкви й не хотіла, щоб *іноземна релігія Ісуса* втручалася в місцеве поклоніння ідолам і духам, розповіли місцеві християни.

Приблизно шістьдесят відсотків населення Лаосу становлять буддисти, і тридцять два — анімісти, водночас поклоніння духу предків анімізм знаходить своє відбиття у віруваннях і практиках буддистів.

Переслідування християн у Лаосі посилюються за останні два

роки, особливо в південній частині країни.

Християнські лідери країни вважають, що такі жорстокі переслідування пов'язані зі швидким зростанням церкви. Незважаючи на карантин через COVID-19 у 2021 році, керівники служб у провінції Кхаммуан заявили, що християни тисячі людей та заснували понад шістьдесят церков.

Місцеві пастори підтвердили, що за ними стежать, і вони побоюються за своє життя.

— Усі наші віряни, як і раніше, люблять Бога та сповнені рішучості йти за Ним, — розповів один із християн, який є частиною громади пастора Сіуда.

Лідер національного служіння сказав, що ніщо не може зупинити зростання церкви.

— Ми плачемо, але не так, як ті, хто не має надії, — сказав він. — Ми знаємо, що в Христі ми в безпеці. Подібні напади траплялися в нашій країні й раніше, і щоразу Царство Боже зростає все швидше.

За матеріалами *The Christian Post*, <https://inlight.news>

Нікарагуанський суд засудив католицького єпископа до двадцяти
шести років ув'язнення за відмову залишити країну

Католицький єпископ Роландо Альварес, який відмовився виїхати з Нікарагуа, був позбавлений громадянства та дістав строк у двадцять шість років за протидію *нікарагуанському помазаннику*. Влада Нікарагуа звинуватила його в зраді та підриві національної цілісності.

Згідно з доповіддю нікарагуанського юриста Марти Патрісії Моліни Монтенегро, членкині організації з боротьби з корупцією, з 2018 року було зафіксовано понад сто дев'яносто нападів панівного режиму Данієля Ортеги на католицьку церкву та її служителів.

— Поліція діє як злочинне угруповання, яке не підпорядковується верховенству закону, і це ще раз дає зрозуміти, що в Нікарагуа диктатура, де вони діють відповідно до забаганок президента Данієля Ортеги та його дружини, — розповіла вона. — Ідеологія в Нікарагуа підносить Ортегу як *помазанника Божого для священної Нікарагуа*.

Тенденція переслідування розпочалася в Нікарагуа після протестів у квітні 2018 року. Тоді можновладці вирішили провести реформу державної пенсійної системи, і це стало останньою краплею після десятиліття погіршення економічних умов.

Протестувальники, переважно студенти, вимагали демократичних реформ та відставки президента Ортеги та його дружини, віцепрезидента Росаріо Му-

рільйо, оскільки вони встановили диктатуру, побудовану на корупції та репресіях.

У перші дні протестів 2018 року Ортега вимагав, щоб католицька церква стала посередником. Але його адміністрація також почала застосовувати жорстоку силу проти протестуваль-

ників, а потім проти католицького духовенства. Сотні протестувальників було вбито.

Католицьке духовенство допомагало протестувальникам та надавало їм притулок, а також висловлювалося на підтримання права на мирний протест. На помсту за це Ортега почав переслідувати священнослужителів, вірян і взагалі всіх, хто пов'язаний із католицькою церквою. Багато католицьких організацій було закрито, зокрема благодійний фонд Матері Терези.

Католицький єпископ Роландо Альварес став одним із со-

тень політичних ув'язнених і священників, щодо яких уряд Нікарагуа почав переслідування.

Єпископ відмовився приєднатися до інших двохсот двадцяти двох політичних ув'язнених, включно із чотирма священниками, які були вислані до Сполучених Штатів у рамках угоди з Державним департаментом США.

Служитель вирішив залишитися в Нікарагуа, щоб підтримати католиків, які стикаються з репресіями під час диктатури.

У своїх телевізійних виступах Ортега розкритикував звільнених ув'язнених як *злочинних найманців* іноземних держав, які прагнуть підірвати національний суверенітет Нікарагуа.

Але єпископ відмовився покидати свою країну та тим самим розвінчав міф про те, що кожен, хто не підтримує режим Ортеги, — іноземний найманець. За це його засудили до жакливого строку — до двадцяти шести років ув'язнення, а також позбавили громадянства.

Сильвіо Баез, високопоставлений нікарагуанський єпископ, засланий до Маямі, назвав вирок *ірраціональним і неконтрольованим* і похвалив *високі моральні принципи* Альвареса та припустив, що зрештою служителя буде звільнено.

За матеріалами *Christian Today*, <https://inlight.news>

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

Що говорить Біблія про управління своїми фінансами?

Біблія може багато чого сказати нам щодо управління нашими фінансами. Про позику грошей неодноразово мовиться в **Приповістях: 6:1–5; 20:16; 22:7, 26–27** (*Багатий панує над бідними, а боржник — раб позичальника. <...> Не будь серед тих, хто поруку дає, серед тих, хто поручується за борги: коли ти не матимеш чим заплатити, — навіщо візьмуть з-під тебе постелю твою?*). Що стосується хабарів, то про них ми читаємо в **Приповістях 17:8; 18:16; 21:14; 28:21; 17:23** (*Безбожний таємно бере хабара, щоб зігнути путі правосуддя*). Біблія згадує і про багатство, про це мовиться в **Приповістях 10:15; 11:4; 18:11; 23:5; 28:20** (*Вірна людина багата на благословення, а хто спішно збагачується, непокараний той не залишиться*).

Щодо лінощів Біблія говорить так: *Иди до мурашки, ліноху, поглянь на дороги її — й помудрій: нема в неї володаря, ані урядника, ані правителя; вона заготовлює літом свій хліб, збирає в жнива свою їжу. Аж доки, ліноху, ти будеш вилежуватись, коли ти зі сну свого встанеш? Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, — і прийде, немов волюцюга, твоя незможність, і злидні твої, як озброєний муж!* (**Приповісті 6:6–11**). Біблія згадує і про марність багатства в **Еклезіяста 5:8 — 6:12** (в **5:10** записано: *Як маєток примножується, то множаться й ті, що його поїдають, і яка користь його власникові, як тільки, щоб бачили очі його?*). Також про це мовиться й у **1 Тимофію 6:6–11**. Про жертвування ми читаємо в **Луки 6:38** і у **2 Коринтян 9:6–15**. *Втім, хто сіє скупо, той скупо і жатиме, а хто сіє щедро, той і щедро пожне. Кожний хай дає за велинням серця, а не з жалем чи з примусу, адже Бог любить того, хто дає з радістю* (**2 Коринтян 9:6–7**).

Відповідь на запитання про управління грошми можна знайти в **Луки 16:1–13** (**вірш 11** говорить: *Тож коли в неправеднім багатстві ви не були вірні, то хто вам довірить справжнє?*). Роздуми на цю тему ми знаходимо й в **Якова 1:17**. Окрім цього, Біблія говорить про забезпечення свого дому всім необхідним. Наприклад, у **1 Тимофію 5:8** записано: *Якщо хто про своїх, а найбільше про домашніх, не дбає, той зрікся віри і є ще гірший від невірного*.

Підіємо підсумок: що ж конкретно Біблія говорить про управління своїми фінансами? Відповідь можна помістити в єдиному слові — мудрість. Ми маємо виявляти мудрість щодо грошей. Нам треба берегти гроші, але не збирати їх заради кількості. Ми маємо віддавати Господу Його дари з радістю та самопожертвою. Гроші — це засіб допомоги іншим людям, але робити це треба з належною розважливостю і під керівництвом Святого Духа. Зі всього вищесказаного можна дійти висновку, що бути багатим — не погано. Погано — любити гроші. Зовсім не погано бути бідним, погано — розрачувати гроші на непотрібні речі. Ми знайшли в Біблії те, що шукали: головний принцип ставлення до грошей — це мудрість.

Що Біблія говорить про гнів?

Керування гнівом — це важлива тема. Християнські консультанти повідомляють, що близько п'ятдесяти відсотків їхніх відвідувачів мають проблеми з керуванням гнівом. Гнів може спотворювати спілкування та псувати взаємини, він знищує радість і здоров'я багатьох людей. На жаль, люди намагаються виправдати свій гнів, замість того щоб узяти відповідальність за нього. Кожна людина певною мірою бореться з гнівом. На щастя, Боже Слово містить принципи щодо того, як нам правильно поводитися з гнівом і як подолати гріховний гнів.

Гнів не завжди є гріхом. Є тип гніву, схвалюваний Біблією. Він часто називається *праведним обуренням*. Бог гнівається (**Псалом 7:12; Марка 3:5**), і вірянам сказано гніватися (**Ефесян 4:26**). Однак у Новому Завіті щодо нашого слова *гнів* використовуються два різних грецьких слова. Одне означає *пристрасть, енергія*, а інше — *збудження, кипіння*. Згідно з Біблією, гнів є даною Богом енергією, націленою на те, щоб допомогти нам у розв'язанні проблем. Приклади біблійного гніву включають конфронтацію Павла та Кифи через хибні вчинки останнього в **Галатів 2:11–14**; обурення Давида, коли той почув від пророка Натана про несправедливість (**2 Самуїла 12**), і гнів Ісуса щодо осквернення деякими юдеями Божого храму в Єрусалимі (**Івана 2:13–18**). Зверніть увагу, що жоден із цих прикладів не стосується самозахисту, але захисту інших людей чи принципів.

Гнів перетворюється на гріх, коли містить егоїстичні мотиви (**Якова 1:20**), коли спотворюються Божі цілі (**1 Коринтян 10:31**) або коли ми дозволяємо йому палати занадто довго (**Ефесян 4:26–27**). Замість використання енергії, генерованої гнівом, на розв'язання проблеми, що постала перед нами, ми можемо нападати на людину. В **Ефесян 4:15–19** йдеться про те, що ми маємо говорити правду з любов'ю та використовувати наші слова для збудування інших, а не давати поганим чи руйнівним словам виходити з наших уст. На жаль, така отруйна мова зазвичай є характеристикою грішної людини (**Римлян 3:13–14**). Гнів стає гріхом, коли йому дають кипіти без опору, що призводить до збільшення шкоди (**Приповісті 29:11**) і залишає спустошення, часто з невинними наслідками. Гнів також часто стає гріхом, коли розгнівана людина відмовляється заспокоїтися, накопичує образи чи тримає все в собі (**Ефесян 4:26–27**). Це може призвести до депресії та дратівливості через незначні речі, які не мають стосунку до того, що лежить в основі проблем.

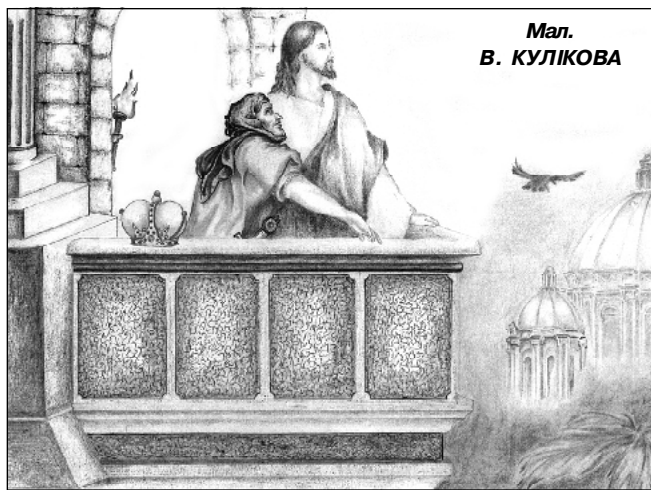
Ми можемо впоратися з гнівом за допомогою біблійних методів, визнаючи гріхом наш егоїстичний гнів

і/або наше неправильне керування ним (**Приповісті 28:13; 1 Івана 1:9**). Це визнання має бути й перед Богом, і перед тими, хто постраждав від нашого гніву. Нам не треба применшувати гріх, виправдовуючи його чи перекладаючи провини за нього на інших.

Ми можемо впоратися з гнівом біблійними методами, пам'ятаючи про Бога як про найвищого суддю. Це особливо важливо, коли люди зробили щось, щоб образити нас. Тексти в **Якова 1:2–4, Римлян 8:28–29 та Буття 50:20** вказують на той факт, що Бог — повелитель усього та що Він має повний контроль над кожною обставиною та людиною на нашому шляху. Ніщо не відбувається з нами без Його схвалення або дозволу. І ці тексти говорять, що наш Бог — добрий Бог (**Псалом 144:8–9, 17**), Який допускає певні речі в нашому житті для нашого блага та інших людей. Нам треба роздумувати над цією істиною, поки вона не перейде від нашого розуму до серця та не змінить нашу реакцію на тих, хто ображає нас.

Ми можемо впоратися з гнівом за допомогою біблійних методів, даючи місце Божественному гнівові. Це особливо важливо у випадках несправедливості, коли злі люди знущують за безневинних. Тексти в **Буття 50:19** і **Римлян 12:19** говорять нам не брати на себе роль Бога. Він — праведний, і ми можемо покладатися на Його справедливість, бо Він знає та бачить усе (**Буття 18:25**).

Ми можемо впоратися з гнівом біблійними методами, не відповідаючи злом за зло (**Буття 50:21; Римлянам 12:21**). Це — ключ до перетворення нашого гніву на любов. Хоча наші вчинки походять із наших сердець,

наші серця можуть бути змінені правильними вчинками (**Матвія 5:43–48**). Отже, ми можемо змінити свої почуття до іншої людини, змінюючи свої вчинки щодо неї.

Ми можемо впоратися з гнівом, спілкуючись, щоб розв'язати проблему. Чотири базові правила спілкування описані в **Ефесян 4:15, 25–32**.

1. Будьте в любові правдомовні (**Ефесян 4:15, 25**). Люди не можуть читати наші думки. Ми маємо говорити чесно та правдиво.

2. Не зволікайте (**Ефесян 4:26–27**). Ми не маємо давати тому, що турбує нас, розростатися, поки ми не втрачимо над ним контроль. Важливо розібратися та поділитися тим, що нас турбує, до цього моменту.

3. Нападайте на проблему, а не на людину (**Ефесян 4:29, 31**). У зв'язку із цим ми маємо пам'ятати про важливість не підвищувати наш голос (**Приповісті 15:1**).

4. Дійте — не реагуйте (**Ефесян 4:31–32**). Через наше гріховне ество наша перша реакція часто може виявитися грішною (**вірш 31**). Час, витрачений на те, щоб *порохувати до десяти*, треба використати, щоб обміркувати богоязливий відповідь (**вірш 32**) і нагадати собі, як гнів може бути спрямований на розв'язання проблем, а не на їхнє посилення.

Зрештою, ми маємо діяти, щоб розв'язати нашу частину проблеми (**Дії 12:18**). Ми не можемо контролювати те, як інші діють чи відповідають, але ми можемо внести зміни, необхідні з нашого боку. Подолання темпераменту не досягається миттєво. Але за допомогою молитви, вивчення Біблії та віри в Божого Святого Духа грішний гнів може бути викоринений. Так само як ми могли дозволити гніву прорости в нашому житті за допомогою звички, ми маємо виробляти правильне реагування, поки воно не стане нашою звичкою.

Що Біблія говорить про міжрасовий шлюб?

Старозавітний закон наказував ізраїльтянам не брати шлюб із представниками інших народів (**Повторення Закону 7:3–4**). Це було пов'язано з тим, що ізраїльтяни могли відійти від Бога, одружуючись з ідолопоклонниками, язичниками. Схожий принцип викладено й у Новому Завіті, але вже на іншому рівні: *До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою?* (**2 Коринтян 6:14**). Як ізраїльтянам, що вірили в одного істинного Бога, було наказано не одружуватися з безвірними, так само наказано і християнам. Щораз стосується поставленого запитання, то Біблія не говорить, що міжрасовий шлюб є аморальним.

Особу треба судити за її характером, а не за кольором шкіри. Ми маємо намагатися не виявляти фаворитизм до одних або ж упередження чи расову нетерпимість до інших (**Якова 2:1–10**, особливо див. **вірші 1 і 9**). Насамперед у виборі чоловіка/дружини християнин має

визначити, чи є та особа, що цікавить його/її, християнином (**2 Коринтян 6:14**) і чи відроджена вона в Ісусі Христі (**Івана 3:3–5**). Саме віра в Христа, а не колір шкіри, є біблійним стандартом для вибору чоловіка/дружини. Тому міжрасовий шлюб не можна називати правильним чи неправильним, до нього лише потрібно підходити з мудрістю, розважливостю та молитвою, як і до кожного шлюбу.

Єдина причина, яка потребує обережності під час одруження представників різних рас, — це труднощі, які може переживати таке подружжя із-за неприйняття тих, хто навколо. Багато таких пар зазнають дискримінації та насмішок, інколи навіть із боку власних сімей. Інші пари натрапляють на труднощі, коли їхні діти відрізняються за кольором від них та інших братів/сестер. Ці речі треба взяти до уваги, і бути готовими до них, вирішивши одружуватися. Отже, єдине біблійне обмеження, яке накладається на християн, — це те, що інша особа має бути членом Тіла Христового.

Що говорить Біблія про розлучення та повторне одруження?

Насамперед, незалежно від поглядів на питання розлучення, треба пам'ятати біблійні слова, записані в **Книзі пророка Малахії 2:16**: *Бо ненавиджу розвід, — говорить Господь, Бог Ізраїлів... Біблія свідчить, що Бог призначив шлюб зобов'язанням на все життя: ...тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, — людина нехай не розлучує!* (**Матвія 19:6**). Однак Бог розуміє: оскільки шлюб — це союз двох грішних людей, може відбутися розлучення. У Старому Завіті Він встановив певні закони для захисту прав розлучених, особливо жінок (**Повторення Закону 24:1–4**). Ісус підкреслював, що ці закони були дані через жорстокість людського серця, а не тому, що Бог цього бажав (**Матвія 19:8**).

Суперечка щодо того, чи дозволяється Біблією розлучення та повторне одруження здебільшого обертається довкола Ісусових слів у **Матвія 5:32 та 19:9**. Фраза *крім провини розпусти* є єдиним місцем у Святому Письмі, де, імовірно, дається Божий дозвіл на розлучення та повторне одруження. Багато дослідників вважають, що ця умова звільнення від відповідальності стосується розпусти протягом періоду заручення. За юдейським звичаєм, чоловік і жінка вважалися одруженими, навіть якщо залишилися зарученими. Аморальність протягом цього періоду могла бути єдиною вагомою причиною для розлучення.

Однак грецьке слово, перекладене як *розпуста*, означає будь-яку форму сексуальної аморальності. Воно може означати перелюб, проституцію тощо. Можливо, Ісус говорить, що розлучення дозволене, якщо мав місце сексуальний гріх. Сексуальні стосунки є органічною частиною подружнього зв'язку, коли *будуть об'єднані тілом* (**Буття 2:24; Матвія 19:5; Ефесян 5:31**). Отже, розрив цього зв'язку сексуальними позашлюбними стосунками може бути допустимою причиною для розлучення. Якщо так, тоді Ісус мав на увазі в цьому тексті й повторне одруження. Фраза *одружитися з іншою* (**Матвія 19:9**) наголошує, що розлучення та повторний шлюб дозволені, якщо є згадана умова. Важливо пам'ятати, що лише невинній стороні дозволено одружуватися повторно. Хоч цього й не зазначено в тексті, дозвіл на одруження після розлучення — це Божа милість до того, проти кого був учинений гріх, а не до того, хто скоїв його. Можуть бути випадки, коли *винуватій стороні* також дозволено одружитися повторно, але ця ідея не викладається в даному тексті.

Дехто розцінює текст у **1 Коринтян 7:15** як інший виняток, що дає змогу повторно одружуватися, якщо безвірна сторона розлучається з тим, хто вірить у Бога. Проте в контексті не йдеться про повторне одруження, а лише мовиться, що вірянин не зобов'язаний продовжувати шлюб, якщо безвірна сторона бажає розлучитися. Інші стверджують, що насилля (подружнє чи над дітьми) є такою вагомою причиною для розлучення, хоча воно й не згадується в Біблії.

Хоча це абсолютно справедливо, нам все-таки ніколи не треба зловживати Божим Словом. Інколи в дискусії про *виняткові умови* з уваги випускається той факт, що, незалежно від значення терміну *розпуста*, це є лише дозволом для розлучення, а не вимогою. Навіть якщо перелюб і мав місце, з Божою милістю пара може дістати силу простити та почати відбудовувати свій шлюб. Бог прощав нас так часто, тому, без сумніву, ми маємо успадковувати Його приклад і навіть прощати гріх перелюбу (**Ефесян 4:32**). Проте в багатьох випадках чоловік/дружина не розкаюються і продовжують свою аморальну сексуальну поведінку. У цьому разі й може бути застосовано текст **Матвія 19:9**. Чимало людей занадто поспішають повторно одружитися після розлучення, тоді як Бог міг бажати, щоб вони залишалися самі. Іноді Бог визначає людині бути самотньою, щоб її увага не поділялася (**1 Коринтян 7:32–35**). Повторне одруження після розлучення можливе в певних обставинах, але це не є виключною можливістю.

Трагічно, коли кількість розлучень серед переконаних християн досягає показників розлучень у безвірному світі. Біблія надзвичайно ясно наголошує, що Бог ненавидить розлучення (**Малахії 2:16**) і що примирення та прощення мають бути ознаками християнського життя (**Луки 11:4; Ефесян 4:32**). Однак Бог визнає, що розлучення може трапитися навіть серед Його дітей. Розлучені і/або повторно одружені віряни не мають відчувати на собі меншу Божу любов, навіть якщо їхнє розлучення і/або повторне одруження не підпадає під можливу виключну умову в **Матвія 19:9**. Часто Бог навіть гріховну непокору християн використовує для здійснення благої справи.

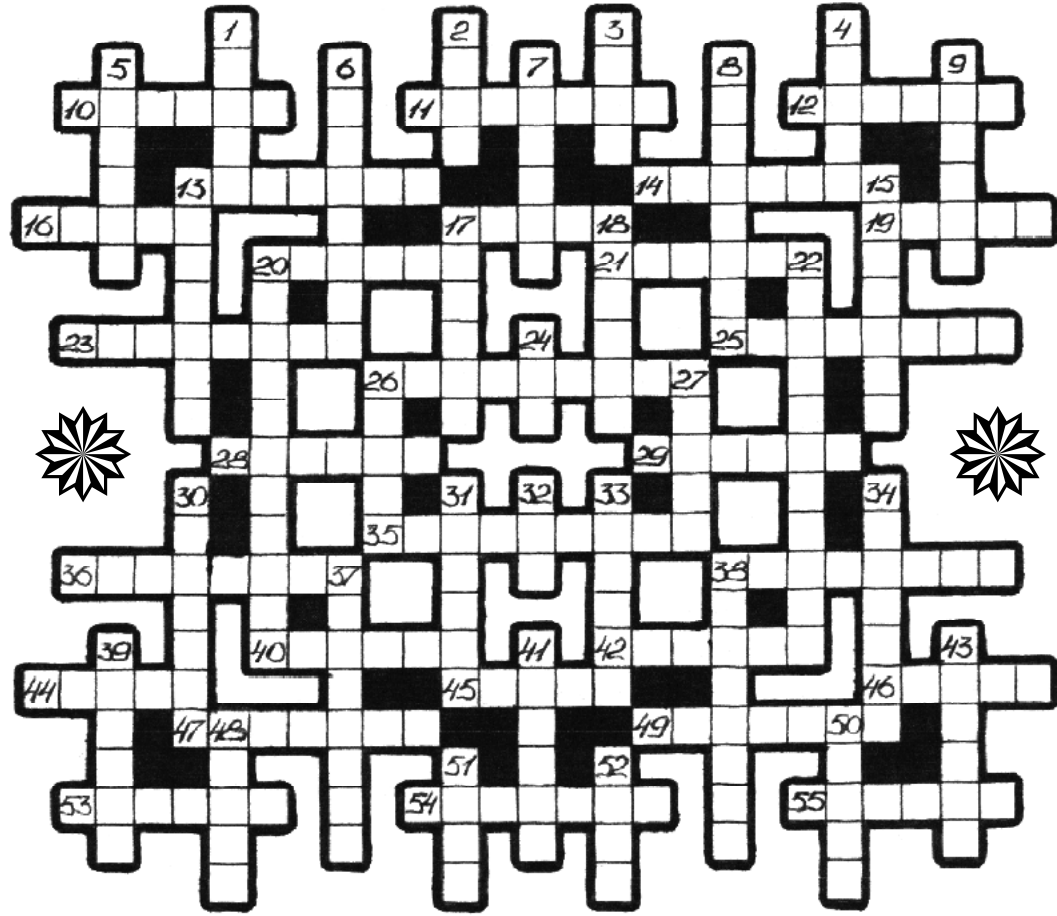
ХРИСТИЯНСЬКІ КРОСВОРДИ

ПО ГОРИЗОНТАЛИ

10. Господь премудростью основал землю, а что Он утвердил разумом? 11. Болезнь, которой страдал отец Публия. 12. Писец царя Иоакима. 13. Страна на побережье Средиземного моря. 14. «Чего страшится нечестивый, то и постигнет его, а ... праведников исполнит-ся». 16. Животное, приносимое главным образом в жертву за грех. 17. Израильтянин из колена Иуды, брат Халева, отец Гофониила. 19. Река, обтекавшая землю Хавила. 20. Украшение стариков. 21. Сын Нира, начальник войска Саула. 23. Хвастун, хвастающийся самим собой. 25. Город в Римской империи, в котором Павел намеревался провести зиму. 26. Пвозка для перевозки грузов и людей. 28. Что хранит непорочного в пути, когда нечестие губит грешника? 29. Драгоценный камень. 35. Помощник, сотрудник. 36. Кто приходит на помощь человеку, когда он в ней крайне нуждается? 38. Адьютант, на руку которого опирался царь, военачальник. 40. Что обратит на нечестивых мудрый царь? 42. Жители финикийского города. 44. Орудие каменотёса. 45. Громкий крик в момент испуга, страха. 46. Музыкальный инструмент. 47. Место, где израильтяне располагались станом на пути к Синаю. 49. Город-порт, посещаемый Павлом во время его второго миссионерского путешествия. 53. Что из необходимого передал Давид Соломону для строительства Храма? 54. Поселения в завоёванных Римом областях и провинциях. 55. Хищная птица.

ПО ВЕРТИКАЛИ

1. Музыкальный инструмент. 2. Вид жемчужника. 3. Размолотое в порошок зерно. 4. Петля, сеть, тенета. 5. Метал, который сам себя острит. 6. Очень опасное животное. 7. Мера длины. 8. Житель столицы великой империи. 9. Родной город Елизера, распорядителя в доме Авраама. 13. Христианин из Рима, которого приветствует Павел. 15. Родная страна жены Моисея. 17. Принадлежность скотины. 18. Израильтянин из Шефама, надзиравший над запасами вина у царя Давида. 20. Учасник спора. 22. Долговая расписка. 24. Царь, лишивший

свою мать звания царицы за то, что она сделала истукан Астарты. 26. Место, где умерла и была погребена Мариам. 27. Христианин из Коринфа, которого церковь направила к апостолу Павлу в Эфес. 30. Символ власти, могущества. 31. «И сделал для скотины ... из красных бараньих кож и покрывку сверху из кож синих». 32. Халдейский народ в восточной Вавилонии. 33. Молодость, молодой возраст. 34. Способность, данная Богом человеку, кото-

рая оценивает его мысли и поступки. 37. Источник водоснабжения. 38. «Не допустит Господь терпеть голод душе праведного, ... же нечестивых исторгнет». 39. Человек, сознательно творящий беззаконие. 41. Копия с какого-то документа. 43. Ремесленник. 48. Разномыслие, инакомыслие. 50. Лицемерное поведение человека. 51. Невыполненные обязательства, невозвращённая занятая вещь или денежная сумма. 52. Орудие труда.

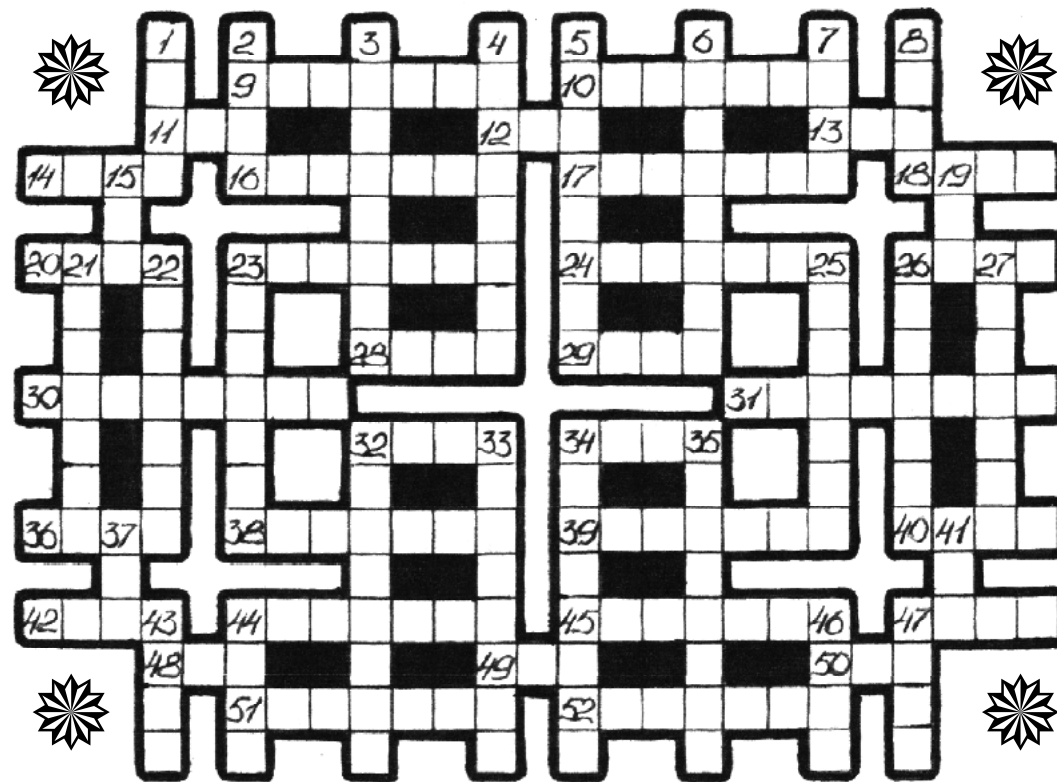
Кросворди склав Сергій Югов

ПО ГОРИЗОНТАЛИ

9. Хананейский народ, который жил в Иерусалиме, который не был изгнан израильтянами. 10. Взаимоотношения между христианами. 11. Слова апостола Павла: «Побывав там, я должен видеть и ...». 12. Ассирийский царь, которому Менаим дал тысячу талантов серебра, чтобы остаться царём Израиля. 13. Овощ, о котором израильтяне со слезами вспоминали в пустыне. 14. Вопль, неистовый крик. 16. Город Левитов в колоне Вениаминовом. 17. Венец Божьего творения. 18. Струнный музыкальный инструмент. 20. Что перенесли работники в винограднике, пришедшие первые? 23. Возвышенное чувство радости. 24. «Если ... свят, то и целое; и если корень свят, то и ветви». 26. Драгоценный камень. 28. Царь Иудейский, поражённый проказой за нарушение закона. 29. Месяц, в который были завершены работы по восстановлению стены Иерусалима. 30. Обстоятельство, которое способствовало рождению Иисуса именно в Вифлееме. 31. Фараоновский царедворец, попавший в немилость. 32. Сельскохозяйственное орудие. 34. Вечнозелёное растение с ароматными листьями и душистыми цветами. 36. Как придёт день Господень? 38. Один из двоих, житель Асии, оставивший Павла. 39. Кто не радит об овцах? 40. Птица, запрещённая в пищу. 42. Оскорбительное высказывание на брата, за которое предстоит предстать пред синопетром. 44. Область Малой Азии, к жителям которой обращается апостол Пётр в своём послании. 45. Воин, вооружённый луком. 47. Густой лес. 48. Собрание людей, участвующих в освящении стен Иерусалима. 49. «Возьмёт ли кто его в глаза его и проколет ли ему ... баргом?» 50. Десятая часть хомера. 51. Царь Иудеи, во время царствования которого Иосиф и Мария вернулись из Египта. 52. Город, напротив которого израильтяне перешли Иордан.

ПО ВЕРТИКАЛИ

1. Растение, растущее на пути коварного. 2. Сын Давида. 3. Отвага, героизм. 4. Селе-

ние, в котором ученики нашли ослицу и молодого осла для Иисуса. 5. Состояние, в которое Иисус привёл саддукеев, ответив на вопрос о воскресении мёртвых. 6. Как стали называть Гедеона после того, как он разрушил жертвенник Ваала? 7. Дорогостоящая ткань. 8. «И увидел я, и вот, ... простёрта ко мне, и вот, в ней книжный свиток». 15. Что есть светильник для тела? 19. Что было между глазами у козла в видении Даниила? 21. Что помогает христианину сохранить радость среди испытаний? 22. Строительный материал. 23. Высокое положение, могущество. 25. Что взял с собой муж блудницы, отправляясь в

дальнюю страну? 26. Городской совет Афин. 27. Стоимость двух малых птиц. 32. Как звали Иосифа между собой его братья? 33. Житель северной области Малой Азии. 34. Нечестивый сын набожного Езекии. 35. «Видел я все дела, какие делаются под солнцем, и вот, всё — суета и ... духа!» 37. Что с жертвенного животного должно непременно сжигаться? 41. Коррозия металла, истребляющая земные соковитца. 43. Один из самых нечестивых израильских царей. 44. Кто притворяется устами своими, а в сердце замышляет коварство? 46. Плата, стоимость. 47. Домашняя утварь.

Відповіді на кросворд

По горизонтали: 10. Небеса (Пр. 3:19). 11. Горячка (Деян. 28:8). 12. Еписам (Иер. 36:12). 13. Финикия (Деян. 21:2). 14. Желание (Пр. 10:24). 16. Козел (Чис. 7:16). 17. Кенас (Суд. 1:13). 19. Фисон (Быт. 2:11). 20. Седина (Пр. 20:29). 21. Авенир (1 Цар. 14:50). 23. Самохвал (Рим. 1:30). 25. Никополь (Тит. 3:12). 26. Колесница (Ам. 2:13). 28. Правда (Пр. 13:6). 29. Сапфир (Отк. 21:19). 35. Споборник (Иез. 12:14). 36. Защитник (Пр. 23:11). 38. Сановник (4 Цар. 15:25). 40. Колесо (Пр. 20:26). 42. Тиряне (Неем. 13:16). 44. Молот (3 Цар. 6:7). 45. Вопль (Исх. 3:7). 46. Труба (Исх. 27:13). 47. Рефидим (Чис. 33:14). 49. Неаполь (Деян. 16:11). 53. Чертеж (1 Пар. 28:11). 54. Колония (Деян. 16:12). 55. Ястреб (Лев. 11:16).

По вертикали: 1. Гусли (1 Кор. 14:7). 2. Явор (Исх. 41:19). 3. Мука (Лев. 2:1). 4. Силки (Пр. 7:23). 5. Железо (Пр. 27:17). 6. Крокодил (Исх. 51:9). 7. Пядень (Исх. 39:9). 8. Римлянин (Деян. 16:21). 9. Дамаск (Быт. 15:2). 13. Флегонт (Рим. 16:14). 15. Ефисопия (Чис. 12:1). 17. Кадило (Иез. 8:11). 18. Завдий (1 Пар. 27:27). 20. Соповросник (1 Кор. 1:20). 22. Рукописание (Кол. 2:14). 24. Аса (3 Цар. 15:13). 26. Кадес (Чис. 13:27). 27. Ахак (1 Кор. 16:17). 30. Скипетр (Пс. 107:9). 31. Покров (Исх. 36:19). 32. Цора (Иез. 23:23). 33. Юность (Пс. 102:5). 34. Совесть (Рим. 2:15). 37. Колодезь (Ин. 4:6). 38. Стяжание (Пр. 10:3). 39. Злодей (Пр. 17:4). 41. Список (Есф. 4:8). 43. Кузнец (Исх. 44:12). 48. Ерьсь (Деян. 5:17). 50. Лесть (1 Пет. 2:22). 51. Долг (Мф. 18:32). 52. Пила (Исх. 10:15).

Відповіді на кросворд

По горизонтали: 9. Иевусеи (Суд. 1:21). 10. Общине (Деян. 2:42). 11. Рим (Деян. 19:21). 12. Фул (4 Цар. 15:19). 13. Лук (Чис. 11:5). 14. Стон (Суд. 12:18). 16. Аллемф (1 Пар. 6:60). 17. Человек (Быт. 1:27). 18. Арфа (Пс. 136:2). 20. Зной (Мф. 20:12). 23. Восторг (Иов. 3:32). 24. Начаток (Рим. 11:16). 26. Агат (Исх. 28:19). 28. Озия (2 Пар. 26:19). 29. Елуп (Неем. 6:15). 30. Перепишь (Лк. 2:1). 31. Хлебодар (Быт. 40:32). 32. Серп (Мк. 4:29). 34. Мирт (Исх. 55:13). 36. Тать (2 Пётр. 3:10). 38. Ермоген (2 Тим. 1:15). 39. Нёмник (Ин. 10:13). 40. Гриф (Лев. 11:13). 42. Рака (Мф. 5:22). 44. Вифиния (1 Пётр. 1:1). 45. Стрелец (Иер. 51:3). 47. Чаща (Быт. 22:13). 48. Хор (Неем. 12:38). 49. Нос (Иов. 40:19). 50. Ефа (Иез. 45:11). 51. Архелай (Мф. 2:22). 52. Иерихон (Исх. 3:17).

По вертикали: 1. Терн (Пр. 22:5). 2. Шима (1 Пар. 3:5). 3. Мужество (1 Пар. 29:30). 4. Виффаия (Мф. 21:1). 5. Молчанье (Мф. 22:34). 6. Иероваал (Суд. 6:32). 7. Шёлк (Иез. 16:13). 8. Рука (Иез. 2:9). 15. Око (Мф. 6:22). 19. Рог (Дан. 8:5). 21. Надежда (Рим. 12:12). 22. Известь (Вт. 27:2). 23. Величие (Дан. 5:18). 25. Кошелёк (Пр. 7:20). 26. Ареолаг (Деян. 17:19). 27. Ассарий (Мф. 10:29). 32. Сновидец (Быт. 37:19). 33. Понтийчанин (Деян. 18:2). 34. Манассия (4 Цар. 20:21). 35. Томление (Ек. 1:14). 37. Тук (Лев. 3:3). 41. Ржа (Мф. 6:19). 43. Ахав (3 Цар. 16:30). 44. Враг (Пр. 26:24). 46. Цена (Пр. 31:10). 47. Чаща (Быт. 44:2).

П Р И Т Ч А

МИНУЛЕ, СЬОГОДЕННЯ ЧИ МАЙБУТНЄ

Якось три мудреці посперечалися про те, що важливіше для людини — минуле, сучасне чи майбутнє. Один із них сказав:

— Саме минуле робить

людину тим, ким вона є. Усіх своїх умінь я навчився в минулому.

— Не згоден! — вигукнув інший. — Людину формує майбутнє: хоч би які знання та вміння я опанував сьогодні, я буду здобувати нові — ті, яких вимагатиме від мене майбутнє. Мої вчинки

продиктовані прагненням стати тим, ким я хочу бути.

— Ви забули, — втрутився третій, — що минуле та майбутнє є лише в наших помислах. Минулого вже немає. Майбутнього ще нема. Але будь-який вчинок робиться вами в теперішньому й тільки в теперішньому. І

тільки сьогодні визначає, якими ви увійдете в майбутнє і чи не стане це сьогодні останньою точкою у вашому минулому.

Не нехтуйте сьогоднім, від якого стільки залежить!

<http://www.smisl-zhizni.ru/pritchi>

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧИСТЬ

Олександр СКАЧКОВ,
ДВК-89, загін ДУ,
вул. Д. Галицького, 1а, м. Дніпро,
Україна, 49102

Иисусу сердца мы свои открываем

Иисусу сердца мы свои открываем,
Прощения просим и с болью вздыхаем.
Он слышит нас всех и сердца понимает,
Чужой же беды для Него не бывает.
Заступник Он наш перед Богом и небом,
Господь каждый день насыщает нас хлебом.
Молитвы свои мы к Нему все возносим,
И в них каждый день мы Иисуса

все просим,
Чтоб люди простили за беды и кровь,
За то, что украли их счастье, любовь.
Молитвы возносим, Иисус нас прощает,
Но люди об этом частенько не знают...
Как их убедить, что мы души открыли,
Чтоб люди немного нас всё же простили.
Ох, если б могли мы то время вернуть,
Когда мы избрали погибели путь.
И если б к Иисусу мы раньше пришли,
Тогда бы мы путь настоящий нашли.
Простите нас, люди, за беды, за кровь,
За то, что украли мы вашу любовь.

Марія ПИЛИПЕНКО,
село Доброводи, 63/4, Збарзський
р-н, Тернопільська обл., Україна,
47341

Признание

Я не могу сказать Тебе ни слова,
Меня Твоя влюбляет красота!
Все чувства переполнены Тобою!
Я поняла, как я Тебя ждала!
В груди моей стучит так громко сердце:
Волнение, стыд — испытываю я.
Боюсь взглянуть, боюсь ступить на землю,
Боюсь упасть и потерять Тебя!
Моя любовь нежданная проснулась,
И пробудить её сумел лишь только Ты!
И чувства вострепелу,

и сердце всколыхнулось
В моей груди средь дивной тишины.
Так трепетно Ты начал проявляться
В моей душе, в сознании моём.
Я долго, долго не могла признаться,
Что Ты необходим мне так давно!
Ты по утрам запахиваешь двери,
Луч солнышка касается меня,
В Твоих объятьях я так нежно греюсь,
Твоя любовь блаженна для меня!
Ты — счастье драгоценное живое,
Ты — смысл жизни в каждом моём дне!
Ты наполняешь мир Своей любовью
И как Отец нас всех зовёшь к Себе!
Я не могу сказать Тебе ни слова,
Я не могу поднять свои глаза,
К Тебе дотронуться я не могу рукою,
Но знаю точно: я всегда Твоя!
Везде и всюду взгляд Твой ощущаю,
Всю силу, нежность чувствую Твою,
И я теперь всё время ожидаю,
Когда с Тобою встречу наяву!

О. С. ОДУВАНЧИКОВ,
Україна

Господь везде

Господь везде: в дыхании природы,
В младенца смехе, в шёпоте ручья,
В сиянье солнца, в рёве непогоды.
Ты рядом: чувствует душа моя!
Господь везде: на берегу ли моря
Иль в тишине таинственных пещер...
Господь везде: средь праздника и горя,
В лесу, степи и на вершинах гор!
Господь везде — Он благ неизреченно!
Господь везде — ты только позови!
Придёт на сердца зов Господь мгновенно,
Придёт Агнец в Своей святой любви!
Господь везде! Он только ожидает,
Когда Его мы в сердце призовём.
Господь всех любит, ждёт и принимает,
Лишь назови Его своим Царём!
Господь везде. Он рядом, возле нас.
Он ждёт наш зов — во всякий день и час.
Мы все искуплены ценой Его Крови,
Нет совершенней Божией любви!

Аркадій ЛАКОВ,
ЗВК-58, вул. Гагаріна, 2, м. Ізяслав, Хмельницька обл., Україна,
30300

Что сеешь ты?

Что ты посеял, человече?
Какие бросил семена?
Ты сеял доброе, на вечность
Или разбрасывал что зря?

Скажи: чем поле удобрял,
Как к посевной его готовил?
Ты землю потом поливал
Или совсем её не трогал?

А ты молился пред началом
Тех посевных своих работ?
Или тебе и дела мало,
Что говорит об этом Бог?

Ведь всё значение имеет:
Земля, молитва, семена...
Иначе колос не созреет,
А семя пустит корень зла.

И корень этот разрастётся,
И будет доброе глушить;
Твой труд в мученье обернётся
И будет жизнь твою язвить.

Покроет язвами всё тело
И доберётся до души,
И жизнь твоя, увя, истлеет
Среди греховной суеты.

И даже памяти не будет
О том, что жил когда-то ты.
Забудут все, не только люди,
Но даже пядь родной земли.

* * * * *

Не спеши!

Не спеши, когда тебя обидят,
Воздавать обидчикам своим:
Гнев — он слеп, он ничего не видит
И тебя он сделает слепым.

Не спеши, когда не повезёт,
Проклинать судьбу свою за это:
Клясть судьбу не можно и грешно,
Этим ты лишаешь её света.

Не спеши, когда тебя осудят,
Осуждёньем так же воздавать.
«Не суди, и не судимым будешь» —
Вот о чём не нужно забывать.

Руслан ШКАРУПА,
ВК-100, ДУ, с. Темнівка, Харківська обл., Україна, 62493

Святому Духу

Пребудь со мною, Дух Господень,
Рассвет сердечный сохрани.
Часы мои пробили полдень —
Благослови мой путь и дни.
Не убоюсь стезей тернистых:
Со мною Ты, Хранитель мой,
Своей незримою рукою

Ведёшь меня к Отцу домой!
В пути меня ты утешаешь,
Даруешь свет и радость мне;
Ты ежедневно наставляешь —
Пребудь, пожалуйста, во мне!
С Тобою я вовек свободен,
Благословенны дни мои...
Пребудь со мною, Дух Господень,
Спаси меня и сохрани!

Что, мрачноватая картина?
Но ведь давно известно всем:
Кто сеет грех, тот в нём и гибнет,
И пропадает злой по зле.

Мы пожинаем то, что сеем,
И всё зависит от того,
Какого сорта твоё семя,
И сеешь как, и для чего...

А сеять нужно Божье Слово,
И Божьим Словом удобрять,
И поливать всё тем же Словом,
Чтоб урожай добра собрать.

Добра духовного, святого,
Добра, возвращённого добром...
Сей, человече, Божье Слово
Как верный Богу агроном!

* * * * *

Не спеши, когда в нужде откажут,
Отказавших в милости бранить.
Помолись, и Бог тебе подскажет,
У Кого о нуждах попросить.

Не спеши, когда друзья оставляют,
Из того проблему создавать.
Просто они не были друзьями,
Значит и не стоит горевать.

Не спеши, когда беда наступит,
Счёты с жизнью вдруг свои сводить:
Делающий так — в аду погибнет!
Слушающий Бога — будет жить!

Не спеши, когда тебя ругают,
Сквернословьем пачкать свой язык.
Языком Творца благословляют,
Так зачем же скверну говорить?

Не спеши, когда узка дорога,
Выбирать широкие пути:
Узкий путь ведёт нас в вечность, к Богу,
В ад ведут широкие пути.

Не спеши поступками, делами,
В помыслах и чувствах не спеши,
Ибо в этом многие печали,
Беды, огорчения, грехи.

Не спеши прожить свой век беспечно
И без дела тоже не сиди,
Но ищи ответы в Книге вечной
И в молитвах Господа проси.

И не сомневайся: Он ответит!
С верою Всевышнего проси!
Бог не оставяет без ответа —
Вот к Нему, пожалуй, поспеши!

ДОРОГИ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ»!

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також буде раді опублікувати в газеті ваші фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: **«Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для мого виправдання. Вірюю я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».**

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.
3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.
4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.
5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.
6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).
7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тищинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІЯНЬКА ГАЗЕТА

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії КВ № 19016-7806 Р від 08.06.2012; КВ № 20170-9970 ПР від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безплатно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це необхідне для суспільства видання.

Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: **5168745609550931**.

Для безготівкового розрахунку та перерахувань з інших банків: **ПАО КБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570.**

Номер доларової картки на ім'я **Долгушина Ірина Миколаївна: 4731219122681756 (Visa card).**

Для поштових переказів: **Долгушина Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406.** Для переказів **Western Union — Долгушина Ірина Миколаївна**, для переказів **MoneyGram — Постігльа Марія Ігорівна.**

Контакти зв'язку: **моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'ЯЗЕНЬ», а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор **Трубіцин Ігор Євгенович** (псевд. **Ігор Горік**).

Відповідальна за випуск **Ірина Долгушина**. Дизайн та верстка **Павло Володимирів**. Коректор **Олександр Бурцев**.

Надруковано згідно з наданим оригіналом макетом у друкарні «Фактор-Друк». **61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.** Тираж 10 000 прим. Зам. № 7958.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

